

ไทยจะเอาประชาธิปไตยแบบไหน ?

(๑) ไทยมีสองแบบให้
หนึ่ง**ประชาธิปไตย**เขา
แดงทั่วแผ่นดินเผา
เขามุ่ง**“รวม”**ประกาศรื้อ

(๒) แต่ยังมีอีกให้
คือ**ประชาธิปไตย**ญ-
“แบบจน”ซึ่งขัดหู
เศรษฐกิจพอเพียงต้อง

(๓) ซึ่งสำคัญสุดซึ่ง
เพราะใช่แค่ใครคิด
ต้องมี**วุฒิธรรมฤทธิ์**
จึงจัก**เห็นจริง**ไซ้

(๔) เปลืองเวลามากมาแล้ว
พระพ่อทรงเปิดเผย
ไยไหนจึง**เฉยเมย**
ปราชญ์อีก**ด็อกเตอร์**ไ้

(๕) ไทยมี**พุทธ**คู่บ้าน
เรื่อง**ประชาธิปไตย**
มีใน**พุทธ**สุดหา
เพราะ**ศาสดา**ท่านได้

(๖) ซึ่งสำคัญเลิศล้ำ
รู้อำนาจโลกพา
อัตตาธิปไตยสา-
มัน**ขัดอธิปไตย**ย่า

เลือกเอา
กู่ก้อง
เมืองวอด กระนั้นแล
แรกให้กระเซอหวัง
ศึกษาดู
วนาทพร้อม
นักเศรษฐ- ศาสตร์เฮ
พิสูจน์ด้วย**สังขธรรม**
ญาณจิต พระพ่อ
เล่นได้
วิเศษ**ฐิติ**วิเศษนา
ว่าแท้**ประเทือง**เมือง
ไทยเอย
หลักให้
กันหมด กระนั้น
บอด**สิ้นถอย**อย่างไร
เมืองมา
นั่นไซ้
ไหนเปรียบ เลยเฮย
อริยะแท้**สังขธรรม**
ธรรมา- ธิปไตย
ผลาญ**ข้า**
รพัด**หลอก** มิเห็น**ถ**
อำนาจร้ายการเมือง.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒ ม.ค. ๒๕๕๔

ไทยจะเอาประชาธิปไตยแบบไหน ?

ปี ๒๕๕๕ ใคร ๆ ก็เชื่อว่าโลกจะมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

แม้ประเทศไทยก็เดินมาถึงจุดที่จะต้องเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
ประชาธิปไตยที่จะนำไปสู่ความร่ำรวยสู่..Globalization (กับรรัลลัฉฉฉฉฉฉฉฉ)

สู่...ความหายนะวอดวายอันเกิดจากภัยธรรมชาติ

ที่หันมาแก้แค้นมนุษย์ผู้ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในธรรมชาติ

หรือจะเลือกเอาประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

ที่พระราชทาน “เศรษฐกิจพอเพียง” มาให้เพื่อเป็นทางรอดของโลก

เพราะโลกนี้นับวัน ๆ ทรัพยากรจะมีแต่ร่อยหรอลงไป การจะแก้ปัญหาลงโลกนี้ได้

ต้องลดความต้องการลงมา (มักน้อย หรือ กล้าจน)

เมื่อเอาไว้แต่น้อยได้แล้ว ก็จะต้องใจพอจนพอเพียง (สันโดษ)

ไม่ใช่มีแต่เพิ่มความต้องการทะยานอยากให้รวยมากขึ้นกินใช้มากขึ้น สุดท้ายก็โง่กินกันมากขึ้น !

ทางหนึ่งไปสู่กลียุคที่เต็มไปด้วยแสงสีเป็นอเวจีสีชมพูดูสวยงาม แต่ซ่อนไว้ด้วยความตายและหายนะ

อีกทางหนึ่งสมณะ-เรียบง่าย-ไม่ร่ำรวย - แต่อุดมสมบูรณ์ มีการช่วยเหลือเกื้อกูลเป็นอยู่สุข

สังคมดีไม่มีขาย-อยากได้ต้องทำเอง ! ประชาธิปไตยแบบไหนที่เราต้องการต้องช่วยกันสร้างขึ้นมา

ต้องเปลี่ยนแปลงให้ได้ คือการแก้ไขตนเอง ! เป็นบาทฐานสำคัญที่จะรองรับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

จะเป็นการตลกไหมถ้าเราอยากให้สังคมนี้ดีแต่ตัวเรานี้ไม่คิดจะเปลี่ยนแปลงให้ตัวเองดีขึ้น

และน่าจะเป็นการซ้ำร้ายเสียด้วยซ้ำถ้าอะไร ๆ ก็ดีขึ้น แต่ตัวเรากลับยังคงร้องเพลง “ชั่วนิรันดร์”

สังคมประชาธิปไตยจะเปลี่ยนแปลงไปในทางชั่วหรือดีจึงอยู่ที่แต่ละคน ๆ จะช่วยกันกำหนดขึ้นมา

นพ.ประสาน ต่างใจ ได้ฟันธงถึงอนาคตของโลกหลังการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ว่า

“โลกเราก็จะมีวิวัฒนาการทางจิตสู่สภาวะจิตวิญญาณ (spirituality)

ดั่งที่นักคิด นักจิตวิทยา รวมทั้งผู้เขียนได้เขียนมาตลอด

ต่อไปนี้ประชากรโลกที่เหลือน้อย รวมทั้งในประเทศไทย

เราก็จะไม่มีนักการเมือง หรือข้าราชการที่คอร์รัปชันโง่กินบ้านกินเมืองอีกต่อไป (บางคน)

และต่อไปนี้ประชากรโลกที่เหลือจะมีสติ มีทริโอดตบปะกันถ้วนหน้า

ซึ่งชาวไทยเรากำลังเริ่มเข้าหาวัด เข้าหาโบสถ์ เข้าหาพระ การทำสมาธิ ฯลฯ” (ไทยโพสต์ - ๒๒ มค. ๒๕๕๕)

ซึ่งก็สอดคล้องกับปีนี้เป็น “๒,๖๐๐ ปี ของพุทธชนันต์”

หรือ ๒,๖๐๐ ปี แห่งชัยชนะอันยิ่งใหญ่ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

จึงขอให้ความสุขอันยิ่งใหญ่และยั่งยืนจงมีแด่ผู้มุ่งเปลี่ยนแปลงแก้ไขตนเอง

เพื่อการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในโลกนี้.....!

☸

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๕๙ เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

เอโกปี หุตวา พุธา โหติ พุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำหน้า
กัณฑ์ ๖๔๔ ขอนอมรินทร์ ๔๔
ถ.นวนินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

1 นัยปก : ไทยจะเอาประชาธิปไตยแบบไหน?	สไมย์ จำปาแพง
4 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจิ่ง ตามพ่อ
5 คุณนิตคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
9 บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
14 สีสันชีวิต (เอนก นาคะบุตร)	จำลอง
20 ข้าพเจ้าคิดอะไร	ทีม สมอ.
25 การ์ตูน	สมณะโพธิรักษ์
26 คิดคนละซั้ว	วิสูตร
32 ซาดกทันยุค	แรงรวม ชาวหินฟ้า
37 เวทีความคิด	ฉวมพุทธ
38 ลูกอโศกชะโงกดูโลกกว้าง	นายนอก ทำเนียบ
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	ฟ้าสาง
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
52 การค้าเสรี	สมณะโพธิรักษ์
57 พุทธศาสตร์การเมือง	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
58 กำปั้นทุบดิน	ฉวมพุทธ
62 เรื่องสั้น	ดังนั้น วิมุตตินันท์
65 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	จิตต์สุรีย์
68 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุรวิชช วิวรรธณ
72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74 ชีวิตไร้สารพิษ	ฟอด เทพสุรินทร์
77 กติกาเมือง	ล้อเกวียน
80 ปิดท้าย	ประคอง เดกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สีสันชีวิต

14 “...ทำบัญชีชีวิตตลอด
พอสิ้นปีก็จะมาทบทวนว่า
ปีหนึ่งผ่านไป เราทำอะไรที่รู้สึกภูมิใจ
ทำอะไรได้สำเร็จให้แก่บ้านเมือง แล้ว
เลือกเก็บสิ่งดี ๆ ไว้ จะได้มีกำลังใจ...”

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๕ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์
๖๔๔ ซ.นวนินทร์ ๔๔ ถ.นวนินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขานนนวนินทร์
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕๙-๙
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

คุณหมอผู้ใหญ่อ่านหนึ่งที่ผมเคารพมาก เป็นศิษย์เก่ารุ่นแรก ๆ ของศิริราช ได้ไปเห็นข้อความซึ่งติดไว้ที่คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล ได้กรุณาลอกข้อความดังกล่าวใส่ซองจดหมายส่งให้ผมทราบ เท่ากับเป็นประกาศของหน่วยราชการที่ประกาศติดต่อกันมาหลายวัน

เนื่องจากมีคนได้รับทราบจากการบอกเล่าของคุณหม่อ่านหนึ่ง ที่ถวายเป็นการรักษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอย่างใกล้ชิด เมื่อได้ยินเรื่องสำคัญยิ่งอย่างนั้นจึงเกิดแรงบันดาลใจ เขียนข้อความติดไว้ที่กระดานประชาสัมพันธ์ของคณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล ประกาศเป็นทางการให้ทราบโดยทั่วกัน ผมเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่เราไม่ทราบ จึงขอเผยแพร่ต่อ

“แพทย์ผู้รับใช้ใกล้ชิดได้เล่าให้ฟังว่า ภาพที่พอนั่งเหม่อลอยอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นเวลานาน เหมือนจะร้องไห้ นั่น ณ ที่ตรงนั้นกับเวลาที่ยาวนาน พ่อพูดออกมาประโยค

เดียวว่า

เราไปทำอะไรให้เขาเจ็บช้ำหรือ คนไทยเหล่านั้นถึงได้โกรธเกลียดเราได้ถึงขนาดนี้

ผู้อยู่ใกล้ชิดพ่อน้ำตาไหลพราก เพราะสงสารพ่อที่ทำทุกอย่างทั้งชีวิตพ่อ เพื่อคนไทยโดยตลอด ช่วยส่งต่อข่าวนี้อย่าหยุดนะ ในหลวงทรงร้องไห้ พระองค์ท่านทรงท้อและตรัสเสมอว่า ระบบประชาธิปไตยคงจบลงที่รัชกาลที่ ๙ ของพระองค์เอง เพราะคนไทยลืมน้ำที่ของตนเอง ลืมหน้าที่ที่ต้องทำ ในฐานะประชาชนคนไทย ปล่อยให้อำนาจเงินและข่าวที่ผิด ๆ มาชักจูง โดยอาศัยความเชื่อส่วนตัวเป็นตัวตัดสิน

หากคุณเป็นคนหนึ่งที่รักพระเจ้าอยู่หัวและอยากให้ประเทศไทยกลับมาสงบสุขเหมือนเดิม ต้องร่วมกันสู้เพื่อพระองค์ท่าน”

๒

➤ บ้านปานาดอย

จำลอง

ขอยืนยันว่าพวกผมเสียชื่อเสียงชมนุ่มไม่เหมือนคนกลุ่มอื่นแตกต่างกันสิ้นเชิง ๑. ไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ของตัวเองหรือพวกพ้อง แต่ทำเพื่อชาติและราชบัลลังก์โดยแท้

➤ การค้าเสรี

พิมพ์ศัพท์ ชูโต

หลังจากการเข้าร่วมสนธิสัญญาการค้าเสรีอเมริกาเหนือ (นาฟต้า) เม็กซิโกซึ่งเคยขาดดุลการค้ากับสหรัฐฯเพียงเล็กน้อย กลับขาดดุลเพิ่มขึ้นเป็น ๑๔,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เศรษฐกิจทรุดตัวและมาตรฐานการครองชีพตกต่ำลง

“...คนมีชาติบ้านเมืองเป็นที่เกิดที่อาศัย
ทุกคนจะมีความสุขความเจริญได้
ก็เพราะบ้านเมืองเป็นปรกติมั่นคง
ผู้ที่ทำงานให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม
ย่อมได้รับประโยชน์เป็นส่วนของตนด้วย
ผู้ที่ทำงานโดยเห็นแก่ตัวเบียดเบียนประโยชน์ส่วนรวม
ย่อมบั่นทอนทำลายความมั่นคงของประเทศชาติ
....”

(พระบรมราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญา
บัตรของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ๑๖ มกราคม
๒๕๑๒)

ข้อคิดสะกิดใจนี้หยั่งลงในสังคมไทยสี่สิบกว่าปี
แล้ว แต่จะหยั่งได้ลึกและแผ่ไพศาลได้ปานใดนั้น
สภาวะสังคม การเมืองการปกครอง สิ่งแวดล้อม
เศรษฐกิจในยุคนี้ น่าจะพอเป็นเหตุปัจจัยประเมน
ได้โดยประมาณ

องคภาพของสังคมไทยจะมีสักกี่ส่วนที่หวน
สำนึกว่า “...คนมีชาติบ้านเมืองเป็นที่เกิดที่อาศัย
ทุกคนมีความสุขเจริญได้ก็เพราะบ้านเมืองเป็น
ปรกติมั่นคง...”

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “**นักการเมือง**” ที่ระเริง
เหลิงหลงตัวว่าเป็นตัวแทนของประชาชน เพราะ
มาจากการเลือกตั้ง เป็นฐานเสียงส่วนใหญ่ใน
สภาผู้แทนราษฎร !

แต่หาได้สำเหนียกสำนึกไม่ว่า เสียงส่วนใหญ่
นั้นได้มาโดยชอบธรรมหรือไม่ และตนเองประพฤติ
ตนอยู่ในทำนองคลองธรรมหรือไม่ หากนัก-
การเมืองเพียงพร้อมในธรรม บ้านเมืองของเรา
จักสงบร่มเย็นเป็นสันติสุขทุกหย่อมหญ้าและ
เจริญรุ่งเรืองยิ่งกว่านี้แน่แท้

ในสภาก็ไม่จำเป็นต้องมีฝ่ายค้านตะบันแหลก
มีแต่ฝ่ายค้าน ฝ่ายตั้ง ฝ่ายรัฐบาลก็ไม่จำเป็นต้องมี
ส.ส.ประเภทมือปิ่นรับจ้างคอยประท้วงแทรกแซง

ขัดขวางการอภิปรายของฝ่ายค้าน

หน่วยงานตรวจสอบการทุจริตประพฤติมิชอบ
ประธานกรรมการเมืองซึ่งจ้อทั้งปวงก็ไม่จำเป็นต้องมีให้
สิ้นเปลืองงบประมาณแผ่นดิน นักการเมืองจะได้เป็น
ที่เกรงขามของข้าราชการฉ้อฉลทั้งหลาย ไซ้ว่า
ชักพากันร่วมหัวจมท้ายไปด้วยกัน จนบ้านเมือง
ย่อยยับ

จึงเห็นได้ว่าธรรมชาติตัวเดียว เพียง **ทริโอดตปปะ**
ฐึละอายชั่ว เกรงกลัวบาป ก็มีฤทธิ์เดชขจัด
ปัญหาได้สารพัด

นักศึกษาสาววิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี (น.ส.สุทาลีณี แซ่ตัน)
เก็บเงิน ๓.๗ ล้านบาทเป็นเจ้าของ รับโล่และเงินทุนการศึกษา
ตามโครงการคนดี คิดดี สังคมดี ของกระทรวงวัฒนธรรม
(ภาพคมชัดลึก)

น่าประหลาด น่าละอายไหมล่ะ ในขณะที่
นักศึกษาสาววิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรีและสารถิ
มอเตอร์ไซค์รับจ้างเก็บเงินสด ๓.๗ ล้านได้ ส่งมอบ
ให้ตำรวจคืนเจ้าของ แต่นายพลทหาร นายพล
ตำรวจทั้งใน-นอกราชการ**ส่วนหนึ่ง** กลับลดศักดิ์
ลดศรีนักรบนักสู้ผู้องอาจไปสยบยอมนักการเมือง
โสมมเพื่อลาภ ยศ สรรเสริญจอมปลอม

อนาถนัก กว่าจะได้เป็นข้าราชการใน
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเพื่อรับใช้ประชาชน
“**เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์
สุขแห่งมหาชนชาวสยาม**” อันเสมือนคำปฏิญาณ
ตนก่อนครองราชย์ และกว่าจะไต่เต้าเติบโตใหญ่
เป็นนายพันนายพล ใช่ง่ายดายนัก

บันไดแต่ละขั้นที่ก้าวข้ามขึ้นมา นั้น เคย
เหลียวหลังกลับไปดูบ้างไหม ท่านนายพลผู้เนรคุณ
แผ่นดินทั้งหลายเอ๋ย !!! **☹**

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

กำพิด - ไอพิด

เคยเป็นแฟนเพลงเสก โลโซ แต่พอมีข่าวเมียเสกแพร่ภาพเสกกำลังเสพยาเสพติดทางเพชบุรี และต่อมาเสกก็ยอมรับว่าจริงเสียความรู้สึกมาก ต้องทำใจอยู่หลายวัน ในขณะที่เดียวกันก็ชื่นชมเมียเสกที่กล้าเผยความจริง พร้อมกันนี้ ก็ข้องใจที่ผบ.ตร.ยังจะหาเหตุเอาผิดกับเมียเสกหาว่าแพร่ภาพในลักษณะชักจูงให้มีการเสพยาเสพติด แต่กับเสกซึ่งเสพติดนั้น ชี้แจงว่าไม่เข้าองค์ประกอบความผิดเป็นเพียงภาพถ่าย ไม่ใช่ความผิดซึ่งหน้า ฟังแล้วมีนพิลึกตำราวจุคนี้

- แฟนเสก โลโซ กทม.

☞ จะทำผิดหรือไม่มีใช้ประเด็นสำคัญหรือครบ แต่อยู่ที่ว่าจะเอาผิดหรือไม่ตะหากละ ถ้าจะเอาผิดซะอย่าง แม้ไม่ทำผิดหรือทำผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ต้องตกเป็นผู้ต้องหาวินัยยังค่านันแหละ ในทำนองเดียวกัน ถึงทำผิดเห็นตำตาโต้ง ๆ อยู่ชั่วคราวตาปี แต่ไม่อยากจะเอาผิดจับกุมคุมขังก็ย่อมได้ ขนาดเป็นนักโทษต้องคำพิพากษาจำคุกแล้วก็ยังลอยชายได้ทั่วโลกเลย

แก้รัฐธรรมนูญ - แก้กบ

ตอนนี้กระแสแก้ไขรัฐธรรมนูญปั่นป่วนเลื่อนเปื้อนจนประชาชนหัวหมุนไปหมด แดกแยกเป็นฝักเป็นฝ่ายไม่รู้จะเอาอย่างไรกันแน่ อันที่จริงก็ไม่มีอะไรเร่งด่วนเดือดร้อนที่จะต้องแก้ไขเรื่องจะต้องเร่งจัดการคือปัญหาเดือดร้อนจากรื่องน้ำท่วม เรื่องทุจริตคดโกงนั้นแหละ เจาะจงลงไปอีกก็คือที่ตัวนักการเมืองนั้นแหละตัวดีนักเชียว

- ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้ง สุพรรณบุรี

☞ แต่นักการเมืองเขามองไม่เห็นว่ตัวเขาเองเป็นตัวปัญหา ทำไงดีละ? ส่วนจะแก้วิธีไหนอย่างไร ก็ปล่อยให้พวกเขาด้วยกันพุดกันเองให้

เลือดโชกไปก่อน จะได้ถือโอกาสนี้ให้เรียนรู้ไปด้วยว่าปัญหาบ้านเมืองที่แท้จริงนั้นมิได้อยู่ที่รัฐธรรมนูญตามที่นักการเมืองยกขึ้นมาเชิดเป็นหนังตะลุงหน้าจอขอแก้ไขอยู่ในขณะนี้ ทูเรคแต่อยู่ในแผ่นดินไทยแต่ไร้สำนึกถึงชีวิตเลือดเนื้อของบรรพบุรุษวีรชนที่สร้างชาติและปกป้องตลอดมา

กุมารทอง - หลวงตา

เจอข่าวปลุกเสกกุมารทองที่วัดไผ่เงินโชตนาราม และพระพยอม กัลยาโณ วัดสวนแก้ว พระมหา วุฒิชัย วชิรเมธี สถาบันวิมุตตยาลัยออกมาต่อต้านว่าไม่เหมาะสม ซึ่งผมก็เห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะต้องต่อต้าน แต่แปลกใจว่าทำไมองค์กรสงฆ์และพระผู้ใหญ่จึงดูตายเงียบเชียบไม่ใส่ใจเลย ทั้ง ๆ ที่ทำให้งานศาสนาเสียหาย

- ชาวพุทธ หัวดำ บางแค

☞ นับวันมะเร็งร้ายในพุทธศาสนาจะบานเบิกออกไปเรื่อย ดูรูปปลักษณ์ภายนอกเหมือนพัฒนาแต่นั้นคือภาพลวงตาเพราะเจริญงอกงามไม่พันเลี่ยนแบบโลกียะ บ้างหนักยิ่งกว่านั้นยังจมปลักไสยะด้วยซ้ำไปดังกรณีปลุกเสกกุมารทองในวัดนี้ไง พระครองผ้ากาสาวพัศตร์ศิษย์ตถาคตทำไได้ไง องค์กรปกครองสงฆ์อาจจะจัดการแล้วแต่หนักเบาแคไหนคงไม่ยากเผย เกรงคนดูจะเ้ให้หาว่ามวยลัมตัมคนดู

เอกสิทธิ์ - คุณธรรุ

คดี ส.ส.ครรชิต ทับสุวรรณ พรรคประชาธิปัตย์ ยิงนายอุดร ไกรวัตนุสสรณ์ นายก อบจ.สมุทรสาคร เสียชีวิตหน้าห้องน้ำ จ.สมุทรสาคร ต่อมาเข้ามอบตัวนั้น ตำรวจให้นำอาวุธปืนและรถยนต์คันเกิดเหตุส่งมอบด้วย แต่จนป่านนี้ก็ยังไม่ยอมส่งมอบ ทำผิดแล้วยังทำตัวเป็นปัญหากับเจ้าหน้าที่อีก นักการเมืองนี่ช่างมีอภิสิทธิ์เหลือ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

หลายเหลือเกิน ไม่ว่าจะพรรคไหน ๆ ก็เถอะ

- ประชาชน จนทางเลือก ระยง

☞ เขอยากเป็นนักการเมือง พอได้รับเลือก ตั้งสมใจ แต่ใจยังพัฒนาไม่ถึงระดับจะเป็นได้จริง จึงเป็นได้แต่ตัวแบบนี้แหละ ในสภาไทยหลากลั่นไปด้วยนักการเมืองเผ่าพันธุ์นี้แหละ นักการเมืองพันธุ์แท้ก็พอมืออยู่ข้างหรือกรับแต่ก็น้อยนัก ยังจะต้องพัฒนาองค์ประกอบเกี่ยวข้องอีกหลายส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคลากรด้านการศึกษา และศาสนบุคคล ผู้ชี้้นำทางปัญญานี้แหละคือความหวังของชาติถ้าไม่ตกเป็นทาสของตันทหาเสียก่อน เหตุที่เขาไม่ส่งมอบอาวุธปืนและรถยนต์ทั้งที่มอบตัวและสละเอกลิทธิ์นักการเมือง อาจเนื่องจากไม่ไว้วางใจพนักงานสอบสวน ที่อยู่ในปกครอง ผบ.ตร.ซึ่งผูกพันกับพรรครัฐบาล และจะให้วางใจได้อย่างไรว่าจะไม่มีผลต่อคดี

ปัดใจ - สลดใจ

ไทยโพสต์ (๒๐ ม.ค. ๕๕) หน้า ๓ หัวเรื่อง “อ่านเอาเรื่อง” โดย ผักกาดหอม เริ่มความว่า สลดใจ ! “พีก็...อริสมันต์ พงษ์เรืองรอง” ถู้อฤกษ์ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๕ โคนหัวบวชที่วัดลัมพินธวง-ศาธาชวรวิหาร ถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทดแทนบุญคุณพ่อแม่ รวมถึงผู้เสียสละชีวิตในการเรียกร้องประชาธิปไตยที่ผ่านมา จึงแปลกใจว่าบวชได้อย่างไรเพราะอยู่ระหว่างต้องหาคดี เท่าที่เคยรู้มาถ้าผู้ที่อยู่ระหว่างต้องหาคดีคืออาญาจะบวชไม่ได้หรือว่ามีเหตุพิเศษอย่างไรในยุคสมัยนี้

- คนไทย รุ่นตกรกระ ชัยนาท

☞ จากไทยโพสต์ ๒๒ ม.ค. ๕๕ หน้า ๕ พระอุปัชฌาย์กับปัญหาสังคม บังอบายเบิกฟ้า โดยธรรมเกียรติ กันอริ ความตอนหนึ่งดังนี้

“...อันที่จริงก่อนจะมาถึงพิธีบวช พระอุปัชฌาย์ จะรับบวชหรือไม่รับบวช ต้องกลั่นกรองคุณสมบัติ ....ทั้งตรวจสอบความประพฤติว่าไม่มีความเสียหาย คือห้ามบวชให้แก่

๑.คนเคยถูกอาญาหลวงและ

๒.คนเคยประทุษร้ายความสงบ

...ปัญหาจะเกิดขึ้นว่าพระอุปัชฌาย์จะรู้ได้อย่างไรว่าใครก่อความไม่สงบมาขอบวช ถ้าระดับชาวบ้านธรรมดาขอบวชย่อมควรเห็นใจอุปัชฌาย์ แต่ถ้าคนก่อความไม่สงบระดับประเทศซึ่งตกเป็นข่าวทางสื่อมวลชน เช่น ทำลายประชุมระดับชาติ ปลุกระดมให้ประชาชนนำน้ำมันมาคนละขวดเพื่อเผากรุงเทพฯ เป็นทะเลเพลิง อย่างนี้พระอุปัชฌาย์ตลอดจนพระนั่งหัตถบาลไม่ร้องคัดค้าน คงเป็นการสมคบการละเมิดต่อพระธรรมวินัย

นอกจากพระธรรมวินัยเป็นบรรทัดฐานสำคัญที่ภิกษุทั้งหลายต้องถือปฏิบัติ ยังมีกฎหมายที่ออกหรือตราขึ้นเพื่อเป็นการรองรับส่งเสริมพระธรรมวินัยด้วย ดังเช่นการห้ามบรรพชาอุปสมบทคน ๗ จำพวกโดยอาศัยความในกฎหมายเถรสมาคมฉบับที่ ๗ (พ.ศ.๒๕๐๖) ว่าด้วยการแต่งตั้งถอดถอนอุปัชฌาย์และแก้ไขเพิ่มเติม (พ.ศ.๒๕๑๕) หมวด ๓ หน้าที่พระอุปัชฌาย์ ได้ตราสั่งพระอุปัชฌาย์งดเว้นการให้บรรพชาอุปสมบทแก่คนต้องห้ามไว้ดังนี้

ข้อ ๑๔ พระอุปัชฌาย์ต้องงดเว้นการให้

“...ไม่ต้องเตรียมอะไรมาก นำขวดแก้วมาคนละใบแล้วเติมน้ำมันเอาข้างหน้า บรรจุให้ได้ ๗๕ ซีซี ถึง ๑ ลิตร ถ้าเราма ๑ ล้านคน ในกรุงเทพมหานครจะมีน้ำมัน ๑ ล้านลิตร รับรองว่า กทม. เป็นทะเลเพลิงอย่างแน่นอน...”

☞ อริสมันต์ พงษ์เรืองรอง

บรรพชาอุปสมบทแก่คนต้องห้ามเหล่านี้

- (๑) คนทำผิดหลบหนีอาญาแผ่นดิน
- (๒) คนหลบหนีราชการ
- (๓) คนต้องหาในคดีอาญา
- (๔) คนเคยถูกตัดสินจำคุกโดยฐานผู้ร้ายสำคัญ
- (๕) คนต้องห้ามอุปสมบทเด็ดขาดทางพระ

ศาสนา

(๖) คนมีโรคติดต่อเป็นที่น่ารังเกียจ เช่น วัณโรคในระยะอันตราย

(๗) คนมีอวัยวะพิการจนไม่สามารถปฏิบัติกิจพระศาสนาได้.....”

ถ่ายทอดมาโดยสังเขปแค่นี้ ขอได้โปรดวิเคราะห์วิจัยเอาตามอัธยาศัยเทอญว่าการบวชครั้งนี้จักเป็นกุศลกรรมบรรลุตามธรรมดังปรารถนาหรือไม่อย่างไร และจะส่งผลดีผลเสียต่อวงการศาสนาอย่างไรบ้าง

นี่คือมาตรฐานระดับพื้นฐานของคณะสงฆ์ไทยซึ่งก็ยิ่งประพฤติปฏิบัติกันไม่ค่อยได้ดังที่เห็นอยู่สุด ๆ ร้อน ๆ แต่ก็ยังมีคณะสงฆ์สันตติโคกที่ยังพยายามสืบทอดเจตนารมณ์ผู้สละ “โลกย์” อย่างแท้จริงด้วยวิถีชีวิตที่ต่างไปจากผู้ครองเรือนอย่างชัดเจน ไม่หลงโลกอย่างนักบวชบางจำพวกดังที่เห็น ๆ อยู่ทั่ว ๆ ไป

นักการเมือง - นักโกงเมือง

ชีวิตฉันผ่านการเลือกตั้งมาหลายครั้งแล้ว เคยเลือกตั้งมาหลายพรรคด้วยความหวังว่าจะได้พรรคดี ๆ ด้รัฐบาลที่ดี ๆ ไม่คิดโกงบ้านเมือง แต่ก็ผิดหวังทุกที ไม่ว่าจะพรรคไหนรัฐบาลไหนก็ไม่ต่างกัน ไม่ว่าจะเว้นจะต้องมีนักการเมืองโกงบ้านโกงเมืองรวมหัวอยู่ด้วยทั้งนั้น และก็น่าแปลกที่ไอนักการเมืองชั่วพวกนี้มันอยู่ยงคงยืนได้รับเลือกตั้งเข้ามาทุกที และได้เข้าร่วมรัฐบาลทุกทีไม่ว่า

พรรคไหนจะจัดตั้งก็เถอะจะเป็นยาดำแพนทุกครั้งที่ ทำอย่างไรจึงจะกำจัดพรรคการเมืองและนักการเมืองพวกนี้ให้สูญพันธุ์ได้ บ้านเมืองเราจะได้เจริญเสียที

- หมึงเหล็ก แปดสิบสอง ราชบุรี

แพร่แนวคิดนี้ไปเรื่อย ๆ ทุกหนทุกแห่งทุกวิถีทางทุกโอกาส ลักวันหนึ่งเราจะเห็น...ฟ้าสีทองผ่องอำไพแน่นอน “เราคิดอะไร” ก็ทำสิ่งนี้ อยู่เหมือนกัน เริ่มทำมานานแล้วด้วยความหวังว่า ลักวันหนึ่งจะเห็น ....ฟ้าสีทองผ่องอำไพแน่นอน ไม่ว่าจะอีกนานปานใดก็จะอดทนรอคอย และทำต่อไปเรื่อย ๆ ขอรับ

๓ ussna@tiktok

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

แล้ว..

**ที่สุดในแผ่นดิน
ถือหาकिनบนคำว่า
ช่วยเขา..**

(โศลกธรรมงานมหาปวารณาครั้งที่ ๓๐ ปี ๒๕๕๕)

- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ - รตน เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๑

บ้านป่า นาคอย

ใครไม่รู้ก็คิดว่าพวกเราอยู่กันอย่างเหงา ๆ
แต่ที่จริงแล้วไม่เหงาเลย

นอกจากมีนักบริหารไปรับการฝึกอบรมหลักสูตรผู้นำแล้ว
ในระยะหลัง ๆ ประชาชนจากที่ต่าง ๆ
ยังพากันไปเข้าค่ายล้างพิษรุ่นแล้ว รุ่นเล่า

ที่ที่ผมและชาวคณะโรงเรียนผู้นำอาศัยอยู่มี
ทั้งไร่นา ป่า เขา และถ้า ใครไม่รู้ก็คิดว่าพวก
เราอยู่กันอย่างเหงา ๆ แต่ที่จริงแล้วไม่เหงาเลย
นอกจากมีนักบริหารไปรับการฝึกอบรมหลักสูตร
ผู้นำแล้วในระยะหลัง ๆ ประชาชนจากที่ต่าง ๆ
ยังพากันไปเข้าค่ายล้างพิษรุ่นแล้ว รุ่นเล่า

รู้ข่าวว่ามีอะไรดี ๆ ก็ไปกัน ชวนกันปากต่อ
ปาก ไม่มีการโฆษณาผ่านสื่อแต่อย่างใด
รุ่นกลางเดือนมกราคมนั้น คุณแอน จินดารัตน์
พิธีกรเอเอสทีวีก็ไปกับเขาด้วย ไม่ได้ไปคนเดียว
ชวนคุณพ่อ คุณแม่และพี่สาวไปเข้าค่ายล้างพิษ
พร้อม ๆ กัน

หลังออกจากค่ายหยก ๆ วันรุ่งขึ้นคุณแอน
จินดารัตน์ ก็พูดออกโทรทัศน์เอเอสทีวี บรรยาย
สรรพคุณค่ายล้างพิษของโรงเรียนผู้นำ ในตอน
ท้ายพูดกับผู้ชมว่า “คุณลุงจำลองบอกว่าย่า
โฆษณา ประเดี๋ยวไปเข้าค่ายกันเยอะ ๆ จะรับ
ไม่ไหว รับไม่ไหวก็เป็นเรื่องของลุงคะ”

ผมบอกอย่างนั้นจริง ๆ ตั้งแต่คบกับพันธมิตร
เวลาจะจัดงานอะไรต้องคิดแล้วคิดอีก กลัวคน
จะไปกันมาก อย่างเช่นที่จัดสังสรรค์ตรงกับวัน
เด็กเมื่อ ๓ ปีก่อน (๑๐ มกราคม ๕๒) จัดงาน
สังสรรค์พันธมิตรที่โรงเรียนผู้นำ พื้นที่แค่นั้นไป
กันตั้ง ๕ หมื่นกว่า (นับจากจำนวนรถแล้วคุณ
ด้วยจำนวนคนเฉลี่ยแต่ละคัน) หลังจากนั้นมีคน
ถามบ่อย ๆ ว่าเมื่อไรจะจัดงานอย่างนั้นอีก ผม

ตอบแบบแผ่นเสียงตกร่อง “ไม่ต้องจัดหрокครับ เพียงคิดก็น่าสยของเสียแล้ว”

วันเด็ก ๑๒ มกราคม กองทัพบก เรือ และ อากาศ ทำเหมือนปีก่อน ๆ ให้เด็กได้ชมรถถัง ปืนใหญ่ เครื่องบิน เรือรบ และอาวุธสงคราม ชนิดต่าง ๆ รวมทั้งจัดการกระโดดร่มให้เด็กดูด้วย ปีนี้พลร่มคนหนึ่งโซคร้าย ร่มไม่กาง เสียชีวิตต่อ หน้าเด็ก ก็ไม่เป็นไร คนเราเมื่อถึงคราวตายก็ ตายทั้งนั้น ไม่ต้องไปโล้เขมรก็ตาย

การประชุมฆ่าทำเนียบ ๑๕๘ วันเพื่อป้องกัน ราชอาณาจักรไทย ผมเคยพูดบนเวทีผ่านไปถึง ทหารรุ่นน้อง ๆ หลาน ๆ ที่ยังประจำการอยู่ว่า ๓ กองทัพของเรามีอาวุธสารพัด อย่าเอาไว้เพียง อวดเด็ก (ในวันเด็ก) อย่างเดียว ต้องนำมาใช้ ปกป้องแผ่นดินอย่างเต็มที่ เสียเงินงบประมาณ ละสมอาวุธไว้มากมายต้องใช้ให้คุ้มค่า

อย่าเก็บไว้เฉย ๆ เอาไปอวดเขมรก็ได้ผลแล้ว เช่นเอาเครื่องบินขับไล่เอฟ ๑๖ ที่น่าสะพรึงกลัว ไปบินโฉบชายแดนเขมรบ่อย ๆ ทหารเขมรก็จะ กลัวจนตัวสั่น ไม่คิดที่จะบุกยึดดินแดนไทย แล้วขู่ว่า (ขู่อย่างที่ทำได้จริง ๆ) ว่าถ้านาย ฮุนเซนไม่หยุดยึดแผ่นดินไทย ดึกที่ทำงานดึก ลำคัญ ๆ ของเขมรจะเรียบในเวลาไม่เกินครึ่งชั่วโมง เท่านั้น

วันขึ้นปีใหม่ที่ผ่านมา เป็นไปตามที่หลาย ๆ คนคาดไว้ว่าจะต้องมีคนตายบนท้องถนนจำนวนมาก เพราะเราไม่ได้แก้ไขต้นเหตุอย่างจริงจัง จึงตายเพิ่มขึ้น ๆ ทุกปี

วันหยุดยาวช่วงวันขึ้นปีใหม่ ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคมปีเก่าถึง ๓ มกราคมปีใหม่ ตายไป ๒๔๑ คน ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้แถลงเองว่าสาเหตุใหญ่สุดก็คือการดื่มเบียร์- เหล้า เมาขณะขับ ทำให้ผมนึกถึงมหาเศรษฐีคนหนึ่งเมื่อ ๕ ปีก่อนไปพบผมคุยกับผมอย่างป็น กันเอง เรียกผม “พี่” ทุกคำในฐานะที่อายุน้อยกว่า

“พี่จำลองครับ พี่ช่วยสังคม ผมก็ช่วยสังคม เหมือนกับพี่”

ผมนึกไม่ออกและไม่กล้าถามว่าแกช่วยสังคม ยังไง ใคร ๆ ก็รู้ว่าแกเป็น “เจ้าพ่อน้ำเมา” ขยาย โรงงานผลิตน้ำเมา ขยายแล้วขยายอีก ขณะที่พูด กับผม ตอนนั้นกำลังเดินเรื่องเอาเบียร์-เหล้า เข้า ตลาดหลักทรัพย์ ถ้าได้รับอนุมัติจะมีทุนเพิ่ม มหาศาล ผลิตทั้งเบียร์และเหล้าเพิ่มขึ้นอีกมากมาย ผมและตัวแทนผู้สนับสนุนถือศาสนาทุกศาสนาออกมา คัดค้านอย่างเต็มที่

เราชุมนุมปักหลักปักค้างที่ถนนวิสุทธิ หน้า สำนักงานกำกับตลาดหลักทรัพย์ ๙ วัน ๙ คืน จนนายฯ ทักเชิญยอม ส่งรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงสาธารณสุขไปแจ้งในที่ชุมนุมว่าจะไม่มีการอนุมัติให้เบียร์-เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ อย่างแน่นอน เราจึงหยุดการประชุม

คำพูดที่เจ้าพ่อน้ำเมาอ้างว่าช่วยสังคมนั้น แกอธิบายว่าช่วยด้วยการผลิตเบียร์และเหล้าที่มี คุณภาพให้ดื่มกันทั่วบ้านทั่วเมือง มีคุณภาพ จริง ๆ สามารถทำให้คนเป็น ๆ ตายได้ปีละมาก ๆ

ถ้าไม่ลดการโฆษณา ไม่ลดการผลิตการขาย คนตายบนท้องถนนก็จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงวัน ปีใหม่และวันสงกรานต์ เมื่อตายลง ก็เป็น ความจริงตามข้อความตอนหนึ่งของบทสวดทำ วัตรเช้า-เย็นว่าศพนั้น “จักนอนทับ ซึ่งแผ่นดิน เปรียบประดู่ทอนไม้ และทอนพิน ทาประโยชน์ อื่นใดมิได้” จะได้ประโยชน์เหมือนกันถ้ามีการ ระวังรณรงค์มาก ๆ ให้ประชาชนติดต่องค์กรการ กุศลต่าง ๆ บริจาคอวัยวะเมื่อเสียชีวิต จะได้ ตา ๒ ตา ตับ ๑ ตับอ่อน ๑ หัวใจ ๑ และไต ๒ ไปเปลี่ยนให้กับผู้ป่วยซึ่งกำลังรออยู่เป็นจำนวนมาก

ผมเคยคุยให้ใคร ๆ ฟังเสมอ ๆ ว่า ผมและ คุณศิริลักษณ์มีคลินิกฟอกไตซึ่งมีเครื่องฟอกไต ทันสมัยมากที่สุดในประเทศไทยถึง ๖๗ เครื่อง ตอนนี้อย่างมากขึ้นไปอีกเมื่อปลายเดือนมกราคมที่ ผ่านมามีเพิ่มอีก ๒๐ รวมเป็น ๘๗ เครื่อง เครื่องฟอกไตช่วยยืดชีวิตได้จริงแต่ก็ไม่ได้ทำให้ หายจากโรคไตเสียทีเดียว จำเป็นจะต้องฟอกไต อยู่เรื่อย ๆ จะหายขาดได้ด้วยการเปลี่ยนไตเท่านั้น

ช่วงวันขึ้นปีใหม่หมาตายไป ๒๔๑ คนเพียง ๔ วัน (๓๑ ธันวาคมถึง ๓ มกราคม) จะช่วยให้คนไข้โรคไตเปลี่ยนไตได้ถึง ๔๘๒ คน รองเลขาธิการสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (สปสช.) แถลงต่อสื่อมวลชนว่า ปี ๒๕๕๔ มีผู้ป่วยขึ้นทะเบียนรอรับการเปลี่ยนไต ๑,๖๐๐ ราย แต่มีไตที่ได้รับการบริจาค เปลี่ยนไตได้เพียง ๒๐๐-๓๐๐ รายเท่านั้น

● งานโพชนังคาริยสังจาญ ครอบรอบ ๗๗ ปี ๗ เดือน ๗ วันของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ชาว (สันติ) อโศกมีงานบุญปีละหลายครั้งซึ่งซ้ำ ๆ กันทุกปี ปี ๕๕ นี้เป็นปีพิเศษที่จัดงานทำบุญครอบรอบ ๗๗ ปี ๗ เดือน ๗ วันของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ (๑๑-๑๓ มกราคม) จัดโดยชาวชุมชนราชธานีอโศก เนื่องจากเพิ่งผ่านเรื่องน้ำท่วมมาหมาด ๆ จึงมีพิธีเห่เรือด้วย เห่เรือไม่เหมือนใคร แทนที่จะร้องเพลงเห่เรือกลับพากันสวดมนต์แบบสวดมนต์แปลคือมีทั้งภาษาบาลีและภาษาไทย สวดไม่มีทำนองด้วย (ถ้าสวดมีทำนองแบบทั่ว ๆ ไปจะผิดพระธรรมวินัย)

ผมลงเรือมาติดเครื่องยนต์ลำหนึ่งรวมขบวนเห่เรือ เผอิญคนขับเรือเป็นผู้จัดการโรงสีชุมชนราชธานีอโศก แกคุยกับผมว่า ผมเป็นคนบริจาคเครื่องยนต์ให้โรงสีซึ่งตอนนี้ถอดจากโรงสีมาใช้เป็นเครื่องเรือซึ่งเป็นเรือเหล็กขนาดกลางลำหนึ่งต่อได้สวยทีเดียว ชื่อเรือ “ฉลาดใช้” ผมก็รับว่าใช่ นานมาแล้วมีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งมอบเครื่องยนต์ให้ผม ผมเห็นว่าจะได้ประโยชน์มากกว่าจึงบริจาคต่อให้โรงสี

แต่เรื่องต่อไปนี่ไม่ใช่ผลงานของผม หลายคนเข้าใจผิด ยกให้เป็นคุณงามความดีของผมไปเสียนี้ การรถไฟ (ร.ฟ.ท.) เอาตลาดนัดจตุจักรคืนจากกทม.หลังจากหมดสัญญาเช่าแล้ว มีการทำความเข้าใจถึงตอนที่ย้ายตลาดนัดจากสนามหลวงไปอยู่ที่จตุจักรว่าเป็นฝีมือของผม ผมได้รับทราบทั้งจากโทรศัพท์ที่มีคนคุยกับผมเรื่องนี้และจากสื่อมวลชน เช่นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับวันที่ ๗ มกราคมภายใต้บทความชื่อ **ขุมทรัพย์ “จตุจักร”** ก็เขียนทำนองนั้น

ที่จริงการย้ายตลาดนัดจากสนามหลวงไปจตุจักรเป็นฝีมือและผลงานของท่าน พลเอกสิทธิ จิตรโรจน์ สมัยที่ท่านเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เมื่อย้ายไปจตุจักรได้ไม่นานผมได้รับการเลือกตั้งให้เป็นผู้ว่า ๆ กทม. ผมถึงได้เข้าไปปรับปรุงขนานใหญ่ สั่งให้เอาป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ที่รกรุงรังรอบตลาดนัดออกหมด ที่สำคัญคือรื้อเต็นท์ออกทุกเต็นท์สร้างเป็นอาคารถาวรชั้นเดียว สร้างเติมพื้นที่ เป็นเงินไม่ใช่น้อยแต่คุ้มค่า ชนปล่อยไปอย่างเก่าจะโถมลง ๆ ไม่สามารถดึงดูดลูกค้าได้

ที่จำได้แม่นอีกอย่างหนึ่งคือผมเป็นผู้ออกแบบรั้วเอง เดิมทีเดียวไม่มีรั้ว ใครจะเดินเข้าตลาดนัดชองไหนก็ทำได้ สับสนุนวุ่นวาย ผมให้ทำรั้วเหล็กซี่ลูกกรงถี่ ๆ กันไม่ให้แม่ค้าที่อยู่ข้างในยื่นมือส่งของออกมาขายแก่คนเดินทางเท้าออกรั้วจะได้ดูสวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย

เดี๋ยวนี้ทางเท้าริมรั้วรอบตลาดนัด กลายเป็น

แผนผังกรุงรังไปหมด เสียตายที่ไม่รักษาความเป็นระเบียบสวยงามเอาไว้

การย้ายผังคำที่เป็นผลงานของผมคือการย้าย**แผงหนังสือ**ที่บริเวณแม่พระธรณีบีบมวยผมไปจุดจักรต่างหาก ซึ่งย้ายยากสาหัสสาครรจ์เหมือนกัน ผู้ค้าหวงแหนที่เดิมมาก เพราะแอบขายหนังสือไปได้อย่างสบายอยู่ไกลหูไกลตาเจ้าหน้าที่ ถ้าย้ายไปรวมอยู่ที่จุดจักรแอบขายยาก ยอดขายหนังสือไปแต่แผงสูงถึง ๑๐ ล้านบาท (เงิน ๑๐ ล้านบาทเมื่อ ๒๐ กว่าปีก่อน)

ผู้ค้าขู่ว่าการเขียนป้ายตัวโต ๆ ติดไว้สูง ๆ เหนือบริเวณแผงคำว่า **“อย่าแต่ต้องจนกว่าจะมีพระบรมราชโองการ”** และใช้วิธีอื่น ๆ อีก เช่น ป่าวประกาศไปทั่วว่าผมเป็นคนใจร้าย จะย้ายแผงหนังสือซึ่งเปิดขายเต็ม ๗ วันใน ๑ สัปดาห์ไปรวมกับแผงคำอื่น ๆ ที่จุดจักรซึ่งขายเฉพาะวันเสาร์และอาทิตย์เท่านั้น แล้วเขาและครอบครัวจะเอาอะไรกิน

ผมเชิญผู้ค้าแผงหนังสือทั้งหมดและสื่อมวลชนประชุมที่ศาลาว่าการ กทม. ผู้ค้าโต้ด้วยเหตุผลเดิมคือไปอยู่จุดจักรแล้วจะขายได้เพียงสัปดาห์ละ ๒ วันเขาขอมไม่ได้ ผมกางผังให้ดูทันทีว่าจัดแผงให้เรียบร้อยแค่ไหน สะดวกแก่ผู้ซื้อหนังสืออย่างไร และอนุญาตให้ขายได้สัปดาห์ละ ๗ วันเหมือนเดิม เขาหมดปัญญาเถียงผู้ค้าทุกแผงจำต้องลงนามต่อหน้าสื่อมวลชนยอมย้ายตามข้อเสนอของ กทม.

พอถึงกำหนดย้าย เบี้ยวอีก ไม่มีย้ายกันสักแผง ผมจึงให้ท่าน**พลตรีบวร งามเกษม** (ยศในขณะนั้น) ที่ปรึกษาผู้ว่าฯ กทม. ดำเนินการท่านทำตามวิธีของทหาร จุโจอมใช้รถหรือย้ายตอนตีสอง ปรับปรุงสถานที่ใหม่ แทนที่จะเป็นแผงหนังสือโกโรโกโสกลางกรุง กลายเป็นที่นั่งเล่นประดับด้วยไม้กระถางสวย ๆ เต็มไปหมดคนที่ผ่านไปมานึกว่าผีหลอก เพราะเมื่อตอนเย็นยังรกรุงรังอยู่เลย รุ่งเช้าเรียบร้อยได้ยิ่ง

ผมเคยบอกผ่านสื่อมวลชนไปยังคนกรุงเทพฯ

ว่า ผมจะจัดการเรื่องหาบเร่แผงลอยให้เรียบร้อยและไม่รังแกผู้ค้า เพราะตอนเด็ก ๆ คุณแม่ผมเคยเป็น**แม่ค้าหาบเร่แผงลอย**มาก่อน และบางครั้งผมก็ช่วยคุณแม่ทำหน้าที่**เด็กหาบเร่แผงลอย**ด้วย ใครจะมารู้เรื่องนี้ดีกว่าผม

ท่านผู้อ่าน **“เราคิดอะไร”** บางท่านคงสังเกตเห็นได้ว่าเรื่องที่ผมเขียนส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องที่ผมเกี่ยวข้องมาก่อน ไม่ใช่เอาแต่เปิดหนังสือพิมพ์อ่านแล้วเอามาเขียน ผมทำอย่างนี้ก็ดีไปอย่างหนึ่ง คือเป็นเรื่องจริงที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว ไม่ใช่เอาแต่วิเคราะห์ตามข่าวต๊ะตุด

หนังสือพิมพ์**ไทยรัฐ**ฉบับวันที่ ๑๕ มกราคมลงบทความและรูปเต็มหน้า ใช้ชื่อเรื่องพาดหัวตัวโตว่า **“ซื้ออันตรายมีอุปถดถน ไม่แก้ไข ลังคมสุดกลืน”**

“กลายเป็นแพชั่นที่ฮิตมากในเมืองไทยในยามนี้ ใครมีปัญหาเดือดร้อนทุกข์ยาก ไม่ว่าที่ไหน เรื่องอะไร อยากให้รัฐบาลเร่งเข้ามาดำเนินการช่วยเหลือแก้ไข ก็ต้องรวมตัวกันชุมนุมปิดถนน ปิดเส้นทางจราจร ต้องทำให้ประชาชนทั่วไปได้รับความเดือดร้อนให้มากที่สุด แล้วการเจรจาแก้ปัญหาจากรัฐบาลจะมาถึงอย่างรวดเร็ว เพราะเหตุนี้ ตั้งแต่ช่วงวิกฤติน้ำท่วมที่ผ่านมา จึงได้เห็นการชุมนุมประท้วงของชาวบ้านหลายพื้นที่ที่ต้องการให้มีการปิด-เปิดประตูระบายน้ำ ปิด-เปิดแนวคันกระสอบทราย **“บึกแบ็ก”**

มีการชุมนุมปิดถนน ปิดทางยกระดับดอนเมืองโทลล์เวย์ เพื่อกดดันให้ศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย (ศปภ.) ดำเนินการตามที่กลุ่มผู้ชุมนุมต้องการ

ผ่านเลยมาถึงช่วงที่น้ำลดลงไปแล้ว ก็ยังมีการชุมนุมปิดถนนกันอย่างต่อเนื่องหลายจุดหลายพื้นที่ เพื่อเป็นการกดดันให้รัฐบาลและศปภ.เข้าไปจัดการสูบน้ำออกจากพื้นที่ที่ยังมีน้ำท่วมขัง

รวมทั้งการชุมนุมประท้วงปิดถนน เพื่อเรียกร้องต่อรองเกี่ยวกับการจ่ายเงินชดเชย

น้ำท่วมครัวเรือนละ ๕,๐๐๐ บาท

การประชุมปิดถนนประท้วงเกี่ยวกับปัญหาการแจกจ่ายพลังงาน ๒,๐๐๐ บาท เพื่อซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเบอร์ ๕ ของกระทรวงพลังงาน

พูดง่าย ๆ ไม่ว่าเดือดเนื้อร้อนใจเรื่องอะไร ต้องปิดถนนไว้ก่อน

โดยไม่ได้คำนึงว่า สิ่งที่เราทำลงไปเพื่อหวังให้รัฐบาลมาดูแลแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของตัวเอง เป็นการสร้างปัญหาความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนคนอื่น ๆ

ทั้งนี้ จากพฤติกรรมการประชุมประท้วงปิดถนนที่เกิดขึ้น ถือได้ว่าเป็นลัทธิเลียนแบบ ที่ลอกเลียนมาจากการชุมนุมเคลื่อนไหวทางการเมืองในหัวงที่ผ่านมา

ทั้ง มีอบเลื่อเหลือง กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย และมีอบเลื่อแดง กลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) ที่มักมีการเคลื่อนมือออกมาปิดถนนสายสำคัญทุกครั้งที่มีการชุมนุมเคลื่อนไหวทางการเมือง

จนถูกเรียกขานว่าเล่นการเมืองบนถนน

แน่นอน ในแง่ยุทธวิธีเคลื่อนไหวของมือบ การปิดถนน ปิดเส้นทางจราจร ถือเป็นการยกระดับการกดดัน เพื่อให้รัฐบาลหรือฝ่ายที่ถืออำนาจ ลงมาเจรจาหรือทำตามเงื่อนไขข้อเสนอ

แต่ขณะเดียวกัน การเพิ่มแรงกดดันดังกล่าว ก็เป็นการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนที่จำเป็นต้องสัญจรไปมาในเส้นทางนั้น ๆ

ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมเป็นจำนวนมาก

พฤติกรรมดังกล่าวจึงเปรียบเสมือนการจับประชาชนเป็นตัวประกัน เอาความเดือดร้อนของชาวบ้านมาเป็นเครื่องต่อรอง เพียงเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตัวเอง”

เรื่องนี้ผมในฐานะนักชุมนุมมืออาชีพ ที่ปักหลักปักค้างบนถนนร่วมกับพรรคพวกเป็นระยะเวลายาวนานที่สุดในโลก (ชุมนุมคัดค้านการนำ

เปียร์-เหล่า เข้าตลาดหลักทรัพย์ ๙ วัน ๙ คืน
โล่รัฐบาลทักษิณ สมคร สมชาย ๓๓ วัน ๓๓ คืน + ๑๙๓ วัน ๑๙๓ คืน ปกป้องแผ่นดิน ๑๕๘ วัน ๑๕๘ คืน รวม ๓๙๓ วัน ๓๙๓ คืน) ขอ

ขอยืนยันว่า
พวกผมเลื่อเหลืองชุมนุม
ไม่เหมือนคนกลุ่มอื่น
แตกต่างกันสิ้นเชิง
๑. ไม่ได้ทำเพื่อ
ประโยชน์ของตัวเอง
หรือพวกพ้อง
แต่ทำเพื่อชาติและ
ราชบัลลังก์โดยแท้
.....

ยืนยันว่า พวกผมเลื่อเหลืองชุมนุมไม่เหมือนคนกลุ่มอื่น แตกต่างกันสิ้นเชิง

๑. ไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ของตัวเองหรือพวกพ้องแต่ทำเพื่อชาติและราชบัลลังก์โดยแท้
๒. การชุมนุม ถ้าทำให้การจราจรติดขัด ก็ไม่ได้ปิดถนนจนรถแล่นไม่ได้ รถสามารถใช้ทางอื่นได้ไม่ได้ทำให้ประชาชนเดือดร้อนมากนัก

ผมเขียนมาถึงตรงนี้ราวกับจะบอกว่าใกล้ถึงเวลาที่จะออกไปเหนี่ยวกันอีกแล้วกรรมังครับ

๒

สี่ สั้น
ชีวิต

สมอ.

ประโยชน์
ที่ได้รับ

เอนก นาคะบุตร

NGO คนสำคัญ

บทนำ

๖๐ ปี บนเส้นทางสายนี้ เขาต่อสู้อย่าง
สมศักดิ์ศรี ใช้วิชาความรู้ที่ร่ำเรียนมา
เป็นประโยชน์ช่วยคนฐานรากของ
ประเทศให้มีโอกาสพัฒนาชีวิตสูงขึ้น
ตามบทบาทหน้าที่ของ NGO อันเป็น
คุณูปการยิ่งต่อสังคมไทย

ทำดีไม่ต้องอายุใคร

ในวัยเพียง ๓ ขวบ เอนก นาคะบุตร ย้ายตามมารดาจากอำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มาอาศัยอยู่กับครอบครัวพี่สาวที่กรุงเทพฯ โดยมีเพียงเงินเดือนค่าตัวรถประจำส่น.บางรัก ของพี่เขยเลี้ยงดู หลายคน

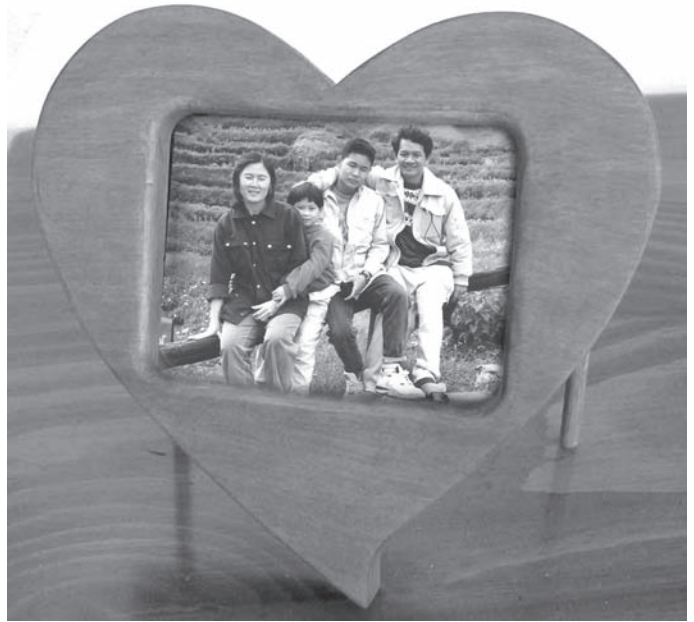
เมื่อเรียนจบ ป.๖ โรงเรียนวัดหัวลำโพง เขาคิดหารายได้ด้วยการรับของจากสามย่านมาตั้งแผงขายที่หน้าบ้าน ช่วงปิดเทอมก็ออกไปขายตามบ้านข้างซ้ายสะพานกระต๊ากไอนติม ข้างขวามีกลองโรตีสายไหม ส่วนวันหยุดออกก็ขายเรียงเบอร์ รับจากโรงพิมพ์แถวสะพานเหลือง วิ่งชายสองรอบรอบแรกขายลูกค้าชาจรแถวสามย่าน รอบสองขายลูกค้าประจำตามซอยลึก ๆ แถวบางรัก ขายหมด ๔-๕ ทุ่มก็กลับบ้าน แวะซื้อกล้วยเตี๋ยฝากแม่พร้อมให้เงินที่ขายได้ ๓๐-๔๐ บาท เพียงเท่านี้ก็ทำให้เด็กชายเอนก รู้สึกเป็นสุขแล้ว

จบประถมเข้าเรียนต่อชั้น ม.ศ.๑-ม.ศ.๕ ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ตลอด ๕ ปีในช่วงปิดเทอมเขาสมัครใจไปเป็นกระเป๋ารถเมล์ รถร่วมเอกชนสาย ๑๘ วิ่งสี่พระยา-พระราม ๖

การจัดคิวรถร่วมฯ สาย ๑๘ ในยุคนั้น คันทีไปลงวินแรกเวลาตี ๔ ที่ต้นทางท่าเรือสี่พระยาจะได้เวร คือเลิก ๕ ทุ่ม ขณะที่คนอื่น ๆ ต้องเลิกก่อนการได้เวรจึงหมายถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้น

“..ถ้าได้เวรเบี่ยเลี้ยงจะขึ้นไปตี ๑๕ บาท และเมื่อเก็บค่าโดยสารได้เกิน ๕๐๐ บาท เเปอร์เซ็นต์จะเปลี่ยนจากร้อยละ ๒ เป็นร้อยละ ๕ ตอนนั้นด้วยความอยากได้เวร เราไปนอนที่อู่เลยจุดยากันยุงนอนในรถทุกวัน ลูกพี่กับลูกน้องจะตื่นตี ๔ เอารถไปจอดเป็นคันแรก เราก็ได้เวรทุกวัน เก็บค่าโดยสารได้เงิน ๕๐๐ ทุกวันก็จะได้เปอร์เซ็นต์ ๒๕ บาท เบี่ยเลี้ยงอีก ๑๕ บาท..”

แม้จะทำงานเต็มที แต่เงินที่หามาได้ส่วนใหญ่มอบให้แม่ ตัวเองแทบไม่ได้ใช้อะไรเป็นพิเศษ แม้แต่นาฬิกาเรือนแรกในชีวิต แม่ก็ยังเป็นคนพาไปซื้อเพราะรู้ว่าลูกอยากได้ เลือผ่านักเรียนก็ใช้

ชุดเดียว ชักตากทุกคืนตลอด ๕ ปีของการเรียนชั้นมัธยมที่สวนกุหลาบ

เอนกเป็นกระเป๋ารถเมล์ในช่วงปิดเทอมทุกปี จนสอบติดคณะบัญชี จุฬาฯ ก็ยังไปทำงานจนวันสุดท้ายก่อนเปิดเทอม หลังจากนั้นก็ได้ไปทำอีก

รักแม่สู้รักแผ่นดิน

แม่สอนว่า ถ้าเราทำดีไม่ต้องอายุใคร แล้วยั้งเราหาเงินเลี้ยงตัวเองได้ พอมีเราก็ให้แม่ ยั้งไม่เคยรู้สึกว่าอายุเลย เคยหาคำตอบว่าทำไมตัวเองถึงเป็นนักสู้ พบว่าเพราะเราเป็นคนรักแม่ ไม่อยากให้แม่ผิดหวังในตัวเรา นี่เป็นปมใหญ่เลยทำอะไรรู้สึกว่าต้องไม่ทำให้เสีย เพราะแม่ปลูกฝังให้เราทำดี พอทำอะไรไม่ดีก็รู้สึกผิดในใจ พอทำดีแล้วใครชมก็ไม่เท่าไร แต่พอเห็นสายตาแม่ แล้วเรามีความสุขจึงคิดเสมอว่าทำอะไรต้องทำให้ดี ถ้าเราทำเต็มที่แล้ว เรารู้ว่าแม่ได้เราก็ได้ ถ้าเราได้แม่ก็ได้ เตี้ยวันนี้ก็รู้สึกอย่างนั้น แต่เปลี่ยนจาก “แม่” มาเป็น “แผ่นดินแม่” แล้ว

เกียรติลูกคือเกียรติผู้เกียรติแก้วมนุษย์ชน

ช่วงที่กำลังเรียนปริญญาตรีนั้น อเนกเปรียบเทียบกับตัวเองว่า เป็นเหมือนคนกำลังว่ายน้ำข้ามฝั่ง

ที่พอมมาถึงกลางแม่น้ำกลับพบว่าไม่ใช่ ในใจนั้นไม่
อยากว่ายน้ำต่อไปอีกแล้ว แต่จะหันกลับเข้าหา
ฝั่งก็ไม่ได้ เพราะถ้ากลับไปแม่ต้องผิดหวัง

“..ก็เลยต้องพยายามพุงตัวด้วยความรู้สึก
จะกลับก็ล้มเหลว จะไปข้างหน้าก็ไม่อยากไป แต่
พอไปเจอเรื่องใหม่ตอนอยู่กลางแม่น้ำ ก็เลยลืมห
ตัวเพร็ดไป จนเมื่อตั้งสติได้ก็ตัดสินใจว่ายข้ามฝั่ง
ไปให้จบเรื่อง..”

เรื่องที่ว่านั้น คือ การออกค่ายพัฒนาชนบท
ซึ่งเอนกใช้เวลาทำงานอาสาสมัครมากกว่าเข้าห้อง
เรียน ทำให้ตอนอยู่ชั้นปีที่ ๒ เขาสอบตกถึง ๒
วิชาหลัก กับอีก ๑ วิชาเลือก รวม ๑๖ หน่วยกิต
หมดสิทธิ์ซ่อม ต้องเรียนใหม่หรือซ้ำชั้นทันที
“..จำได้ว่าไปค่ายที่บ้านดงเสลา แล้วกลับมา
พบว่าตัวเองสอบตก สมัยนั้นเขาเรียกว่า
รีพีทเตอร์ (repeater) ก็พูดไม่ออก คนไม่เคย
ล้มเหลวในการเรียน เคยแต่ได้ที่ ๑ มาตลอด
ตั้งแต่เด็ก ๆ มาอยู่สวนกุหลาบก็อยู่ในกลุ่มเด็ก
คะแนนดี ตอนนั้นรู้สึกเจ็บปวดมาก มันฝังใจมา
จนทุกวันนี้”

ตอนสอบตก เอนกลงทะเบียนตัวเองด้วยการเก็บ
ตัวอยู่ ๑ ปีเต็ม และไปทำงานเป็นบอยที่โรงแรม
ดุสิตธานี เพื่อให้บทเรียนแก่ตนเองว่า ถ้าทำผิด
พลาดแล้ว ผลลัพธ์คืออย่างไร ไม่มีใครมาลงโทษ
เรา แต่เราจะรู้ตัวเอง ส่วนวิชาที่สอบตกซึ่งเป็น
วิชาบังคับก็ลงเรียนใหม่ และตั้งใจสอบจนผ่าน

อย่างไรก็ดี เขาไม่ทิ้งงานค่ายอาสาที่เขารัก
ซึ่งเอนกบอกว่า หลังจากมีความรักครั้งแรกแล้ว
ออกหัก การออกค่ายทำให้เขาได้เจอความรักอีกครั้ง
เป็นความรักแบบใหม่ ซึ่งถือเป็นรักแท้และยั่งยืน
มาจนทุกวันนี้ นั่นคือความรักที่มีต่อชาวบ้านและ
ความรักในงานพัฒนาชนบท

นอกจากนี้ยังเป็นเพราะโคลงบทหนึ่ง ที่เขา
อ่านพบในหนังสือสารานุกรม เนื่องในวันปิย-
มหาราชเมื่อตอนอยู่ชั้นปีที่ ๑ ที่ว่า “..เกียรติลูก
คือเกียรติผู้เกียรติแก่มนุษยชน” ซึ่งเอนกมีความ
คิดว่า แม้รัชกาลที่ ๕ ได้ทรงเลิกทาสแล้ว แต่ ณ
วันนี้ยังมีคนยากจนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ซึ่งมี
ชีวิตเหมือนทาสอยู่เต็มแผ่นดิน

โคลงบทดังกล่าวจึงบอกนัยความหมายที่ลึกซึ้ง
เสมือนหนึ่งเป็นปณิธานของนิสิตจุฬาฯ ทุกคน
แต่สำหรับเอนกแล้วได้ยึดถือเป็นภารกิจแห่งชีวิต
เลยทีเดียว

ก้าวแรกสู่อาชีพนักพัฒนา

แม้เอนกจะเรียนจบการบัญชี แต่ความคิดที่จะ
ทำงานในด้านนี้ไม่เคยอยู่ในหัวเลย ขนาด
อาจารย์ฝากงานในบริษัทฝรั่งที่มีชื่อเสียงให้แล้ว
เขาก็ยังผัดผ่อน ไม่ยอมไปทำ

แม้จะรู้ใจตนเองดีว่าอยากทำงานแบบไหน
แต่ยังหาช่องทางไม่พบ จนกระทั่งมีโอกาสเข้าไป
ช่วยหน่วยงานอาสาสมัครแคนาดา (CUSO) จึง
ได้ทำงานที่ตัวเองรักอย่างเต็มที่ ในที่สุดก็
สามารถสร้างการยอมรับ จนได้รับการชักชวนให้
ก่อตั้งและบริหารงานมูลนิธิการศึกษาเพื่อชีวิต
และสังคม หรือมูลนิธิแฮรี่ ดูแรนซ์

เงินเดือนเดือนแรกในชีวิตถูกแบ่งเป็นส่วน ๆ
๑ พันแรกมอบให้แม่ อีก ๕๐๐ ใช้ผ่อนมอเตอร์ไซค์
ที่เหลือ ๕๐๐ บาทเอาไว้ใช้จ่าย จากประสบการณ์
ส่วนตัวในวัยเด็ก เขานำไปปรับใช้กับงาน โดย
การริเริ่มโครงการช่วยเหลือเยาวชนยากจน
รูปแบบใหม่ ที่ไม่ใช่แค่การสงเคราะห์ด้วยเงิน แต่
หมายถึงการหาช่องทางในการพัฒนาความคิด

และศักยภาพของเยาวชนด้วย

เขามองว่าการให้เงินสงเคราะห์ คือการทำให้เด็กอ่อนแอ โดยเปรียบเทียบว่าตนทำงานได้เงินเดือนสองพัน ในขณะที่เด็กมัธยมในโครงการได้ทุน ๔ พันกว่าบาทการทำเช่นนี้มีแต่จะทำให้เด็กอ่อนแอ จึงตั้งกติกาค่าให้เด็กมาช่วยงานในช่วงปิดเทอม เด็กต่างจังหวัดให้ยืมเงินไปปลูกผักเลี้ยงปลา ฝึกอาชีพ ส่วนเด็กชุมชนแออัดในกรุงเทพฯ ก็ให้มาทำงานที่มูลนิธิ “..พอทำงานไปสักพักก็พบว่าเด็กทุนจะมีปมด้อยสูง ขาดความมั่นใจ ขาดทักษะในการจัดการตนเองกับสังคม เพราะเขาไม่เคยทำกิจกรรม เราจึงมาตั้งค่ายเด็กให้เรียนรู้เรื่องการศึกษานอกโรงเรียน ค่อย ๆ เปลี่ยนจากสงเคราะห์มาเป็นการพัฒนาตัวเอง แล้วก็เปิดพื้นที่กิจกรรม เพื่อให้เขามีโอกาสลบปมด้อยในใจ..”

โดยสิ่งที่เอนกมักบอกแก่เด็ก ๆ เสมอ ซึ่งอาจถือเป็นการให้กำลังใจกันกลายเป็น ๆ ก็คือ ๑. อย่าเอาเรื่องเงินเป็นตัวตั้ง ถ้าอยากเท่าเขา ต้องเอาสิ่งที่เราได้มาเป็นตัวตั้ง ๒. อยากเก่งต้องทำงาน เพราะเมื่อทำงาน เราจะรู้สึกไม่ต่างจากคนอื่น

ถอดรหัสชีวิต

ระหว่างการทำงานในพื้นที่จังหวัดสุรินทร์ มีชาวบ้านที่เอนกยกย่องในภูมิปัญญาจนเรียกได้เต็มปากว่า “**ปราชญ์ชาวบ้าน**” อยู่หลายคน หนึ่งในนั้นคือ **พอมหาอยู่ สุนทรธัย** ซึ่งถือเป็นต้นแบบชีวิตในเวลาต่อมา

การดำเนินชีวิตของพอมหาอยู่ มีหัวใจหลักอยู่ที่การพึ่งตัวเองในวิถีเกษตร คือ หนึ่ง ต้องมีความศรัทธาในแนวคิดการพึ่งตัวเองและการพึ่งกันเอง สอง มีแนวคิดในการออมน้ำ ออมดิน ออมต้นไม้ใหญ่ ออมเงินและออมปัญญา คือการรู้จักสะสมภูมิปัญญาในการแก้ปัญหา และสามคือวิธีการผลิตแบบผสมผสานด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ

การมีโอกาสเข้าไปคลุกคลีที่บ้านของพอม

มหาอยู่เป็นประจำเมื่อคราวบริหารโครงการที่ NET ทำให้เอนกได้ค้นพบรหัสแห่งการดำเนินชีวิตที่ซ่อนอยู่ในแนวทางการพึ่งตนเองของพอมหาอยู่

รหัสที่ถอดออกมาจากแบบแผนชีวิตของพอมหาอยู่ ประกอบด้วยหลายเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน เช่น เรื่องการเป็นอยู่ในแต่ละช่วงวัย ตั้งแต่วัยรุ่น วัยกลางคนและวัยปลาย ซึ่งเปรียบเทียบกับ การเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่ แผ่กิ่งก้านให้ร่มเงาเป็นที่พักพิงแก่ผู้อื่น เรื่องการจัดผังการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับเป้าหมายของชีวิต เป็นต้น ซึ่งแต่ละเรื่องสามารถนำมาประยุกต์เข้ากับชีวิตพัฒนาของเขาได้อย่างสนิทใจ

อุปมาว่าลำต้นของต้นไม้มี ๓ ชั้น ตัวเราแต่ละคนก็มี ๓ ชั้น โดยประสบการณ์งานนั้นอยู่ภายนอก ครอบครัวยุวัยที่ ๒ ซึ่งคนวัย ๓๐ ปี ต้องสร้างครอบครัว และเรื่องที่ ๓ คือตัวเอง หมายถึง การสร้างแก่นของตนเอง ทั้งจิตใจ ทั้งความสมดุลของชีวิต “..ถ้าเราสร้างลำต้นให้แข็งแรง แม้จะมีผลบ้าง แต่ถ้าเราสร้างวงปีไปเรื่อย ๆ เราก็จะมีลำต้นที่ตรง ถ้าใครคิดเป็นไม้เลื้อยก็จะไม่มีลำต้น แต่ถ้าคิดจะเป็นไม้มีลำต้นก็ต้องหาแสงให้พบก่อน เพราะพอมมีแสงสว่างเป็นเป้าหมายลำต้นก็จะตั้งตรงเพื่อพุ่งเข้าหาแสงนั้น เมื่อนั้นต้นไม้

REGIONAL WORKSHOP
SUSTAINABLE INTEGRATED RURAL DEVELOPMENT
MEGAMENDUNG, PETAH BOGOR INDONESIA, 8 - 11 DECEMBER 1992

ก็จะมีความที่แกร่ง สามารถยืนต้นฝ่าแดดฝ่าฝนได้ พอวัยปลายก็จะมีกิจการเป็นร่วมเงาให้ผู้คน”

“..ทั้งหมดคือความรู้ที่ได้จากมหาอยู่ แล้วมาค้นหาว่าจะนำมาบริหารชีวิตยังไง มาถึงตอนนี้รู้แล้วว่า จะอยู่แบบมหาอยู่ยังไง อยู่อย่างเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทร อยู่อย่างมีความสุข ส่วนการทำงานตอนนี้ ต้องคิดใหม่แล้วว่า ขาดทุนคือกำไร กำไรคือกำไรของคนอื่น คือกำไรที่เป็นกุศลเก็บไว้ในใจ

บทเรียนสุดท้าย

บทเรียนในชีวิตที่ผ่านมามาจนถึงวันนี้ เอนกบอกสั้น ๆ ว่า “กระป๋องอยู่ที่ใจ” หมายถึง ไม่ต้องมีองค์กร ไม่มีคนแวดล้อมก็สามารถทำงานที่อยาก

ทำได้ และเมื่อชีวิตเดินทางมาถึงจุด ๆ หนึ่ง ผ่านร้อนหนาว ผ่านช่วงเวลาที่รุ่งเรืองและจุดที่ตกต่ำมาแล้ว ทำให้เข้าใจซึ่งว่า ความไม่เที่ยงแท้ ไม่นั่นนอน คือธรรมดาของโลก ดังนั้นสิ่งสำคัญที่สุดคือการรักษาความสงบในจิตใจ ไม่ให้ผันแปรไปตามสถานการณ์รอบด้าน “..วันนี้จะทำอะไรให้บ้านเมืองอีกสักครั้ง เพราะรู้ว่าจิตนักรบของตัวเองยังมีอยู่ โดยเวลานี้กำลังเริ่มก่อการใหญ่กับมหาวิทยาลัยภูมิปัญญาชุมชนท้องถิ่น เพื่อยกระดับคุณค่าทางสังคมของคนทำงานพัฒนาชุมชน แต่ก็คงทำได้แค่ ๔-๕ ปี เพราะรู้ดีว่าหมดวัย หมดเวลาแล้วกับเรื่องสู้รบตบมือ..”

เอนกตั้งใจว่าในอนาคตอันไม่ไกล จะไปปักหลักอยู่ที่เชียงใหม่ และวางเป้าหมายอีก ๑๒ ปีข้างหน้า ชีวิตต้องไปอีกขั้น คือการตามรอยพระพุทธเจ้า ตามรอยข้างในของตัวเอง คือแสวงบุญ ปฏิบัติธรรม “..ตัวเองทำบุญชีวิตตลอด พอสิ้นปีก็จะมาทบทวนว่า ปีหนึ่งผ่านไป เราทำอะไรที่รู้สึกภูมิใจ ทำอะไรได้สำเร็จให้แก่บ้านเมืองแล้วเลือกเก็บสิ่งดี ๆ ไว้ จะได้มีกำลังใจ ทำให้เรามีทุนชีวิต ตอนนี้อายุ ๖๐ ปี ถ้าถามว่า ชีวิตที่ผ่านมา มีอะไรที่ขาดทุนไหมตอบได้เลยว่าไม่มีมีแต่กำไร จากนั้นเข้าสู่วัยทองที่ต้องให้มากกว่ารับ แล้วก็ใช้ปัญญาขั้นสูง คือต้องเอาออกมาจากข้างใน ก็จะเป็นเรื่องบุญกุศลที่จะทำไว้ในอนาคต เป็นการก้าวไปสู่วัยที่สะสมด้านในแล้ว..”

เอนก นาคะบุตร ในบางห้วงคำนึง

“..งานของคุณเอนกจึงอยู่ตรงหัวใจของการพัฒนาประเทศ นั่นคือสร้างความเข้มแข็งของชุมชน สร้างความเข้มแข็งของสังคม คุณเอนกได้หวานเมลิ็ดพันธุ์แห่งความคิด และเมลิ็ดพันธุ์แห่งคนที่ทำงานเพื่อความเข้มแข็งของชุมชนไปทั่วประเทศ ด้วยกาลเวลา เมลิ็ดพันธุ์เหล่านี้จะแตกดอกออกผล เพื่อรักษาแผ่นดินไทยให้ร่มเย็น..”

ประเวศ วะสี

“..ในที่สุด กรรมกรสรรหาเลือกเอนก

นาคะบุตร ให้เป็นผู้อำนวยการ SIF (Social Investment Fund) กองทุนเพื่อการลงทุนทางสังคม ช่วงนี้เองที่ศักยภาพ ความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถ ศิลปะและวิธีการทำงานพัฒนาตลอดจนวิธีการแก้ปัญหาข้อขัดข้องที่จะได้ผลดี ได้ออกมาจากตัวตนของเอนกอย่างเต็มที่ เป็นที่ประจักษ์ในหมู่คณะกรรมการและผู้เกี่ยวข้อง เพราะเป็นโครงการที่ใหญ่มาก ใช้เงินจำนวนมาก เกี่ยวข้องกับประชาชนฐานราก รวมถึงผู้ยากลำบากจำนวนมากทั่วประเทศ

เมื่อโครงการกองทุนเพื่อการลงทุนทางสังคม (SIF) ถึงเวลาลิ้นสุดลงในปี ๒๕๔๕ ธนาคารโลก ได้แสดงความชื่นชมว่า SIF เป็นโครงการกองทุนฟื้นฟูสังคมที่ดีที่สุดเท่าที่ธนาคารโลกเคยทำมา ซึ่งความดีส่วนใหญ่ต้องยกให้เป็นของเอนก เพราะเป็นผู้รับผิดชอบสูงสุดแบบเต็มเวลา โดยต้องจัดการดูแล รวมทั้งแก้ไขสถานการณ์ ปัญหาต่าง ๆ ให้ลุล่วงไปด้วยดี..” ไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม

“..ในยามประชาธิปไตยเบ่งบานของสังคมไทย หลัง ๑๔ ต.ค.๒๕๑๖ เอนกเป็นบัณฑิตจากคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาฯ มีอนาคตอันรุ่งเรือง เงินเดือนสูง ทำงานที่บริษัทญี่ปุ่น แวะเยี่ยมที่ สยช. จึงได้เล่าให้ฟังว่า คุณแฮร์ ดูแรนซ์ อาสาสมัครชาวแคนาดาเสียชีวิตที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น คุณธรรกรยาของคุณแฮร์ไม่ขอรับเงินสองล้านบาทที่เพื่อนช่วยทำบุญให้กลับไปแคนาดาด้วย เขาอยากหาใครสักคนมาบริหารจัดการเงินทุนนี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ชนบทไทย

จากนั้นไม่ถึงเดือน เอนกแวะไปหาอีกครั้ง บอกว่าลาออกจากบริษัทญี่ปุ่นแล้ว จะมาทำงานอาสาสมัครพัฒนากองทุน ให้คนชนบทไทยลืมตาอ้าปากได้..” เย็นฤดี วงศ์พุด

“..ธรรมชาติของเขาชอบบุกเบิกอะไรใหม่ ชอบความท้าทาย และเป็นคนที่ไม่ยึดติดกับที่ ไม่ยึดติดกับตำแหน่งและยศถาบรรดาศักดิ์ เอนกเป็นคนจำพวกปิดทองหลังพระ เวลาทำงานก็มุ่งทำเพื่องานจริง ๆ ไม่คิดหวังผลประโยชน์หรือ

...ทำบัญชีชีวิตตลอด พอสิ้นปีก็จะมาทบทวนว่า
ปีหนึ่งผ่านไป เราทำอะไรที่รู้สึกภูมิใจ
ทำอะไรได้สำเร็จให้แก่บ้านเมือง
แล้วเลือกเก็บสิ่งดี ๆ ไว้ จะได้มีกำลังใจ...

ความดีความชอบอะไรใส่ตัว แม้จะถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างไร เขาก็ยังคงเดินหน้า ถ้าเห็นว่ามีถูกต้องและเป็นประโยชน์..” เดือนใจ ดิเทศน์

“..เป็นผู้นำขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีจิตบริสุทธิ์ ไม่มีผลประโยชน์แอบแฝง เป็นคนทำงานหนักอยู่ตลอดเวลา เพื่อคนยากจนในชนบทและทำเพื่อแผ่นดินแม่อย่างแท้จริง และยังเป็นผู้ที่คอยปลุกเร้า สร้างแรงบันดาลใจให้ทุกคนเกิดความกระตือรือร้น และมุ่งมั่นสร้างทำเพื่อคนชนบทกันต่อไป..” วีระ นิจไตรรัตน์

** คัดจากบางตอนของหนังสือ “บัญชีชีวิต บันทึกกำไรขาดทุนในรอบ ๖๐ ปี เอนก นาคะบุตร”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๘)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“**ที่พึง**”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“**ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น**โลกียประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น**โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน**”นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง**ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์** คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมขีวตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“**จุดต่าง**”นี้สำคัญของความเป็น“**อารยชน**” กับ“**ปฤชชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงถึง“**หลักคิด**”หรือ“**การคำนวณ**”ของ“**ปัญญาโลกิยะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อารยบุคคล**”ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“**โสดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุลักษณะสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“**สัมมาทิวฐิ**” นั้น ยิ่งบรรลุลักษณะ“**โลกุตระ**” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น“**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“**อารยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**”จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**”แค่“**โลกียธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ**โลกุตระสังข**” อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“**โลกุตระธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังข**” และมีทั้ง“**บุญ**”แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตระธรรม**”จะต้องเป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“**โลกุตระสังข**”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**”กับ“**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า“**ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลักษณะจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง“**จวนใจ**” หรือเพราะ“**ไร้ทางออก**” หรือ“**สุดทุกข์สุดฝืนทน**”แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลักษณะยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุลักษณะสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**”(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่หมายความว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปทา**”นี้เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น“**ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง**”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งจะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้งถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราย่างอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทิกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย] เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาทินวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

“นิโรธ”ของพุทธยิ่ง“ดับ”ยิ่งรู้แจ้งรู้ตรรูธรรม ต่างกับ“นิโรธ”ที่มิจฉาทิฏฐิคือยิ่ง“ดับ”ยิ่งไม่รู้ๆๆ

“ฌาน”ที่จริงแปลว่า **ไฟ** ในที่นี้หมายถึง **การทำลาย**

กิเลสถึงขั้นสิ้นเกลี้ยงแบบ“เผา”(เฉพาะกิเลสด้วย“ไฟ”ให้มอดไหม้สูญสิ้นจากสภาพนั้นไปเลย

ต่อเมื่อ“เผา”กิเลสได้สำเร็จ จึงเรียกว่า“ฉาน”

ผลของฉาน คือ“จิตสงบ”แล้วจาก“กิเลส”นั้นกวน

ฉะนั้น จึงต้องชัดเจนนะว่า“จิตสงบ”ของพุทธนั้น

สงบด้วย“ฉาน”หรือด้วยการ“เผา”หรือการกำจัดตัวกิเลสชนิดที่“เผาถูกตัวกิเลส”ตัวนั้น

ไม่ใช่“ไม่ได้เผา”หรือแค่“ดับไป”ชนิดที่ไม่รู้จัก

“ตัวกิเลส”ด้วยซ้ำ เพียงแต่ทำให้“จิตดับ”จนเก่งเท่านั้น

“นิโรธ”ของพุทธนั้น“ดับ”เพราะได้“เผา”เฉพาะ

ตัวตนของกิเลสนั้นจนหมดความมี“ตัวตน”(อัตตา)ไปสิ้น

ซึ่งที่จริง“ฉาน”ในแบบอื่น ไม่น่าจะเรียกว่าเป็น

“ฉาน”ด้วยซ้ำไป เพราะแค่“จิตสงบระงับ”เท่านั้น

ไม่ใช่“เผา”ตัวกิเลสในจิต“เฉพาะที่เป็นตัวตนของ

กิเลสตัวนั้นๆ”เท่านั้นที่ถูก“เผา”ไปตามลำดับแบบพุทธ

จนกระทั่ง“ดับ”เพราะตายไป เป็นขั้นๆดับ-กลาง-ปลาย

โสดาบันก็“เผา”สำเร็จไปส่วนขั้นต้น สกิทาคามีก็

“เผา”ได้เพิ่มขึ้นไปอีกขั้นกลาง อนาคามีก็“เผา”ส่วน

ที่เหลือขั้นปลายไปให้สิ้นเกลี้ยงทั้งหมดในจิตตน

แบบพุทธนั้นจะมี“อธิปัญญาสิกขา”เจริญพัฒนา

ตามรู้(ซาหนิตตามเห็น(ปัสสติ)ไปตลอดสายด้วย“วิปชา ๘”

ในการประพาศ“จรณะ ๑๕” ซึ่งตั้งแต่เห็นความเป็น

“ไตรลักษณ์”หรือ“สามัญญลักษณ์”ปรากฏให้ตนเห็นก็

เป็นการเห็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ซึ่งเป็น“การ

เห็น”อกุศลจิตหรือกิเลสของเราที่เดียวที่“เกิดขึ้น”(อุป

ปัชชติ)ให้ญาณหรือปัญญาขั้น“วิปัสสนาญาณ”นั้นแหละ

“เห็น”ว่ามัน“ตั้งอยู่”(อุปปฏิจิต)และที่สุดจึง“เห็น”กิเลส

ของตนในตนนั้นแท้ๆ“ดับไป”(นिरุชฌติ)ซึ่งเป็น“ของตน-

เฉพาะตน”(ปัจจัตตัง) ซึ่ง“อธิปัญญาสิกขา”จะเจริญพัฒนา

เป็น“ญาณ ๑๖”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อนิจจัง” และ“ทุกขัง”

แล้วก็ที่สุด“อนัตตา”สัมบูรณ์ด้วย“สังขยาณ-กิจจยาณ

-กตยาณ”ในอริยสัจ ๔ เป็นปริวัฏ ๓ ครบอาการ ๑๒

ไม่ใช่แค่“เห็น”การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”แค่ภูมิ

โลกีย์หรือแค่ตรรกะที่ยังไม่ลึกเข้าไปถึง“บรมตถธรรม”แต่

ลึกเข้าไปถึงการ“เห็น”ภาวะที่เกิดขึ้นใน“ความไม่เที่ยง

ของกิเลส-ความเป็นทุกข์ของจิต-ความดับไปของกิเลส”

จึงเป็นเรื่อง“ลึกซึ้งยิ่งล้ำ”(คัมภีร์) ตามเห็นได้ยาก

(พุทธสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก(พุทธโพธา) สงบอย่างวิเศษ

(สันตา) ประณีตสุขุมยิ่ง(ปณีตา) ไม่สามารถรู้แจ้งจริงได้

ด้วยตรรกะ(อตกาวจาธา) ละเอียดลอบสุดๆขั้นนิพพาน

ที่เดียว(นิปฺถมา) รู้ได้เฉพาะบัลหิตโลกุตระ(ปณฺฑิตเวทนา)

“ฉาน”นี่ เป็นอุตริมนุสธรรมแท้ๆ ผู้ไม่มี“ฉาน”

สัมมาทิฎฐิ ไม่สามารถพูดความเป็น“ฉาน”ได้ถูกต้อง

จิตสงบด้วยการ“เผา”นี้แหละ ที่สั่งสมตกผลึกไป

ตามลำดับ จาก“ขณิกสมาธิ”(จิตเริ่มตั้งมั่นได้ชั่วขณะ)

เมื่อศึกษาฝึกฝนโดยปฏิบัติด้วยองค์ทั้ง ๗ ของมรรค

เป็นสัมมาปฏิบัติมากขึ้นๆ ก็ยิ่งจะ“เผา”กิเลส”ได้มากขึ้น

ซึ่งต่างจากปฏิบัติ“สมาธินั่งหลับตา”ที่ไม่ได้เผา(ฉาน)

มีแต่หยุดลงไปๆ หรือไม่ก็ทำไม่รู้อะไร หรือขม-กลบ-หลบ

ความเจริญขึ้นๆ(อธิจิต)ของ“จิต”ที่ปฏิบัติแบบพุทธ

ถูกถ่วง คือ“มรรค ๗ องค์”ยิ่ง“ตั้งมั่น”เพิ่มขึ้นๆก็เรียก

“อุปจารสมาธิ”(จิตตั้งมั่นดีขึ้นๆใกล้ผลสูงสุดเข้าไปตามลำดับ)

ที่สุดเป็น“อัปนาสมาธิ”(จิตตั้งมั่นสำเร็จได้แน่วแน่

สัมบูรณ์) เป็น“ความตั้งมั่นของจิต” ชนิดที่“จิต”แท้ที่

บริสุทธิ์ไม่มีกรรมกวนจากกิเลส”อีกเลย จึงสงบถาวร

ความ“สงบ”ของจิตลักษณะนี้ เพราะ“เผา”อกุศล

จิต” หรือเพราะ“กิเลสสูญสิ้นหมดไป”ต่างหาก “จิต”

จึงสงบถาวร “สงบจากความเลวร้าย” สงบจากกิเลส

ไม่ใช่“จิต”ทั้งหมดถูกทำให้หยุด โดยให้มันลง

ไปจับตัวมันแน่น เป็น“อนุสัย-อาสวะ”ได้กันบั้งของจิต

มันก็เลยยั้งมันลงๆ ยิ่งแน่นๆๆๆ เป็น“จิต”ยังไม่รู้อะไร

ไม่รู้“โลก”(ไม่มีโลกวิทู)ไม่รู้สังคมไม่ชำนาญการคิดรวม

สังคม จึงทำงานกับคนในสังคมส่วนใหญ่ ไม่เป็น มีแต่

“ตัวเอง”ที่ได้นิ่งได้หยุด แล้วนับเอาอย่างนี้คือ“สงบ”

ขอยืนยันว่า อย่างนั้นไม่ใช่“สงบ”แบบพุทธเลย

พุทธให้เรียนรู้“ตัวสมุทัย”ในจิต คือ กิเลส ในทุก

ขณะที่มีอริยาบถ ที่มีการสัมผัสทั้งจากภายนอกทางตาหู

จมูกลิ้นกายและใจ โดยมี“สัญญา”หรือ“จิตวิญญาณ”

นั้นเอง“กำหนดหมายรู้”ความเป็น“ทุกข์” และ“เหตุแห่ง

ทุกข์”ให้ได้

“ทุกข์”ซึ่งก็คือ “ลักษณะอาการของเวทนา”แท้ๆ

เป็นลักษณะอาการของอะไรอื่นไปไม่ได้ ภาษาเต็มๆก็ว่า

“ทุกข์เวทนา” ทุกข์จะไม่ใช่อាកารของอินได้เลย นอกจาก“เวทนา”(อารมณ์หรือความรู้สึกในจิต) ซึ่ง“เวทนา”ก็คืออาการของ“ใจ”(คือจิตหรือวิญญาณ เวทนากับวิญญาณแยกจากกันไม่ได้) แม้จะมีภาษาที่เรียกว่า“ทุกข์กาย-ทุกข์ใจ” กายก็ไม่ใช่“ตัวแท้ที่รู้สึกทุกข์-รู้สึกสุข” ที่เป็น“ทุกข์ตัวแท้”ก็ได้แก่“ใจ” “กาย”มันไม่มี“ความรู้สึก”(เวทนา) มัน“รู้สึก”ไม่ได้ มันได้แค่เป็นไปตามเหตุปัจจัยของคุณสมบัติของสสารหรือรูปธรรม มันไม่ใช่“นามธรรม” “ความรู้สึก”(เวทนา)หรือ“อารมณ์”(เวทนา)นั้นมันเกิดอยู่ที่“ใจ” เป็น“อาการของใจ” ไม่ใช่“กายมันมีอาการรู้สึกทุกข์ได้” กายเป็นแค่“เหตุ”ที่ก่อให้เกิดอาการที่รู้สึกทุกข์เท่านั้น ไม่ใช่“ตัวทุกข์แท้”ที่พระพุทธเจ้าทรงระบุเจาะจงให้“ดับ”ตัวนี้ลงไปให้สนิทที่เรียกว่า“นิโรธอริยสัง”

“เหตุ”ก่อให้เกิด“ทุกข์”มีมากมายนับไม่ถ้วน แต่“ตัวเหตุแท้แห่งทุกข์”ที่เรียกว่า“ทุกข์สมุทัยอริยสัง”คือ“ใจ”(ก็คือจิตหรือวิญญาณ) หากเจาะลงไปให้ชัดคือ“กิเลสตัณหา”(อกุศลจิต) จึงต้อง“กำหนดรู้ทุกข์”หรือทุกข์ต้องรู้กันที่ความเป็น“ใจหรือวิญญาณ” ซึ่งมันมีการปรุงแต่ง(สังขาร)กันอยู่เป็น“เวทนา” เรียกว่า“สุข”บ้าง “ทุกข์”บ้าง “ไม่สุขไม่ทุกข์”บ้าง จึงต้องมี“ธัมมวิชัย”หรือที่ขอบพูดกันว่า“พิจารณา”เจาะกันลงไปตรง“เวทนาในเวทนา”จนกระทั่งรู้แจ้ง“จิตในจิต”ที่เป็นตัวอกุศลจิตตัวต้นเหตุแท้ให้ได้แล้ว“ดับ”ตัวนี้ แต่ถ้าไป“ดับ”หรือ“แก้ทุกข์”ที่อื่นก็เป็นปลายเหตุหรือไม่ถูกเหตุที่เป็นทุกข์สมุทัยอริยสัง จึง“นิโรธ”หรือ“ดับ”ไม่สำเร็จสัมบูรณ์

ฉะนั้น จะกำจัด“กิเลส”นั้นให้“ดับ”สิ้นหมดก็ต้อง“กำหนดรู้ตัวกิเลส”ให้ถูกตัวตน(อัตตา)ของมัน ตัวตนที่มี“ปัญญา”หรือ“ปริญา”กำหนดรู้ได้ เรียก“ตัวตน”(อัตตา)ตัวนี้ว่า“สักกายะ” ตัวนี้แหละที่ต้อง“ดับ”ให้สูญ “กิเลส”เท่านั้นมัน“สูญ”ไปมันหมดไป กิเลสมันไม่มีบทบาทใน“จิต” จึงเรียกว่า“สงบ” แต่“จิต”ยังมีบทบาทพฤติกรรมคล่องแคล่วว่องไวแข็งแรง ต่างหาก ซึ่งมีไปยิ่ง“สงบ”และยิ่ง“ตั้งมั่น”แล้ว “จิตทั้งหมด”ในคนไม่ทำงานทั้งหมด ไม่มีอาการของ“จิต”เหลือหรือ“จิต”ทั้งหมดก็พาส“หยุด”อยู่หนึ่งๆ แล้วนิสัยหรือวิสัยก็เลยยิ่งเฉื่อยยิ่งช้า ยิ่งทำอะไรไม่เป็น ยิ่งไม่ทำอะไร

ไม่ใช่เลย ที่ถูกนั้น“ยิ่งสงบ”ของพุทธ จิตที่เหลือยิ่งสะอาดปราศเบรียวแคล่วคล่อง ยิ่งทำงานได้ดีได้เก่ง เป็นคุณสมบัติที่ดีพิเศษเจริญ คือ“มุกกุต”(จิตหัวอ่อน) จึงมี“กัมมัฏญา”คือยังมีภาระงานอาชีพยิ่งเหมาะยิ่งควรมีใช่“จิต”ยิ่งที่มียิ่งที่อียิ่งด้อยยิ่งด้านเด็ดขาด นี่คือ “จิตสงบ”ที่สัมมาทิฐิแบบพุทธ ที่“สงบ”เพราะ“กิเลส”มันไม่มีรบกวนแล้ว จึงไม่มี“ความเสียหายเลวร้าย” ไม่มี“บาป”ที่เกิดจาก“กิเลส”นั้นแล้วอีกเลย เนื่องจาก“กิเลส”นั้นได้“เผาไหม้”(เผา)ด้วย“ไฟทางธรรม”(ฌาน) คือ“ไฟพิเศษ”ไปแล้ว

แต่ทิฐิอื่นๆที่ท่า“จิตสงบ”ได้นั้น เขาไม่ได้“เผา”กิเลสตามภาษาคำว่า“ฌาน”นี้แต่อย่างใด

เขาเพียงแค่สะกดจิตให้มีความสงบ(สมถะ)ได้ หรือทำให้จิตสงบได้ด้วยวิธีต่างๆ และพยายามทำ“จิตสงบ”นี้ให้สงบอยู่ได้นานๆ แถมพอกเพียรให้ตั้งมั่น(สมาธิ)ทนทานยิ่งๆที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วนับเอาความนาน-ความตั้งมั่นทนทานแบบนี้แหละว่า“จิตตั้งมั่น”(สมาธิ) ซึ่งไม่ใช่“ฌาน” ยังไม่มี“ตัวตน”(อัตตา,สักกายะ)ที่ถูก“เผา”ด้วย“ไฟ”(ฌาน) แล้วเกิด“ความสงบใจ”ชนิดที่“ตัวตน”นั้นๆมอดไหม้สิ้นสูญไปไม่เหลือจนที่สุดหมดเกลี้ยง“ตัวตนชั้นปลายสุดท้าย”(อาสวะ,อนุสัย)เลย

มีแต่“ความสงบ”ที่กดข่มได้สำเร็จ แต่เขาก็หลงเรียกกันว่า“ฌาน”อย่างหลงผิดติดต่อสืบทอดกันมานานเท่านั้น ลัทธิต่า“ความสงบ”ชนิดนี้ มีมานานก่อนพุทธเกิด

“ความสงบ”ชนิดนี้ จึงยังเป็นแค่“มิจจฌาน”ซึ่งมันเป็น“ความผิด”ที่ผิดกันมาไม่รู้กี่ปีก็กลับ จนเป็น“อจินไตย”ที่คิดเอาไม่ได้ หรือไม่สามารถรู้ได้ด้วยตรรกะ ต้องบรรลूसัจธรรมเองจริงจึงจะรู้ตามจริงนั้นๆได้ “มิจจฌาน”นั้นแม้แค่“ตัวตนของกิเลส”เขาก็ยังไม่รู้จัก“ตัวตนของกิเลสขนาดต่างๆ”(อัตตา-สักกายะ-อาสวะ) แม้แต่ลักษณะเดียว เพราะเขาไม่มีวิธี-ไม่มีทฤษฎี(ทิฐิ)ที่จะเรียนรู้อัน“ตัวตน”จนกระทั่งมี“ตัวตน”อันเขาประหาร(ปรหต)ที่ได้สัมผัสกันหลุดๆอย่างเห็น(ปัสสติ)แจ้ง(สังจ)ยืนยันได้และ“ประหาร”(ปรหต)กันอย่างประจักษ์สิทธิ์ตั้ง “เผา”สิ่งนั้นด้วย“ไฟ”(ฌาน)ตามคำว่า“ฌาน”นี้ที่เดียว

ประโยคทองของปี ๒๕๕๕ (ฮั้ว-ฮั้ว-ฮั้ว)

๑. ฮั้ว! ฮั้ว! ฮั้ว!

๒. ฮั้ว! ฮั้ว! ฮั้ว!

๓. ฮั้ว! ฮั้ว! ฮั้ว!

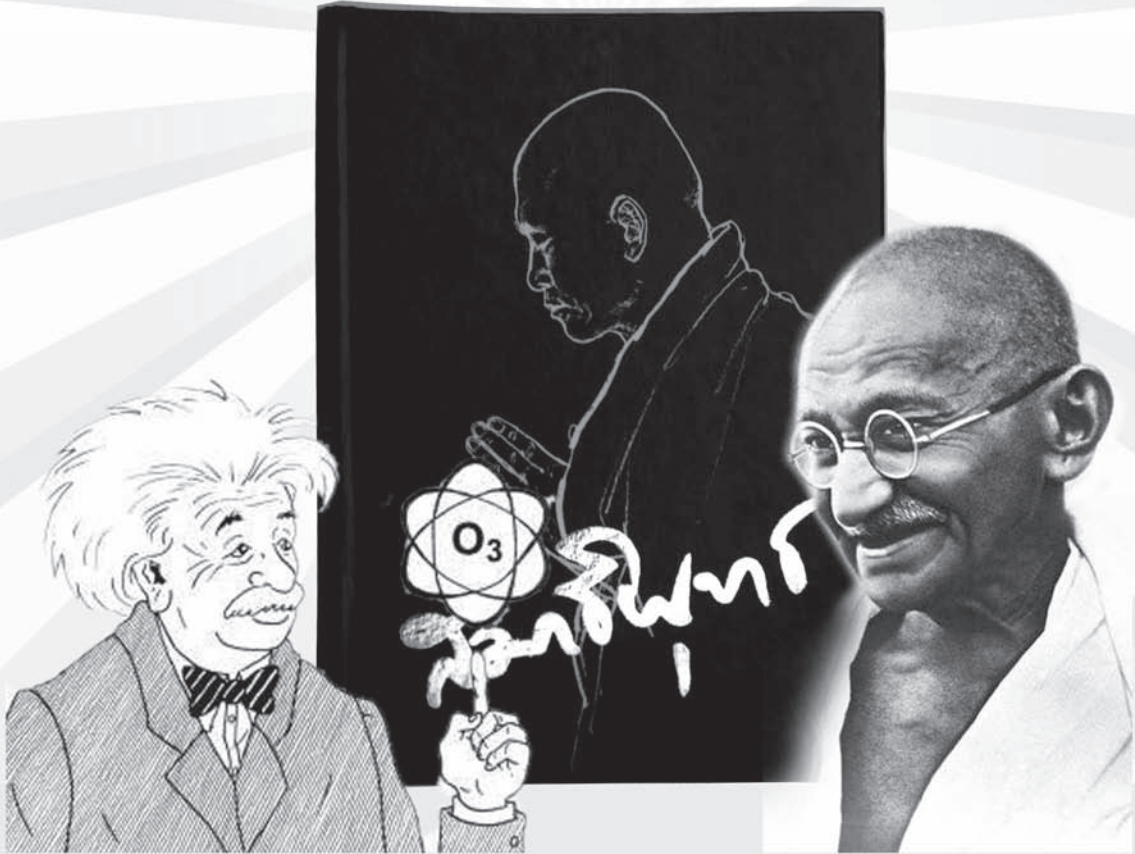

๔. ฮั้ว! ฮั้ว! ฮั้ว!

● ต่อจากฉบับที่ ๒๕๘

เมื่อความคิดของคนเราถูกชักนำจนสะดุดก็จะไม่สามารถ
แยกแยะและหาเหตุผลแห่งเรื่องราวที่แท้จริงออกมาได้
นั่นคือ “ตรรก” จะหาตรรกได้ก็ต้องกระโดดออกมาจาก
“พันธนาการของความเคยชิน”
หลบเลี่ยงจาก “กั๊กดักทางความคิด”
หลีกเลี่ยงจาก “สิ่งที่ทำให้หลงทางจากความรู้จักจริง”
ขจัด “ทิวทัศน์แห่งกมลสันดาน”

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

นอกเหตุเหนือผล

จนเกินคาด(ตรรก) ...ของไอน์สไตน์

ในห้องเรียนวันหนึ่ง ไอน์สไตน์ถามนักเรียนว่า

“มีคนซ่อมปล่องไฟสองคนกำลังซ่อมปล่องไฟเก่า
พอพวกเขาออกมาจากปล่องไฟปรากฏว่าคนหนึ่ง

ตอน ๓

ตัวสะอาด อีกคนตัวเลอะเทอะ เต็มไปด้วยเขม่า
สอบถามหน่อยว่า คนไหนจะไปอาบน้ำก่อน”
นักเรียนคนหนึ่งตอบว่า
“ก็ต้องคนที่ตัวสกปรกเลอะเขม่าคว้านลิครับ”

ไอน์สไตน์ พูดว่า

“จ้ะนั้เหรอ คุณลองคิดดูให้ดีนะคนที่ตัวสะอาด

เห็นอีกคนที่ตัวสกปรกเต็มไปด้วยเขม่าควัน เขาก็ต้องคิดว่าตัวเองออกมาจากปล่องไฟเก่า เหมือนกัน
ตัวเขาเองก็ต้องสกปรกเหมือนกันแน่ ๆ เลย
ส่วนอีกคนเห็นฝ่ายตรงข้ามตัวสะอาด ก็ต้องคิดว่าตัวเองก็สะอาดเหมือนกัน

ตอนนี้ ผมขอลามพวกคุณอีกครั้งว่าใครที่จะไป อาบน้ำก่อนกันแน่”

นักเรียนคนหนึ่งพูดขึ้นมาด้วยความตื่นเต็นว่า

“อ้อ! ผมรู้แล้ว พอคนตัวสะอาดเห็นอีกคนสกปรก ก็นึกว่าตัวเองต้องสกปรกแน่ แต่คนที่ตัวสกปรก เห็นอีกคนสะอาด ก็นึกว่าตัวเองไม่สกปรกเลย ดังนั้นคนที่ตัวสะอาดต้องวิ่งไปอาบน้ำก่อนแน่เลย ..... ถูกไหมครับ....”

ไอสน์ไตนมองไปที่นักเรียนทุกคน

นักเรียนทุกคนต่างเห็นด้วยกับคำตอบนี้

ไอสน์ไตนค่อย ๆ พูดขึ้นอย่างมีหลักการและเหตุผล

“คำตอบนี้ก็ผิด ทั้งสองคนออกมาจากปล่องไฟเก่าเหมือนกัน

จะเป็นไปได้ไหมที่คนหนึ่งสะอาดอีกคนหนึ่งจะสกปรก นี่แหละที่เขาเรียกว่า “ตรรก”

เมื่อความคิดของคนเราถูกชักนำจนสะดุด

ก็จะไม่สามารถแยกแยะและหาเหตุผล

แห่งเรื่องราวที่แท้จริงออกมาได้

นั่นคือ “ตรรก” จะหาตรรกได้ก็ต้อง

กระโดดออกมาจาก “พันธนาการของความเคยชิน”

หลบเลี่ยงจาก “กัณฑ์ทางความคิด”

หลีกเลี่ยงจาก “สิ่งที่ทำให้หลงทางจากความรู้จริง”

ขจัด “ทิวทัศน์แห่งกมลสันดาน”

จะหาตรรกได้ก็ต่อเมื่อ

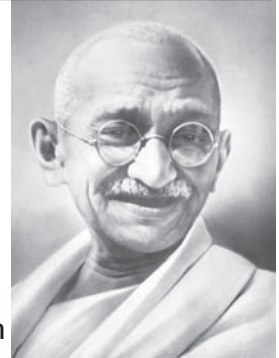
คุณสลัดหมากทั้งหมดที่คนเขาจัดฉากวางล่อคุณไว้

ที่มา: ฟอรัมเวิร์ดเมลล์ by oatato in Notes

บทสรุป ต้องออกจาก กรงขัง หรือกับดัก จึงจะ เข้าถึง “ตรรก” ที่ถูกต้องได้

นอกเหตุเหนือผล

จนเกินคาด(ตรรก)..ของคานธี

การป้องกันตนให้พ้นจาก

ผลประโยชน์ทับซ้อนทางการเมือง

“หากจะรับใช้เพื่อนร่วมชาติด้วยกัน

ซึ่งเราเห็นเขาได้รับความทุกข์ยาก

อยู่ทุกเมื่อเชื่อวันแล้วไซ้

ก็จำเป็นอย่างยิ่ง

ที่เราจะต้องละทิ้งทรัพย์สินทุกชิ้นโดยสิ้นเชิง

ข้าพเจ้าไม่สามารถจะคุยด้วยความลั้ใจได้ว่า

ข้าพเจ้าปฏิบัติตนตามความคิดเช่นนี้ได้ทันที

ข้าพเจ้าจำต้องสารภาพว่า

แรก ๆ นั้นทำได้ยากและซ้ำมาก

และยังเต็มไปด้วยความปวดร้าวใจ

เป็นอย่างยิ่งอีกด้วย

แต่เมื่อกาลเวลาล่วงเลยไป ข้าพเจ้าก็พบว่า

ข้าพเจ้าจำต้องทิ้งสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย

ซึ่งข้าพเจ้าเคยยึดถือไว้ เป็นของตน

และต่อมา ข้าพเจ้าก็พบว่า การละทิ้งสิ่งเหล่านี้

ก่อให้เกิดความสุข อย่างแท้จริง

ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็สามารถสละทุกสิ่ง

ได้อย่างรวดเร็ว

ขณะที่ ข้าพเจ้ากำลังพรรณนา ถึงประสบการณ์

ของตนเองอยู่นี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ ภาระอันหนักอึ้ง

ได้หลุดลอยไปแล้วจากบ่าทั้งสองของข้าพเจ้า

เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเดินได้อย่างเสรี และสามารถรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ด้วยความสุขเป็นอย่างยิ่ง

การ “มี” ไม่ว่าสิ่งใด เป็นเรื่องของ ความรุ่มรวย และเป็นทุกข์โดยแท้

ข้าพเจ้าพูดกับตนเองต่อไปว่า

การเป็นเจ้าของน่าจะเป็นอาชญากรรม

หรือเป็นความผิดอย่างหนึ่ง

การขโมย มิใช่ หมายความว่า

ไม่ลักทรัพย์ของผู้อื่นเท่านั้น

แต่การมีไว้หรือรับไว้ซึ่งสิ่งใด

ที่ตนไม่มีความจำเป็นต้องใช้

ก็หมายถึง การขโมยด้วยเหมือนกัน

และการขโมย เป็นหិងสกรรม อย่างหนึ่งแน่นอน

เราควรจะมีเฉพาะสิ่งที่คนอื่นเขามีได้

แต่เราทุกคนทราบดีว่านี่เป็นสิ่งที่เป็นไม่ได้

ดังนั้น สิ่งที่ทุกคนจะได้ก็คือ ความไม่มี

หรือ การไม่เป็นเจ้าของสิ่งใดเลย กล่าวอีกอย่างหนึ่ง

ก็คือ **ยอมตนเป็นคนไม่มีไม่เป็นเจ้าของ**

เมื่อมีความเชื่อมั่นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงคิดว่า

แม้ร่างกายของเรา

เราก็ควรจะมีมอบให้แต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

นั่นก็คือ เราควรจะใช้ร่างกายนี้

มิใช่เพื่อความสุข สนุกสนาน

หรือเพื่อสนองตัณหา

หากควรจะใช้มัน เพื่อบริการผู้อื่น

ตลอดเวลา ที่เรายังมีชีวิตอยู่

เมื่อร่างกายของเรา

เรายังมอบให้แต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ เช่นนี้แล้ว

สัมมหาอะไร กับเสื้อผ้า และสิ่งของอื่น ๆ

เราจะมอบให้แต่ พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ไม่ได้เล่า

ผู้ที่สามารถทำตนเป็นคนยากจนด้วยใจสมัครเอง

ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือกล่าวอีก นัยหนึ่งก็คือ

ผู้ที่ปฏิบัติตน จนบรรลุ อุดมการณ์ดังกล่าว

ย่อมเป็นสักขีพยานได้ว่า

เมื่อใดที่เราทำตน ให้เป็นคนไม่มีอะไรได้เลย

เมื่อนั้น เราจะเป็นคนที่ ร่ำรวยที่สุดในโลก

บทสรุป คนไม่มีอะไรได้เลย เป็นคนที่ ร่ำรวยที่สุดในโลก

นี่เป็นความแน่วแน่มั่นคง (วิตรรก) ของคานธี

นอกเหตุเหนือผล

จนเกินคาด (ตรรก) ...ของสมณะโพธิรักษ์

ทฤษฎี “กำไร-ขาดทุน” ของอาริยชน

“ต้นทุน” ของสิ่งผลิตใด ๆ ก็ตาม จะประกอบไปด้วย

๑. ต้นทุนวัตถุดิบ (รวมค่าใช้จ่ายทุกอย่าง = ๖๐

๒. ต้นทุนแรงงาน ทางกาย = ๒๐

๓. ต้นทุนแรงงาน ทางสมอง(ความรู้) = ๒๐

รวม “ต้นทุน” สิ่งผลิต = ๑๐๐

-ถ้าผู้สร้างสิ่งผลิตนี้ ขายไปในราคา ๑๖๐

นั่นคือ ผู้นั้น ขาดทุน ๖๐

เพราะ “ขาดรีด” เอาจากสังคมเกินต้นทุนมา ๖๐ !

จึงมี “หนี้” ต่อสังคม หรือมี “บาป” ตามสังฆกรรม

ถ้ายังขายไปในราคาสูงขึ้นอีกเท่าใด ๆ

ก็ยัง “ขาดทุน” หรือมีบาปแท้

เป็นหนี้สังคมจริง ยิ่งขึ้นเท่านั้น ๆ

ถ้าผู้สร้างสิ่งผลิตนี้ ขายไปในราคา ๑๐๐ นั่นคือ

ผู้นั้น สูญเปล่า เพราะไม่ได้ให้อะไร แก่สังคมเลย !

จึงไม่มีบุญ ไม่มีคุณค่าอะไรในสังคม

-ถ้าผู้สร้างสิ่งผลิตนี้ ขายไปในราคา ๓๐ นั่นคือ

ผู้นั้นกำไร ๓๐ เพราะ “เสียสละ” ให้แก่สังคม ๓๐ !

จึงมี “บุญ” ต่อสังคม

หรือมี “คุณ” ตามสังฆกรรม

ถ้ายังขายไปในราคาต่ำกว่า “ต้นทุน” อีกเท่าใด ๆ

ก็ยัง “กำไร” หรือมีบุญแท้

เป็นคุณต่อสังคมจริง ยิ่งขึ้น ๆ เท่านั้น ๆ

ฉะนั้น ผู้เป็น “อาริยชนแท้จริง”

ก็ยิ่งจะพัฒนาการชาย

หรือทำอัตราค่าแรงงานของตนให้ถูกลง ๆ

พร้อมกับพยายามเรียนรู้-หาวิธี-ฝึกตนเอง

ให้สามารถ “เป็นอยู่ได้”

อย่างสบายบริบูรณ์

นั่นคือ “ความพิเศษประเสริฐยิ่ง”

-ถ้าผู้สร้างสิ่งผลิตนี้ ให้ฟรีแก่สังคม นั่นคือ

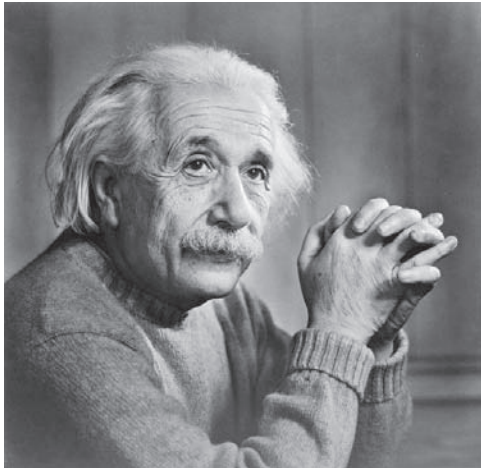
ผู้นั้นกำไรเกิน ๑๐๐ เพราะเพียงแค่นี้ได้ “เสียสละ” แรงงานทางกาย และทางสมองให้แก่สังคมเต็มค่านั่นก็คือ “บุญจริง ๆ

มีคุณค่าแท้ ๆ แล้ว ๑๐๐ % เต็ม”

นี่คือ “บุญแท้ ๆ ของมนุษย์อารยะ”

บทสรุป เนื่องจากค่าแรงงานของชาวบุญนิยมมีแต่ถูกลง ๆ จึงทำให้การค้าบุญนิยมดำเนินกิจการได้ ๔ ระดับ ๑.ชายถูกกว่าท้องตลาด ๒.ชายเท่าทุน ๓.ชายต่ำกว่าทุน ๔.แจกฟรี

การศึกษาต้องเพื่อผู้อื่น
...ในทัศนะของไอน์สไตน์

ไอน์สไตน์อธิบายเรื่องการเรียนรู้อัน “ที่มาอันเดียวของความรู้คือประสบการณ์” เขาบอกว่าที่เรียกว่าการศึกษาจริง ๆ ก็คือสิ่งที่เหลือจากที่คุณลืมหมด หลังออกจากโรงเรียนนั่นแหละ เขาหมายความว่าความรู้จริง ๆ ไม่ได้มาจากการท่องจำ เอาสิ่งที่คนอื่นเขาเขียนไว้ สอนไว้ แต่มาจากการปฏิบัติ มาจาก “ญาณทัศนะ” เขาบอกว่า “เป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่มีค่า” และคำกล่าวของเขาที่อ้างอิงกันบ่อยที่ว่า “จินตนาการสำคัญกว่าความรู้” เพราะจินตนาการ

ทำให้คุณสามารถคิดค้นหาความรู้ใหม่ คนไม่มีจินตนาการก็ไม่มีความรู้ ได้แต่รับเอาความรู้สำเร็จรูป ของคนอื่น ไม่มีอะไรใหม่ ไม่มีอะไรสร้างสรรค์ ไม่เกิดนวัตกรรม ความรู้มีขอบเขตจำกัด แต่จินตนาการไร้ขีดจำกัด

◆ความรู้คือสิ่งที่ตายไปแล้ว แต่โรงเรียนมีหน้าที่รับใช้ผู้ที่ยังมีชีวิต

◆สิ่งเดียวที่ขัดขวางการเรียนรู้ของข้าพเจ้า คือระบบการศึกษา

◆วิธีการที่เลวที่สุดในการสอน คือการใช้วิธีขู่บังคับ เพราะจะเป็นการทำลาย

ความรู้ลึกซึ้งที่คิดที่ดี ความบริสุทธิ์ใจ

และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กนักเรียนลง

◆ความเชื่อมั่นในตนเอง” เป็นคุณสมบัติสำคัญที่เกิดจากการที่ครูให้เสรีภาพในการคิด

“ผมไม่เคยสอนลูกศิษย์ของผมเป็นแต่เพียง

พยายามเตรียมเงื่อนไขภาวะแวดล้อม

ให้เขาได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองเท่านั้น”

◆เราไม่ควรอบรมเด็กให้ถือความสำเร็จ

เป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิตอย่างที่เคยทำมา

เพราะในความเป็นจริง คนที่ประสบความสำเร็จมักได้รับการยกย่องชมเชยจนเกินเลยไปกว่า

ความดีที่เขาทำ...

◆อย่าเป็นคนที่มีมุ่งหวังเพียงความสำเร็จ

แต่จงมุ่งหวังความเป็นมนุษย์ที่มีคุณค่า.

มีเพียงชีวิตเพื่อผู้อื่นเท่านั้น ที่มีคุณค่าแก่การมีชีวิต.

◆คุณค่าของมนุษย์ควรมองตรงจุดที่ว่า

เขาได้ให้สิ่งใดแก่สังคม ไม่ใช่ตรงสิ่งที่เขาได้รับ

◆การแสวงหาความจริงเป็นความงาม

เป็นกิจกรรมที่ทำให้เรามีชีวิตชีวาเป็นเด็กไปได้ตลอดชีวิต

◆ข้าพเจ้านั้นใจว่า

ข้าพเจ้าไม่ได้มีพรสวรรค์พิเศษอะไรเลย

ข้าพเจ้าเพียงแค่มองหาความกระหายใคร่รู้

การเฝ้าครุ่นคิดหลายตลบและความพากเพียรอดทน

ตลอดจนมีการสำรวจตรวจสอบ

วิเคราะห์วิจารณ์ตัวเองจนทำให้คิดในเรื่องต่าง ๆ ได้

การศึกษาต้องเพื่อผู้อื่น..ในทัศนะของคานธี

พวกเราในสมัยปัจจุบัน
ได้รับการศึกษาแผนใหม่
ซึ่งไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ชีวิตประจำวันของเราเลย
เราจึงตกอยู่ในสภาพที่เกือบจะกล่าวได้ว่า
เราไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับร่างกายของเรา
เกี่ยวกับหมู่บ้านและทุ่งนาของเราเอง
ตรงกันข้ามสิ่งที่เราได้รับการพร่ำสอนเป็นส่วนใหญ่
ไม่ได้ให้ประโยชน์แก่เราในชีวิตประจำวันเลย
ทั้งนี้ ข้าพเจ้ามิได้หมายความว่า
ความรู้ที่ว่านั้นไม่มีประโยชน์
ที่จริงแล้วทุกสิ่งทุกอย่างมีตำแหน่งแหล่งที่ของมัน
เราควรจะได้รู้จักตัวเราเองก่อน
แล้วก็รู้จักบ้านเรา หมู่บ้านเรา
และสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเรา
เช่น ผลผลิตทางการเกษตรในหมู่บ้าน
และความเป็นมาของมันเราควรรู้สิ่งเหล่านี้
ให้เพียงพอ ก่อนที่จะไปเรียนรู้อื่น
ความรู้ทั่วไปที่เกิดจากความรู้เบื้องต้นนี้เท่านั้น
ที่จะสามารถทำให้ชีวิตมีคุณค่าสมบูรณ์ได้
(กุญแจสู่สุขภาพ น.๑๒)

เด็กควรจะได้รับ การชี้แนะและสั่งสอนว่า
มนุษย์นั้นแตกต่างกับเดรัจฉาน
มนุษย์มีทั้งปัญญาและสติ
ส่วนเดรัจฉานมีแต่ความรู้สึกตามสัญชาตญาณ
เพราะฉะนั้น การทำอะไรตามสัญชาตญาณ
โดยปราศจากปัญญาและสติ
จึงเท่ากับเป็นการบอกเลิกความเป็นมนุษย์
และยอมรับความเป็นเดรัจฉาน
มนุษย์มีเหตุผลเป็นเครื่องกระตุ้น
และควบคุมความรู้สึก
เดรัจฉานมีแต่สัญชาตญาณ
หรือความรู้สึกตามธรรมชาติ
มนุษย์ควรจะใช้ปัญญาและสติ

และควรจะใช้ความพินิจพิจารณา
แยกแยะระหว่างดีกับชั่ว ผิดกับถูก กุศลกับอกุศล
(โลกทั้งผองพี่น้องกัน น.๓๘๓)

คำเตือนใจโบราณที่ว่า
“การศึกษา คือสิ่งที่ช่วยให้เกิดความหลุดพ้น”
นั้นยังมีความจริงอยู่ในปัจจุบัน
เช่นเดียวกับในสมัยโบราณ
การศึกษาในที่นี้
มิได้หมายถึงความรู้ทางด้านจิตใจเท่านั้น
และความหลุดพ้นในที่นี้ก็หาได้หมายถึง
ความหลุดพ้นจากการเวียนเกิดเวียนตายเท่านั้นไม่
**ความรู้รวมไว้ด้วยการฝึกหัดอบรมทุกชนิด
ที่เป็นประโยชน์ในการรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน**
และความหลุดพ้นหมายถึงเสรีภาพ
จากความเป็นทาสทุกรูปแบบแม้ในชีวิตปัจจุบัน
ความเป็นทาสนั้นมีอยู่สองชนิดคือ
๑. ความเป็นทาสของอำนาจที่มาจากภายนอก และ
๒. ความเป็นทาสของกิเลสตัณหาของตัวเอง
**ความรู้อันจะนำไปสู่อุดมการณ์ดังกล่าวนี้เท่านั้น
จึงจะเป็น ความรู้ที่แท้จริง**
(แต่นักศึกษา น.๑๗๔)

การศึกษาต้องเพื่อผู้อื่น..ในทัศนะสมณะโพธิรักษ์

การศึกษาคืออะไร ?
การศึกษา คือ ความรู้ที่ทำให้ตน
เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น
ถ้า การศึกษาใด เป็นไปเพื่อตนเอง
ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น
นั่นไม่ใช่ “การศึกษา”
ไม่ควรเรียกว่า “การศึกษา”
เพราะมันไม่ได้พาให้ “จิตใจสูง”
สัตว์ใดยิ่ง “ทำเพื่อตนเอง-เห็นแก่ตนเอง”
สัตว์นั้นจิตใจไม่สูง
แต่...มนุษย์คือ “ผู้มีจิตสูง” ใช่มั้ย?
ก็ในเมื่อมนุษย์คือ “ผู้มีจิตสูง”

แล้ว “ความรู้” ที่ได้จากการอุตสาหกรรมวิริยะนั้น
มันกลับเป็นความรู้ที่ตนเห็นแก่ตัวยิ่งขึ้น ๆ
มันได้ “ความรู้ความสามารถ”
ไปทำประโยชน์เพื่อตัวเองยิ่งขึ้น
แทนที่จะเป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่นยิ่งขึ้น ๆ
มันกลับยิ่งไปสร้างประโยชน์ให้แก่ตนมากยิ่งขึ้น ๆ
มันกลับเอาไปกอบโกยให้แก่ตนเองมากขึ้น ๆ ๆ
“ความรู้ความสามารถ” เช่นนี้จึงไม่ใช่
“การศึกษา” ของความเป็น “มนุษย์” แน่نون
เพราะมันกลับ “เห็นแก่ตัวยิ่งขึ้น”
นั่นมัน “จิตใจยิ่งต่ำลง” ต่างหาก
ความรู้ความสามารถที่ไม่ทำให้ “จิตสูงขึ้น”
แล้วจะเรียกว่า

“การศึกษา” ของมนุษย์ได้อย่างไร ?

ที่ไม่เรียกว่า “การศึกษา”

เพราะการเป็นไป “เพื่อตัวเอง” นั้น ไม่ต้องศึกษา
ทำไม จึงไม่ต้องศึกษา ?
ก็ “การเป็นไปเพื่อตัวเอง” มันมีอยู่ในตัวเอง
ของสัตว์ทุกตัวอยู่แล้ว
ไม่ว่าสัตว์ที่ชื่อว่า คนหรือมนุษย์
หรือสัตว์เดรัจฉานทั้งหมด
ตั้งแต่เล็กสุด ไปจนกระทั่งใหญ่สุด
“การเป็นไปเพื่อตัวเอง” มีอยู่แล้วจริง ๆ
ไม่มีละเว้นในเดรัจฉานทุกตัวไม่ว่าสัตว์ใด ๆ ในโลก
การเป็นไปเพื่อตัวเอง หรือการพึ่งตนเองนั้น
สัตว์โลกทุกตัวต้องทำอยู่แล้ว
จะมี “ซบซ้อนเล่ห์มาก” ก็คนนี่แหละตัวร้ายตัวเลว
ทำอย่างมีเล่ห์เพื่อได้เปรียบอยู่ตลอด
พยายามให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถด้วยซ้ำ
สัตว์เดรัจฉานทุกตัวมันต้องพึ่งตนเอง
ต้องช่วยตนเอง
ต้องทำประโยชน์เพื่อตัวเอง
ต้องหากินหาอยู่เองให้ได้จนได้
ถ้าไม่ได้ ไม่รอด ตาย
สัตว์มันจะทำเพื่อผู้อื่นก็เฉพาะลูกของมันเท่านั้น
ถ้าไม่ใช่ลูกจะทำเพื่อผู้อื่นน้อยมาก
แต่มันพึ่งตนเอง

ค่ายเยาวชนอโศกสัมพันธ (ยอส.)

ครั้งที่ 15 ระหว่างวันที่ 24-31 ธันวาคม พ.ศ. 2554

ณ โรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก

นี่คือจุดติจริง ๆ ของสัตว์โลกทุกตัว

คนสิ ! ถ้าพึ่งตนเองไม่ได้

ก็ต่ำกว่าเดรัจฉานแล้วในความเป็นสามัญสัตว์โลก
ที่เลวร้ายไปกว่านั้น

ตนยังเบียดเบียนผู้อื่นอยู่หรือเปล่า ?

และกรรมกิริยาที่ตนทำนั้น

แทนที่มันจะเพื่อผู้อื่น มันกลับมีเชิงชั้น

เอาเปรียบผู้อื่น โกงผู้อื่นหรือเปล่า เท่านั้น

ดังนั้น “สัตว์” ที่เลวยิ่ง ๆ ขึ้น ก็คือ

“ความเห็นแก่ตัว ยิ่งทวีขึ้น ๆ นั่นเอง

ที่เป็นเครื่องบ่งชี้ว่า “สัตว์” ตัวนั้น

หรือถ้าเป็นคนก็คนตัวนั้น

ยังเป็นสัตว์ที่มีจิตต่ำลง ๆ หรือเลวยิ่ง ๆ ขึ้น

สัตว์ใดจะเจริญขึ้น

ต้องเป็นสัตว์ที่มีประโยชน์แก่สัตว์อื่นยิ่ง ๆ ขึ้น

คือ เสียให้คนอื่นมากกว่าเอามาให้ตัวเอง

เสียสละนั่นเองมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้น

จึงจะเรียกว่า คนเจริญ สังคมเจริญ

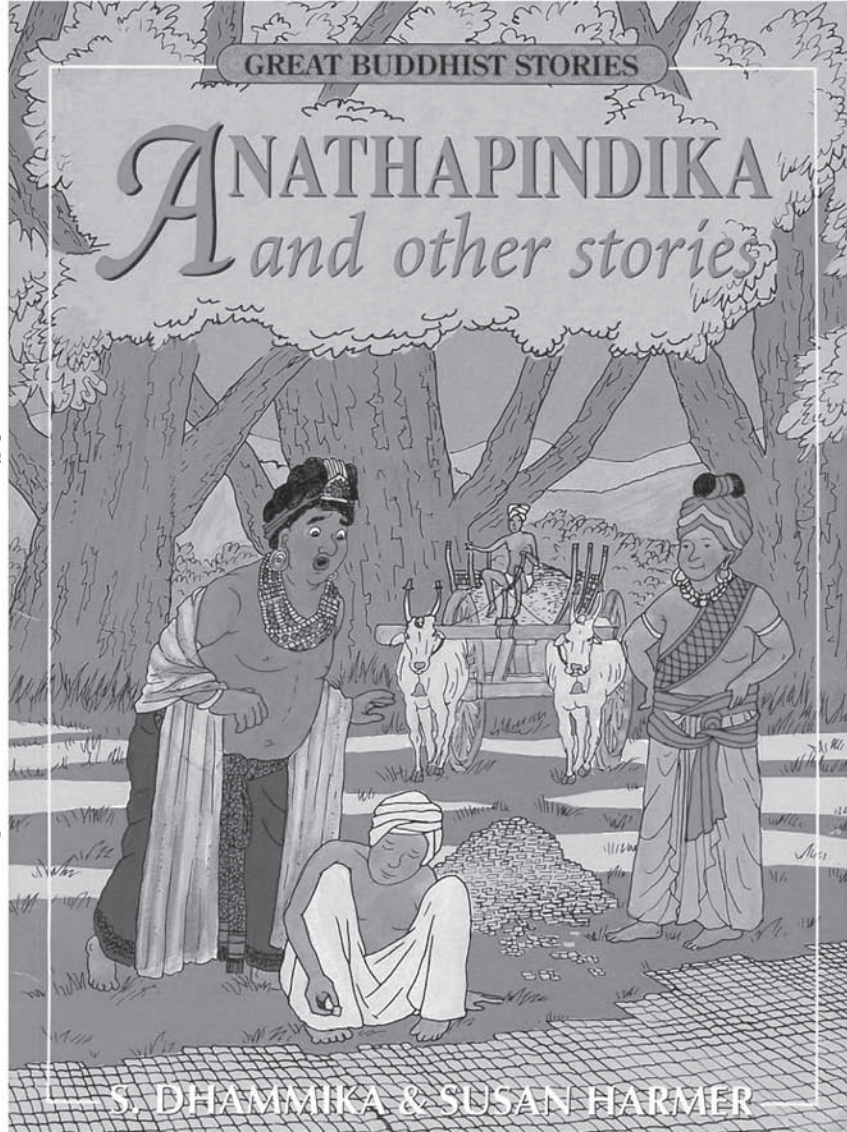
ประเทศเจริญ โลกเจริญอย่างเป็นสังฆธรรม

“การศึกษา” ของคน จึงต้องเป็นความรู้

ที่ทำให้ผู้ศึกษาเป็นคนไปทำประโยชน์

แก่ผู้อื่นยิ่ง ๆ ขึ้น

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ภาพ <http://www.mountainsofiravelphotos.com/ReferenceImagesF/Dhammika%20Anathapindika%20and%20Other%20Stories.jpg>

อนาถบิณฑิกเศรษฐีชื่อที่ดินสร้างวัดพระเชตะวันถวายแด่พระพุทธเจ้า
โดยตกลงราคาด้วยการนำเงินปลาดบนพื้นที่

ศรัทธากกล้าจน

(อतिรังการชาดก)

อนาถบิณฑิกเศรษฐีเป็นอุบาสกคนสำคัญในพระพุทธศาสนา มีศรัทธาแรงกล้าสร้างวัดพระเชตุวันถวายแด่**พระพุทธเจ้า** ณ เมืองสาวัตถีในแคว้นโกศล

หากพระศาสดาประทับอยู่ที่พระเชตุวันมหาวิหาร อนาถบิณฑิกเศรษฐีจะไปทำบุญที่วัด วันละ ๓ ครั้งเลยทีเดียว การไปทุกครั้งก็ไม่เคยมีมือเปล่า จะต้องติดข้าวของนำไปทำบุญเสมอ ๆ ทุกวัน **ไม่หยุดยั้งในการบริจาคเลย** แม้แต่ที่เรือนของตนเองก็ยังมีนิตยภัต (อาหารที่ถวายแก่ภิกษุสามเณรเป็นประจำ) แก่ภิกษุ ๕๐๐ รูปทุก ๆ วัน ทั้งพระศาสดาและภิกษุทั้งหลายต่างก็ไปที่เรือนของท่านเศรษฐี

ด้วยเหตุที่ทำบุญทำทานอย่างหาประมาณมิได้นี้ ทำให้ทรัพย์สมบัติร่อยหรอลง ไม่มีเวลาทำการค้าขาย ไม่ได้ทวงทรัพย์คืนจากลูกหนี้ที่กู้ยืมไปนับได้ ๑๘ โกฏิ (๑๘๐ ล้าน) อีกทั้งสมบัติประจำตระกูลประมาณ ๑๘ โกฏิ ที่ใส่ตุ่มโลหะฝังไว้ริมฝั่งแม่น้ำปรากฏว่าฝั่งแม่น้ำนั้นเกิดพังทลาย เพราะถูกน้ำเซาะทรัพย์โดนกระแสน้ำซัดลงสู่ทะเลจนหมดสิ้น

เมื่อเหตุการณ์เป็นอย่างนี้ ทำให้**เทวดา (ผู้มีจิตใจสูง) ที่สิงสถิตอยู่ ณ ชุมประตู่ที่ ๔ ของเรือนท่านเศรษฐี** บังเกิดมีฉันทิปฏิสนธิขึ้นมาว่า

“ตราบไต่ที่สมณโคดมและเหล่าสาวก ยังคงเข้าเรือนนี้อยู่ ชื่อว่าความสุขของเราย่อมไม่มี เราจะต้องทำให้เหล่าสมณะนี้เข้ามาในเรือนนี้ไม่ได้จึงจะควร”

คิดแล้วก็ไปยังที่พักของ**หัวหน้าคนงาน** ซึ่งกำลังเข้านอน เทวดาได้เปล่งแสงสว่างไสวยืนอยู่ หัวหน้าคนงานจึงถามว่า

“ท่านเป็นใคร”

“เราเป็นเทวดาประจำเรือนของท่านเศรษฐีอยู่ที่ชุมประตู่ที่ ๔”

“ท่านมาเพราะเหตุใดกัน”

“ท่านไม่เห็นการกระทำของท่านเศรษฐีหรือไม่มองดูกาลอนาคตของตนเลย ได้นำทรัพย์ทุ่มเทเฉพาะสมณโคดมเท่านั้นให้เต็มบริบูรณ์ วางเว้นจากการค้าขาย ไม่ริเริ่มการงาน ฉะนั้นท่านจง

ตักเตือนท่านเศรษฐีให้ทำภาระงานของตน และให้สมณโคดมกับเหล่าสาวกอย่าได้เข้ามาแย่งเรือนนี้เลย”

หัวหน้าคนงานได้ยินอย่างนั้น ก็ไม่เห็นด้วยตอบโต้ไปทันที

“ดูก่อนเทวดาพาล (โง่เขลา) ท่านเศรษฐีเสียสละทรัพย์ ก็สละให้แก่พุทธศาสนาอันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ ดังนั้นแม้ท่านเศรษฐีจะจับเราที่มวยผม แล้วเอาไปขาย เราก็ไม่ว่ากล่าวอะไรเลย ฉะนั้นท่านจงไปเสียเถิด”

ได้ยินอย่างนั้น เทวดาจึงจากไป แต่วันต่อมาเทวดาพาลได้เข้าไปหา**บุตรชายคนโตของท่านเศรษฐี** แล้วกล่าวเช่นเดียวกันกับเมื่อวาน พอบุตรเศรษฐีได้ฟังอย่างนั้น ก็ไม่พอใจอย่างยิ่ง ถึงกับคุกคามไล่เทวดาพาล แล้วขับไล่ไป

ฝ่ายท่านเศรษฐียังคงทำบุญให้ทานอยู่ไม่ขาดสาย จนกระทั่งทรัพย์แทบหมดสิ้น ถึงความยากจนยิ่งเหลือทรัพย์อยู่เพียงเล็กน้อย แต่แม้เป็นอย่างนี้ ก็ยังคงให้ทานแก่ภิกษุสงฆ์ เพียงแต่เป็นของหยาบ ไม่อาจประณีตได้เหมือนก่อน

วันหนึ่ง พระศาสดาได้ตรัสถามเศรษฐีว่า

“ดูก่อนคฤหบดี ก็ทานในตระกูล ท่านยังให้อยู่หรือ”

“ยังให้อยู่ พระเจ้าข้า เพียงแต่ว่าท่านนั้นเศร้าหมองไม่ประณีต เป็นข้าวปลายเกวียน (ปลายข้าวขนาดเล็ก) กับน้ำผักดองเท่านั้น”

พระศาสดาทรงสดับแล้ว ได้ตรัสสอนลัมมา-ทิฏฐิแก่เศรษฐี

“คฤหบดี ท่านอย่าทำจิตให้อับเฉาว่า เราให้ทานเศร้าหมอง เพราะที่แท้แล้ว เมื่อจิตประณีตอยู่ ทานที่ถวายแก่พระพุทธเจ้าหรือสาวกทั้งหลายย่อมไม่ชื่อว่าเศร้าหมองเลย เพราะเป็นทานที่มีผลมาก

ก็ในข้อนี้ ท่านควรทราบ**ว่า หากสามารถทำจิตให้ประณีต ทานชื่อว่าเศร้าหมอง ย่อมไม่มี**”

อนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ฟังโอวาทนั้นแล้ว บังเกิดปีติยินดีอย่างยิ่ง ศรัทธาแรงกล้าในการให้ทานยิ่งมั่นคง

ฝ่ายเทวดาพาลยังเห็นท่านเศรษฐีทำทานอยู่

ไม่หยุดยั้ง ในที่สุดจึงตัดสินใจว่า

“บัดนี้ ท่านเศรษฐีกลายเป็นผู้ตกยากแล้ว คงจะเชื่อถือคำของเราเป็นแน่ ถึงเวลาแล้วที่เราจะไปพบ”

จึงปรากฏกายในเวลาเที่ยงคืน แผ่แสงสว่าง ยืนอยู่เบื้องหน้าเศรษฐี แล้วกล่าวว่า

“ท่านเศรษฐี เราเป็นเทวดาสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูที่ ๔ มาพบท่านก็เพื่อจะแนะนำประโยชน์แก่ท่าน”

“ประโยชน์อะไรหรือ”

“คือท่านไม่คิดถึงกาลภายหน้า ไม่เห็นแก่บุตรธิดา ใช้จ่ายทรัพย์เป็นอันมากในศาสนาของสมณโคดม จนกระทั่งกลายเป็นคนยากไร้ เพราะเสียสละทรัพย์เกินขอบเขต ทั้งไม่ทำงาน ไม่ค้าขาย แล้วยังถวายทาน ปลอຍให้สมณะเหล่านั้นเข้ามา ยังเรือนนี้ทุกวัน”

ฉะนั้นนับตั้งแต่บัดนี้ ท่านจงอย่าให้สมณะทั้งหลายเข้ามายังเรือนนี้ และตัวท่านเองก็จงอย่าไปสำนักของสมณโคดม จงทำการค้าขาย และรวบรวมทรัพย์สมบัติคืนมา จากการทำคดีฟ้องร้องทวงหนี้เถิด

“นี่เป็นโอวาทที่ท่านให้เราหรือ”

“ถูกต้องแล้ว ท่านเศรษฐี”

“ถ้าเช่นนั้น ท่านจงรับรู้ไว้เถิดว่า แม้มิเทวดาอย่างท่านตั้งแสนองค์ มากล่าวอย่างนี้กับเรา ก็ทำให้เราหวั่นไหวไม่ได้เลย เพราะศรัทธาของเรา ไม่คลอนแคลน ตั้งมั่นดีแล้วดุจภูเขาสิเนรุ เราสละทรัพย์ในพุทธศาสนาอันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ นี่เป็นการกระทำดีแล้ว ท่านจึงเป็นผู้กล่าวคำอันไม่สมควร เป็นผู้ไม่มีอาจาระ (ความประพฤติดี) ทุกิล (ทำผิดศีล) เป็นกาลกิณี (จัญไร อัปมงคล) ทำลายพุทธศาสนา เราจึงไม่ต้องการอยู่ในเรือนเดียวกันกับท่าน ท่านจงรีบออกจากเรือนของเรา ไปอยู่ที่อื่นเถิด”

เทวดาโดนขับไล่อย่างนั้น ก็อับอายยิ่งนัก ไม่อาจอยู่ต่อไปได้ รีบกลับไปยังซุ้มประตูที่ ๔ แล้วคิดด้วยความเสียตายอาลัยอาวรณ์ที่อยู่ของตน

“เราไม่อยากจะไปเลย ทำอย่างไรดี จึงจะ

ทำให้เศรษฐียอมยกโทษแก่เราได้”

คิดแล้วก็ไปยังที่อยู่ของเทวดาผู้รักษาพระนคร กล่าวขอรับว่า

“เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ใคร่ครวญให้ดีไปว่ากล่าวอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านเศรษฐีจึงโกรธขับไล่ข้าพเจ้าออกจากที่อยู่ ขอท่านช่วยนำข้าพเจ้าไปพบท่านเศรษฐี ให้ยกโทษและให้ที่อยู่แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด”

“อ้าว ! ก็ท่านไปกล่าวอย่างไรเล่า”

“ข้าพเจ้ากล่าวว่า ตั้งแต่นี้ไปท่านเศรษฐีจงอย่ากระทำอุปกุฎฐาก (อุปกัมภักดูแล) พระพุทธเจ้า และภิกษุสงฆ์ อย่าให้สมณโคดมเข้าไปในเรือน”

“อย่างนี้แหละ ท่านกล่าวคำอันไม่สมควรจริง ๆ เป็นการทำลายพุทธศาสนา เราจึงไม่อาจพาท่านไปพบกับท่านเศรษฐีได้”

เมื่อเทวดาพาลไม่ได้รับการช่วยเหลือจากเทวดาผู้รักษาพระนคร จึงมุ่งไปหาท้าวมหาราชทั้ง ๔ (ผู้รักษาโลกไว้สี่แต่ละทิศ ๔ ทิศ) แต่ก็ถูกปฏิเสธเช่นเดียวกันอีก

คราวนี้จึงตรงไปขอความช่วยเหลือจากท้าวสักกเทวราช (หัวหน้าเทวดาผู้เป็นใหญ่) เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟังและอ้อนวอนขอให้ช่วยเหลือท้าวสักกเทวราชสดับแล้วตรัสว่า

“ท่านกระทำความอันไม่สมควรเลย ท่านได้กล่าวทำลายศาสนาของพระผู้มีพระภาคเจ้า ดังนั้นแม้เราก็มิอาจไปกล่าวกับท่านเศรษฐีได้ แต่เรามีวิธีทำให้ท่านเศรษฐียกโทษแก่ท่านได้”

“สาธุ ! ขอพระองค์โปรดบอกเถิด”

“ท่านจงแปลงกายเป็นคนเก็บส่วยของท่านเศรษฐี ไปทวงหนี้ ๑๘ โกฏิ จากพวกลูกหนี้ของท่านเศรษฐีคืนมาให้หมด แล้วใช้ฤทธิ์เดชของตนนำทรัพย์อีก ๑๘ โกฏิ ที่น้ำซัดลงสู่ทะเล เอากลับมาคืนคลัง สุดท้ายยังมีทรัพย์อีก ๑๘ โกฏิ ที่ไม่มีเจ้าของทวงหนี้แล้วอยู่ในที่นั้น ท่านก็จะไปเอามาทำคลังเปล่าของท่านเศรษฐีให้เต็มด้วยทรัพย์ ๕๔ โกฏิ (๕๔๐ ล้าน) กระทำทัณฑกรรม (การลงโทษ) ดังนี้เสร็จแล้ว จึงไปขอท่านเศรษฐียกโทษให้”

เทวดาพาลได้ฟังวิธีอันแยบคายนั้นแล้ว ก็
ดีใจยิ่งนัก รับคำท้าวลักกเทวราช รีบไปกระทำ
ตามนั้นทันที คลังอันว่างเปล่าของท่านเศรษฐี จึง
กลับเต็มไปด้วยทรัพย์อีกครั้ง

เมื่อสำเร็จแล้ว เทวดานั้นจึงเข้าไปหาท่าน
เศรษฐี เปล่งแสงสว่างไสวทั่วกาย แล้วกล่าวว่า

“ท่านเศรษฐี เราเป็นเทวดาที่เคยสถิตอยู่ซุ้ม
ประตูที่ ๔ ในเรือนของท่าน ครั้งนั้นเราเป็นผู้หลง
ผิดใหญ่หลวง ไม่รู้จักคุณของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
จึงได้กล่าวถ้อยคำผิดพลาดกับท่าน ขอท่านจง
ยกโทษแก่เราด้วยเถิด เราได้สำนึกผิดแล้ว ได้
ลงโทษตนกระทำการแก้คืนแล้ว ด้วยการทวงหนี้
๑๘ โภกวิคินจากลูกหนี้ของท่าน นำสมบัติประจำ
ตระกูล ๑๘ โภกวิคินของท่าน คืนจากท้องทะเล และ
ทรัพย์อีก ๑๘ โภกวิคินที่ไม่มีเจ้าของ ก็เอามาใส่คลัง
ของท่านให้เต็มแล้ว ดังนั้นท่านอย่าใส่ใจคำที่
เราเคยกล่าวเพราะความหลงผิด เพราะความ
โง่เขลาไม่รู้ จงยกโทษแก่เราด้วย ให้เราได้สถิต
อยู่ที่ซุ้มประตูดังเดิมเถิด”

อนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ฟังคำสารภาพบาปแล้ว คิดว่า

“เทวดานี้ยอมรับความผิดของตน ได้กระทำ
การลงโทษตนแล้ว เราควรจะให้เทวดานี้ได้รับคำ
แนะนำจากพระศาสดา”

จึงกล่าวกับเทวดานั้น

“ดูก่อนเทวดา ท่านจะให้เรายกโทษ เราก็จะ
ยกโทษให้ท่านต่อหน้าพระผู้มีพระภาคเจ้าเท่านั้น”

“ดีละ ถ้าอย่างนั้นท่านจงพาเราไปยังสำนัก
ของพระศาสดา”

ครั้นพาเทวดานั้นไปเข้าเฝ้าพระศาสดาแล้ว
ท่านเศรษฐีได้กราบทูลการกระทำทั้งหมดของ
เทวดา พระศาสดาทรงสดับแล้วตรัสว่า

**“บุคคลผู้ลามกในโลกนี้ ย่อมเห็นบาปว่ายังดีอยู่
ตราบเท่าที่บาปยังไม่ให้ผล ก็เมื่อใดบาปให้ผล เมื่อ
นั้นผู้ลามกย่อมเห็นบาปทั้งหลายว่าชั่วแท้**

ส่วนบุคคลผู้เจริญ ย่อมเห็นดีว่ายังบาปอยู่
ตราบเท่าที่กรรมดียังไม่ให้ผล ก็เมื่อใดกรรมดีให้ผล
เมื่อนั้นผู้เจริญย่อมเห็นกรรมดีทั้งหลายว่าดีจริง”

พอบจบคำตรัสสอนนี้ เทวดานั้นก็ได้ตั้งอยู่ใน
โสดาปัตติผลทันที แล้วพลันหมอบกราบลงที่พระบาท
ทั้งสองของพระศาสดา เปล่งวาจาสำนึกบาปออกมา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้หลงผิด
ไปแล้ว มีดมนด้วยอวิชชา ไม่รู้จักคุณอันยิ่งของ
พระองค์ จึงได้กล่าวคำอันลามก ขอให้พระองค์
ทรงยกโทษแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

พระศาสดาก็ทรงยกโทษให้ แล้วเทวดานั้นก็
กล่าวขอให้ท่านเศรษฐียกโทษ ท่านเศรษฐีก็ยก
โทษให้เช่นกัน จากนั้นท่านเศรษฐีได้กราบทูลกับ
พระศาสดา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เทวดานี้แม้จะห้าม
ข้าพระองค์ว่า จงอย่าอุปัฏฐากพระผู้มีพระภาคเจ้า
จงอย่าทำบุญให้ท่าน แต่ข้าพระองค์ก็ยังไม่ให้ท่านอยู่
นั้นแหละ นี่จึงเป็นคุณของข้าพระองค์มิใช่หรือ”

“ดูก่อนคฤหบดี ท่านนั้นเป็น**อารยสาวก
โสดาบัน**แล้ว มีศรัทธาไม่หวั่นไหว มีทัสสนะ (การ
เห็นด้วยปัญญา) อันหมดจด การที่ท่านถูกเทวดา
คัดค้าน้อยนี้ห้าม แต่ห้ามท่านไม่ได้ **นี่ยังไม่น่า
อัศจรรย์เท่าบัณฑิตในกาลก่อน ถูกพญามาร
ห้ามไม่ให้ทำทาน แม้มีหลุมถ่านเพลิงขวางอยู่
ก็ไม่อาจห้ามบัณฑิตให้ท่านได้ นี่แหละน่า
อัศจรรย์อย่างยิ่ง”**

อนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ฟังแล้ว ก็ทูลขอให้พระ
ศาสดาตรัสเล่าเรื่องราวานั้น

.....

ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสี ได้กำเนิดเด็ก
ทารกชายคนหนึ่งในตระกูล**เศรษฐี** ทารกน้อย
เติบโตท่ามกลางกองสมบัติ มากมายด้วยของกิน
ของใช้ ดำรงชีพอยู่อย่างสุขสบายราวกับเทวดา
เมื่ออายุได้ ๑๖ ปี ก็เล่าเรียนสำเร็จศิลปะ
ทั้งปวง แต่ไม่นานนักบิดาก็ตายจากไป เขาจึงได้
เป็น**เศรษฐีแห่งพาราณสี**

พาราณสีเศรษฐีนี้เป็นผู้มีจิตใจดีมีเมตตากรุณา
ใหญ่หลวง ได้สร้างโรงทาน ๖ แห่ง คือ ที่ประตู

เมืองทั้ง ๔ ที่กลางพระนคร และที่หน้าประตูเรือน
ของตน แล้วทำบุญบริจาคทานทุกวัน อีกทั้ง
ประพาศธรรมรักษาศีลอยู่อุโบสถกรรม
(รักษาศีล ๘ ทุกวันพระ) สม่าเสมอ

อยู่มาวันหนึ่ง มี**พระปัจเจกพุทธเจ้า**
(พระพุทธเจ้าที่ไม่ได้สร้างหมู่กลุ่มขึ้นเป็น
ศาสนา) องค์หนึ่ง ได้เข้าสู่นิโรธสมาบัติ (สภาวะ
จิตสงบอันประณีตยิ่งหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง)
๗ วันแล้ว โดยไม่ได้ฉันอาหารและน้ำเลย วันนี้จึง
ออกจากนิโรธสมาบัติ ตั้งใจว่าจะไปบิณฑบาตที่
หน้าประตูเรือนของพาราณสีเศรษฐี ได้ห่มจีวร
ถือบาตรมุ่งไปที่เรือนนั้น

ท่านเศรษฐียืนอยู่ที่หน้าประตูเรือนของตน
ได้แลเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าแต่ไกล ๆ ด้วยความ
เคารพศรัทธายิ่ง จึงสั่งคนรับใช้ของตนทันที

“ท่านจงไปรับบาตรของพระผู้เป็นเจ้านั้นมา”

ขณะนั้นเอง พลันปรากฏ**พญามาร**สวัตติ ได้
เนรมิตหลุมถ่านเพลิงไม้ตะเคียนลึก ๘๐ ศอก ไฟ
ลุกโชติช่วงร้อนแรงราวกับอเวจีมหานรก
ขวางทางเอาไว้ทั้งหมด คนรับใช้นั้นไม่อาจข้ามไป
ได้ พอแลเห็นพญามารเข้าเท่านั้น ด้วยความ
ตกใจกลัวจึงวิ่งหนีกลับมา แม้คนรับใช้อื่น ๆ ก็
ไม่อาจข้ามหลุมเพลิงได้ ต่างก็กลับมาแจ้งแก่
ท่านเศรษฐีทุกคน

พาราณสีเศรษฐีจึงคิดว่า

“วันนี้มีมารมาขัดขวาง เจตนาทำลายการทำ
ทานของเรา โดยไม่รู้ว่า **แม้มารมาเป็นแสน ก็ไม่**
สามารถทำให้เราหวั่นไหวเลิกล้มการทำทานได้
เลย วันนี้แหละ เราจะได้รู้กันว่า เราหรือมารใคร
จะมีกำลังมีอานุภาพมากกว่ากัน”

คิดดังนั้นแล้ว ตนเองจึงถือเอาถาดอาหารที่
เตรียมไว้ใส่บาตร เดินไปจนกระทั่งถึงปาก
หลุมถ่านเพลิง แลเห็นพญามารยืนอยู่ในอากาศ
เหนือหลุมถ่านเพลิง จึงถามว่า

“ท่านเป็นใคร”

“เราคือ พญามารสวัตติผู้เป็นใหญ่กว่ามาร
ทั้งปวง”

“หลุมถ่านเพลิงนี้ท่านเนรมิตหรือ”

“เออ ! เราเนรมิตเอง”

“ท่านทำอย่างนี้เพื่อต้องการอะไร”

“เพื่อทำลายการทำทานของท่าน และเพื่อ
ทำให้พระปัจเจกพุทธเจ้าถึงความพินาศ เพราะ
ไม่ได้ฉันอาหารและน้ำมา ๗ วันแล้ว”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น เราจะไม่ให้ท่านทำลายทาน
ของเรา และจะไม่ให้ท่านทำอันตรายแก่ชีวิตของ
พระปัจเจกพุทธเจ้า วันนี้จะได้รู้กันว่า เราหรือ
ท่านใครจะมีกำลังมีอานุภาพมากกว่ากัน”

กล่าวจบพาราณสีเศรษฐีก็ยกถาดอาหารชูขึ้น
ตั้งจิตอธิษฐานอย่างแน่วแน่ แล้วกล่าว

“ข้าแต่พระปัจเจกพุทธเจ้าผู้เจริญ ข้าพเจ้า
มุ่งมั่นปรารถนาจะถวายบิณฑบาตแก่ท่าน แม้
ตนเองจะต้องตกหลุมถ่านเพลิงจนรกรกนี้ มีเท่า
ซีขึ้นเบื้องบน มีศีรษะพุ่งลงเบื้องล่างก็ตาม
ข้าพเจ้าก็จะไม่ทำกรรมชั่วเลย ขอนิมนต์ท่าน
รับบิณฑบาตด้วยเถิด”

สิ้นคำก็ก้าวเท้าไปข้างหน้าทันที ทันใดนั้นเอง
แทนที่จะตกลงไปในหลุมถ่านเพลิง พลันปรากฏ
ดอกบัวดอกใหญ่บานเต็มที่แล้ว ผุดขึ้นมารองรับ
เท้าทั้งสองของเศรษฐีไว้ แล้วพาลอยไปสู่พระ
ปัจเจกพุทธเจ้า ท่านเศรษฐีจึงได้ถวายอาหารใส่
บาตรสมประสงค์ แล้วพระปัจเจกพุทธเจ้าก็จากไป
ฝ่ายพญามารเห็นแล้วว่า ตนพ่ายแพ้ ห้าม
การทำทานของท่านเศรษฐีไม่ได้ จึงเศร้าโศก
เสียใจยิ่งนัก หนีกลับไปยังที่อยู่ของตน

.....

พระศาสดาตรัสเรื่องนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า

“พระปัจเจกพุทธเจ้าในกาลนั้น ได้
ปรินิพพานแล้ว ส่วนพาราณสีเศรษฐีคือเราใน
บัดนี้”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๐
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๓๖๕)

● นายนอก ทำเนียบ

สงสัยว่าประชาธิปไตย
คือเสียงข้างมากที่สามารถแต่งตั้งใครก็ได้
มาบริหารบ้านเมือง
โดยไม่ยึดหลักนิติรัฐ - นิติธรรม
โดยเฉพาะด้านคุณธรรมหรือ?

น่าสงสัย??

ผมสงสัยมาก ๆ ว่า มีคนที่พิมพ์ข้อความวิพากษ์วิจารณ์นายกฯ ปู แต่ไม่กี่วันก็สามารถจับตัวได้ อีกทั้งหนังสือพิมพ์ก็ลงข่าวการสืบเสาะหาผู้พิมพ์ข้อความดังกล่าว โดยติดตามสอบถามผู้หลักผู้ใหญ่ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องถึงความคืบหน้าในเรื่องนี้อย่างให้ความสำคัญ และเสนอข่าวอย่างต่อเนื่องทุกวัน

แต่ผู้พิมพ์ข้อความลบหลู่สถาบันกษัตริย์ กลับไม่ค่อยมีสื่อมวลชน และผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองเอาใจใส่ทำข่าวอย่างต่อเนื่อง แบบเกาะติดทุกวันจนสืบจับผู้กระทำผิดได้

ในกรณีของชายคนที่พิมพ์ข้อความลบหลู่ดูหมิ่นสถาบันกษัตริย์ เป็นสิ่งที่พวกเราชัดเจนว่าเป็นความผิดอย่างแน่นอน แต่รัฐบาลและสื่อมวลชนยุคนี้หลายฉบับกลับไม่ค่อยกระตือรือร้นในการติดตามสืบเสาะและเสนอข่าวเพื่อปกป้องสถาบันฯ

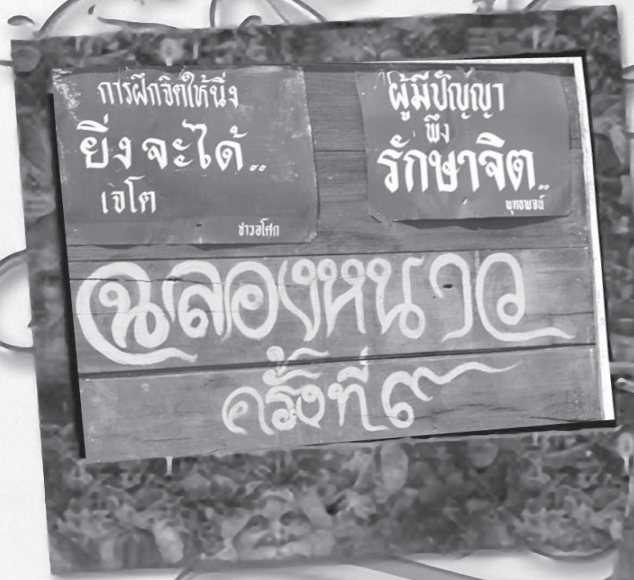
ผมจึงเกิดความสงสัยมากขึ้นว่า ฝ่ายรัฐบาลซึ่งไม่ค่อยแสดงออกถึงการปกป้องสถาบันฯ บางครั้งกลับรู้สึกว่าการปกป้องคนดูหมิ่นสถาบันมากกว่า มีความจงรักภักดีจริงหรือ?

ข้อสงสัยนี้มีเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะการที่รัฐบาลยังไม่มีผลงานจับผู้พิมพ์ข้อความ

หมิ่นสถาบันฯ ที่มีมากแบบจัดตั้ง แต่คนที่พยายามออกมาปกป้องสถาบันฯ กลับถูกมองในแง่ร้ายมากกว่า แล้วยังถูกคุกคาม หรือถูกหาเรื่องจับเข้าคุกเข้าตะราง แม้มีประเด็นการจับอากรที่ส่งข้อความ SMS หมิ่นสถาบันฯ ก็กลับมีการสร้างกระแสลบต่อสถาบันฯ โดยฝ่ายรัฐ (ชุดนี้ที่หลายคนเข้าใจว่าเป็นพวกอดีตนายกฯ ทักษิณหรือพวกเสื้อแดง) มิได้ออกมาปกป้องสถาบันฯ เท่าภาคเอกชนบางส่วน?!

แม้กระทั่งการแต่งตั้งตำแหน่งทางการเมืองระดับรัฐมนตรี ผู้ที่มีส่วนพุดหนุนให้เกิดการเผาบ้านเผาเมืองจนวอดวายมหาศาล อย่างชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ชาติไทยหลังเสียกรุงเป็นต้นมา รวมทั้งผู้ที่เคยถูกกล่าวหาว่าพุดดูหมิ่นสถาบันฯ ก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีก็เลยสงสัยว่าประชาธิปไตย คือเสียงข้างมากที่สามารถแต่งตั้งใครก็ได้มาบริหารบ้านเมือง โดยไม่ยึดหลักนิติรัฐ - นิติธรรม โดยเฉพาะด้านคุณธรรมหรือ?

แล้วจะให้ประชาชนอย่างพวกผมไม่สงสัยในคณะรัฐบาล ต่อประเด็นการปกป้องสถาบันฯ และการบริหารประเทศเพื่อคนไทยทั้งชาติ มิใช่เพื่อคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งได้อย่างไร? ☹

ลมหนาวที่ภูผาฟ้าน้ำ

ท ี่หลังจากที่ชาวโศกต้องเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ากับ
การทำงานมาตลอดทั้งปีในช่วงต้นปีระหว่างวันที่
๒๘-๓๐ มกราคม ๒๕๕๕ ก็ได้มีการจัดงาน
“ฉลองหนาวธรรมชาติโศกครั้งที่ ๙” ขึ้น ณ
พุทธสถานภูผาฟ้าน้ำ ต.ป่าแม่ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
เป็นงานที่ชาวโศกจะได้มาพักผ่อนสูดโอโซน
บริสุทธิ์ท่ามกลางธรรมชาติขุนเขาโอบล้อมพร้อม
สัมผัสกับบรรยากาศหนาวเย็น

แม้ว่างานนี้หลวงปู่โพธิ์รักษ์จะไม่ได้มาร่วม
งานเนื่องด้วยเหตุปัจจัยด้านสุขภาพแต่พ่อแม่
พี่น้องชาวโศกก็ยังทยอยมาร่วมงานกันอย่าง
คับคั่งรวมทั้งน้อง ๆ สัมมาสิกขาชั้น ม.๖ ก็ได้มา
ร่วมเข้าค่ายเตรียมงานก่อนล่วงหน้าเป็นความอบ

อุ่นของงานบุญชาวโศกที่จะมาร่วมแรงร่วมใจ
กันรังสรรค์สิ่งดี ๆ ให้เกิดขึ้น

ในงานนี้ฉันได้รับหน้าที่ในการทำสื่อบทข่าวงาน
ฉลองหนาวโดยมีทีมงานจากน้อง ๆ ลูกไก่
สัมมาสิกขาภูผาฟ้าน้ำโดยแบ่งออกเป็น ๓ ทีม
มาช่วยงานแม้จะเป็นมือใหม่บ้างมือเก่าบ้างแต่ก็
นับเป็นโอกาสดีที่น้อง ๆ จะได้ฝึกฝนความ
ชำนาญจากการทำงานเพื่อส่งมอบประสบการณ์ใน
งานทำสื่อบทข่าวให้ยิ่ง ๆ ขึ้นอีกทั้งยังได้ถ่ายทอด
ให้ท่านผู้ชมที่ไม่ได้มาร่วมในงานได้ติดตามรับชม
ทางสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FMTV.) รวมทั้ง
ให้ผู้ที่ได้มาร่วมงานได้เห็นภาพบรรยากาศต่าง
ต่าง ๆ ของงาน โดยมีการนำมาฉายบนศาลาช่วง

“กีฬาอารียะ” ซึ่งหาดูได้ที่ภูผาฟ้าน้ำที่เดียวเท่านั้น
ปีนี้มีการแข่งขัน ๓ ประเภท คือ
กีฬาเก็บผักป่ากินได้ กีฬาหาฟืน และกีฬาตำข้าว
กีฬาเหล่านี้จะเป็นไปเพื่อการลดละกิเลส
ไม่เอารัตเอาเปรียบซึ่งกันและกัน

รับประทานอาหารเช้า

กิจกรรมของงานฉลองหนาวาๆที่ถือว่าเป็นไฮไลท์ของงาน น่าจะเป็นการแข่งขัน “กีฬาอารียะ” ซึ่งหาดูได้ที่ภูผาฟ้าน้ำที่เดียวเท่านั้น โดยในปีนี้มีการแข่งขันกีฬาด้วยกัน ๓ ประเภท คือ กีฬาเก็บผักป่ากินได้ กีฬาหาฟืน และกีฬาตำข้าว ซึ่งกีฬาเหล่านี้จะเป็นไปเพื่อการลดละกิเลส ไม่เอารัตเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ไม่แข่งขันเพื่อมุ่งเอาแพ้เอาชนะ แต่เป็นกีฬาที่มุ่งทำประโยชน์ตน และประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อม ได้รับความสนุกสนาน ได้ออกกำลังกาย และยังได้สาระชีวิต รวมทั้งยังเป็นการอนุรักษ์วิถีชีวิตแบบไทย ๆ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมประเพณีของบรรพบุรุษแต่ดั้งเดิม

กิจกรรมนี้เรียกได้ว่า ได้รับความสนใจจากคนทุกเพศทุกวัย ในการเข้าร่วมแข่งขันกีฬาอารียะอย่างคับคั่ง และยังเป็น การเชื่อมสัมพันธ์กับชาวบ้านปกากะญอซึ่งเป็นเพื่อนบ้านใกล้เคียงกับชาวภูผาฟ้าน้ำอีกด้วย

ด้านของรางวัลสำหรับผู้เข้าแข่งขัน ก็ยังเป็นรางวัลอารียะที่ทวนกระแสโลก โดยรางวัลที่ ๑ จะได้รับของรางวัลที่ประดับเหรียญ ๒๕ สตางค์ เป็นตัวแทนของเหรียญทอง รางวัลที่ ๒ เหรียญ ๑ บาท เป็นตัวแทนของเหรียญเงิน และรางวัลที่ ๓ เป็นเหรียญ ๕ บาท ตัวแทนของเหรียญทองแดง

ของรางวัลเหล่านี้ ก็เป็นความละเอียดลึกซึ้งของธรรมะที่แฝงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ผู้ที่ได้เข้าแข่งขันกีฬาอารียะ จะได้เข้าถึงความเป็นอารียะที่แท้จริง คือ ยิ่งเก่ง ยิ่งชนะเลิศ ยิ่งต้องลดกิเลสให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป เป็นความอัศจรรย์ของธรรมะที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้นำมาตรัสสอนสั่งเหล่าชาวพุทธ เพื่อการดำรงตนให้ถึงความ เป็นอารียชนของพุทธแท้

สายลมหนาวที่ภูผาฟ้าน้ำและบรรยากาศบนดอยแพ่งค่าทำให้ฉันได้ทวนระลึกถึงวันคืนเก่า ๆ ที่ได้ใช้ชีวิตเป็นเด็กลัมมาสิกขาบนดอย จากเด็กน้อยที่ไม่ค่อยรู้ดีเพียงสักได้สถานที่แห่งนี้ช่วยปมเพาะจิตวิญญาณของพุทธให้ได้หยั่งรากและช่วยรดน้ำพรวนดินจนผลิบ่ออ่อน

“เน้นเนื้อให้เหนือกว่ามาก เน้นลากม้ายากกว่าเล่น เน้นจริงให้ยิ่งกว่าแค้น เน้นแก่นให้แน่นกว่ากว้าง” ไสลภธรรมประจำของชาวภูผาฟ้าน้ำ ที่ย้ำเตือนปณิธานของผู้คนที่นี้ให้ เป็นได้ดังไสลภธรรมที่ว่านี้จริง ๆ

ต้องกราบขอบพระคุณกรให้เวลาให้ความเข้าใจให้อภัยและไม่ถือสาของคนที่นี้ที่ทำให้ภูผาฟ้าน้ำแห่งนี้อบอุ่นเสมอมาเป็นความอ่อนโยนของการขัดเกลาซึ่งกันและกันที่เอื้ออาทรให้ผู้น้อยได้ค่อย ๆ เติบโตอย่างมั่นคงและงดงาม

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

วันสิ้นโลก - พยากรณ์ศาสตร์ - นิมิต - บุคลาธิษฐาน-ธรรมาธิษฐาน- จินตนาการ-อุปมาอุปไมย

ตั้ง กลุ่มคำไว้ ๗ กลุ่มเพื่อความสะดวกของ
คนอ่านจะได้รู้ทิศทางก่อนเปิดหน้าต่อไป
เพื่อความชัด - ตรงเป้า - ไม่เยิ่นเย้อ

ส่วนคนเขียนจะได้ไม่หลงประเด็น เป็นน้ำท่วม
ทุ่งผักบุ้งไฟแดง !

“วันสิ้นโลก” หลายคนแค่ได้ยินก็ตาเหลือก
ขายบ้านขายช่อง ย้ายถิ่นข้ามจังหวัดไปอยู่ใน
ที่ปลอดภัย ยอมทิ้งญาติโยมพี่น้องทั้งหลาย พวก
นี้ชี้ขึ้นสมอง เป็นน้องของคุณกุ่ม !

แต่บางคนก็เฉย ๆ ไม่ร้อนไม่หนาว ไม่สน
ไม่เชื่อ ไม่ทำอะไรทั้งนั้น ประเภทนี้ไม่มีชี้ มีแต่
ความหนา ด้าน ซา ตราห้าห่วง !

เมื่อดูหนังดูละครยังต้องย่นดูตัว ใครจะ
ทำนายทายทัก ก็ถือวิสกุตเป็นโอกาส ถือผิด
พลาดเป็นครู ปรับเปลี่ยนนิวกาให้เป็นการมี

ทำให้เป็นอนุสติสอนใจ ทำไต่ดบให้เป็นไต่เจียว
เพื่อยังประโยชน์แก่ชีวิตอาตมา !

เรื่องพยากรณ์ ซาติไหนไม่มี ถือเป็น “ด้อยพัฒนา”
ส่วนใหญ่เป็นชาติเกิดใหม่ แค่มีร้อยปี เช่น อเมริกา ฯลฯ

หมอดูเก่าก่อนทำนายอนาคตของชาติบ้านเมือง

เป็นร้อยเป็นพันปี

บางรายไกลกว่านั้น ทำนายอนาคตของโลกมนุษย์
พวกเราตื่นตื่น อัศจรรย์ใจ ทำได้อย่างไร?

“ลัมผัสที่ ๖” เป็นเส้นพิเศษของคนบางคน
คนจะเก่ง เขาจะมีลัมผัสเส้นนี้

เป็นหมอ ก็รักษาโรคเก่ง

เป็นพ่อค้า ก็ขายดีเป็นเทน้ำเทท่า

เป็นแท็กซี่ ก็รอดจุดหาเหยื่อ !

เส้นที่ ๖ เป็นวาสนาบารมีแต่เก่าก่อนที่ทำซ้ำ
จนเกิดการเรียนรู้ ประจักษ์แจ้งเฉพาะตน เป็น
เอทิปัสลิโก แต่ไม่โอปอนโยโก

เรียนรู้กันไม่ได้ จึงกลายเป็นความมหัศจรรย์ !

แต่ถ้าเก่าแก่อิซตัน เส้นที่ ๖ ของเก่าแก่มากี่ชาติ
นี้กันเลย ทำบ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญ แล้วจะ
เกิดการต่อยอด แดกกิ่งกิ่งเหล่านี้คือเส้นที่ ๖ นั่นเอง

แต่เส้นที่ ๖ ของบางคน บางทีก็เป็นแค่เส้นหมึ
เส้นกล้วยเตี้ย

บางคนมีเอาไว้หารับประทาน ทำเป็นอาชีวะ
เลี้ยงลูกเลี้ยงเมีย !

บางคนมุ่งมัน เสียสละก็จริง แต่ก็มีอดีต

ตัวตน “กูรู้ - กูเห็น” เส้นที่ ๖ ก็เลยถูกลดระดับ เหลือแค่เส้นที่ ๕ !

ผิดมากกว่าถูก แต่เมื่อไม่มีการตรวจสอบ เจ้าตัวก็อาจจะหลงจนตราบหมดลมหายใจ !

หากินกับอาตมา ทำเงินได้มหาศาล ยังก้อยู่ในยุค “พูดให้ธรรมะก็กุมหัว”

มนุษย์ไม่เชื่อในหลักกรรม ทำดีได้ดี มั่วแต่เชื่อการบวงสรวง เชื้ออำนาจจากนอกโลก จากเบื้องบน เป็นหมอดูก็มีแต่รวย ๆ รวยจนเข็ดกันไปข้างหนึ่ง !

เพราะเส้นที่ ๖ นี้เอง เหล่าพระเกจิ จะเห็นอนาคตเป็น “ภาพยนตร์” ส่วนจะเป็นสีหรือขาวดำ ผู้น้อยมีอาจทราบ

จิตต่อจิต ใจต่อใจ เหตุการณ์อนาคตข้างหน้า จะผ่านแว็บเข้ามาเป็นภาพที่สัมผัสได้ด้วยความรู้สึก เป็นนิมิตก็ใช่ เป็นภาษาใบ้ก็จริง

นิมิตมี ๒ รูปแบบ ก) เป็นภาพ ข) เป็นเสียง หรือความรู้สึกที่รู้ได้ทันทีว่าอะไรเป็นอะไร

ถ้าเป็นภาพ เราเรียก “บุคลาธิษฐาน” พระเกจิสายนี้เรียก “สายเจโต”

ถ้าไม่เป็นภาพ แต่สัมผัสรับรู้ได้ทันที เราเรียก “ธรรมาธิษฐาน” พระเกจิ สายนี้เรียก “สายปัญญา”

สายปัญญาบรรลุธรรมเร็วกว่าสายเจโต เพราะไม่ต้องถอดรหัส หรือตีความให้ยุ่งยาก เสียเวลา

ในเมืองไทยมีพระเกจิ มากมาย หลับตาเห็น โนนเห็นนี้ เห็นผี เห็นเทวดา เห็นลี้ลับ เห็นตัวตน สารพัด

แต่กลับถอดองค์ความรู้เป็นเรื่องนอกตัว นอกตน นอกกายยาววา หนาคืบ กว้างศอก

นอกเรื่องกิเลสตัณหาของตัวเองเรื่องนี้ก็สำคัญ เอาไว้คุยหลังไมค์ !

แต่วัน “สิ้นโลก” มนุษย์จะพบหายนะด้วยเหตุใด มีคำทำนายจากพระเกจิ มากมาย

ในไบเบิลพูดถึงน้ำท่วมโลก มีเรือโนอาห์ช่วยสรรพสัตว์

ชนเผ่าโบราณก็มีคำทำนายวันหายนะเยาะเย้ยปัญหาก็คือ จะเปลอย่างที่เราเห็น ๆ (นิมิต)

หรือจะถอดองค์ความรู้ว่า ภาพที่เห็นเป็นแค่สัญลักษณ์ กำลังบอกอะไร

หรือโนอาห์อาจมีเชื้อเรือ แต่อาจหมายถึงจะมีสิ่งใดมากำโลกมนุษย์ให้พ้นหายนะ

น้ำท่วมโลกจะแปลตรง ๆ ว่าน้ำหรืออะไรเล่า ที่จะทำให้โลกสลัก ทุนนิยม? หรืออบายมุข?

การตีความจากบุคลาธิษฐานเป็นธรรมาธิษฐาน จึงมิใช่ใช้พจนานุกรมเล่มเดียว

แต่หากใช้หลายเล่ม เราอาจค้นพบทางออก “นารีขี้ม้าขาว” เป็นคนตระกูลชินวัตร หรือหญิง

สาวจากที่ใด หรือบุคลิกเช่นใดจึงจะกอบกู้วิกฤตชาติ นิมิตของโลก นิมิตของเมืองไทยเห็นกันจะจะ

แต่จะแปลตรง ๆ ก็อ่อนด้อย คำตอบหรือลายแทงมักหลบซ่อนแอบในอยู่หลายชั้น

ผ่าเปลือกเจอกะลา ผ่ากะลาเจอเนื้อ แต่เมื่อไม่รู้ก็สำคัญว่า กะลาคือเนื้อแท้ แต่ความจริงกะลาที่แค่กะลา !

การตีความจึงต้องอาศัยสติปัญญา นักปราชญ์ ปุถุชน เถรตรง ยากแท้หยั่งถึง

มาช่วยกันถอดรหัส หายนะโลก เราจะใช้ยุทธศาสตร์ใดแก้ไข?

หรือโนอาห์ กำลังสืบบอกแนวทางชนิดใดที่เป็นทางรอดของมนุษยชาติ?

โทมัสแม็กกาซีน ยกให้ **“การประท้วงเป็นบุคคลแห่งปี!”** เพราะสามารถเปลี่ยนแปลงระบบทรราชได้อย่างไม่น่าเชื่อ

หรือโนอาห์คือเรือแห่งการประท้วงของชาวดินกระยาจก?

ภาพนิมิตอุบัติขึ้นแล้ว หายนะก็ทยอยเกิด

คลื่นสึนามิบนบก ในทะเล เกิดต่อเนื่องไม่ขาดสาย !

คำทำนายมีมากพอแล้ว แบบว่าอยากได้แนวทางแก้ไขที่แจ่ม ๆ

ใครก็ได้ ช่วยถอดรหัสทีเด้อ !

๗

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๔<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ปลุชน คือ คนผู้หลงว่า“ความสุข”
ที่เมื่อ“ได้ลาภ-ได้ยศ-ได้สรรเสริญ-ได้กามสุข”
มาบำเรอตน ก็เกิด“**อารมณ์สุข**” (สุขัลลิกะ)
ตามที่ชาว“โลเกีย”ยังหลง(โง่)ยังไม่รู้(อวิชชา)
ซึ่งโดย**ปรมาตธรรม**แล้วเป็น“**ความเท็จ**” (อภิกะ)แท้ๆ

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน**
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“**ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ**” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุด
ในประชา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาหนักให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฐิสุตต-ลักกายทิฐิสุตต-อตตทานุทิฐิสุตต” ซึ่งต้องมี “สัมพัส” เป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปีสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรงมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถาะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฐิ” (มิจฉาทิฐิ) แค่ว่า “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

นิพพาน คือ ดับกิเลส เช่นเดียวกัน มีความหมายคล้ายกันมาก ใช้เป็นโวพจน์กันมาได้ตลอดสำหรับสื่อเพื่อรู้ถึงคุณสมบัติของอาการใน “การออกจากโลกีย์” (เนกขัมมะ) หรือ “การพ้นโลกีย์” (วิมุตติ) เข้าสู่ “โลกุตระ” ดังนั้นคำว่า “วิมุตติ” จึงเป็นโวพจน์อีกด้วยคำหนึ่ง ทั้ง ๓ คำใช้แทนกัน

ได้หมด “นิพพาน” เป็นแต่เพียงมีสิทธิ์ใช้เป็นภาษาเรียก
ชั้นสัมบูรณ์ยอดสุดแห่งที่สุด ที่เป็น“ปริโยสาน”เท่านั้นเอง

นิโรธ คือ ความดับ เมื่อ“ดับ”ภาวะที่ดับได้แล้วนั้น
ก็“ไม่มี” ก็บอกลักษณะนั้นแค่นั้น

วิมุตติ คือ ความหลุดพ้น เมื่อ“หลุดพ้น”ก็พ้นไปจาก
ภาวะที่เราต้องการ“ออกจาก”นั้น ออกได้แล้วก็“พ้นจาก”ภาวะ
นั้น ซึ่งยังยืนยัน“ความมี”ในส่วนที่ยังมี ส่วนที่ไม่มีก็“ไม่มี”

ส่วน“นิพพาน” คือ การมีภาวะทั้ง ๒ นั้น

นิโรธ กับ นิพพาน มีนัยสำคัญลึกซึ้งซ้อนลึกซึ่งอยู่ขณะนี้
นี่คือ “ความดับไป” ขั้นปรมาตถธรรมที่พิสูจน์ได้ปรากฏ

เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตอย่างรู้แจ้งเห็นจริงบริบูรณ์สัมบูรณ์
และสิ่งที่มุ่งหมายให้เกิดขึ้น คือ “ความไม่มีสิ่งนั้น”
ซึ่งก็คือ “ความไม่มีตัวตนไม่มีภาวะของสิ่งนั้น”(อนัตตา)

นั่นก็คือ “ความไม่มีตัวตนกิเลสสนิทถาวร”(นิพพาน)

เมื่อ“เกิด” ความไม่มีตัวตนของสิ่งนั้น(อนัตตา) จึงเกิด

“ความสะอาดบริสุทธิ์ของจิต” ขึ้นในตนได้จริง

เพราะ“กำจัดหรือประหาร”(ปรหติ)สิ่งที่ทำให้เศร้าหมอง
อันคือ“กิเลส”นั้นๆ ได้สัมบูรณ์จน“ตัวตน”(อัตตา)ของมัน
สูญสิ้นเกลี้ยง สะอาดสนิทถึงขั้นหมด“ตัวตนปลายสุด” ที่
เรียกว่า“อาสวะ” กระทั่งปรากฏผลสำเร็จ มี“ผล”ยืนยัน
ในจิตตน ปรากฏแก่ตนทั้ง“สภาวะ”ในตนทั้ง“ญาณ”ของตน

“ญาณ” คือ ภาวะที่รู้ยิ่งของผู้นั้นๆ รู้อยู่เห็นอยู่

จึงมี“การเห็น”(ปัสสิตุ) แจ้ง(สังจโรจติ)”ได้ สัมผัส

ภาวะผลที่สำเร็จนั้นๆ ด้วย“อัสวักขยญาณ”(ความรู้ใน
อาการสิ้นอาสวะ) ที่รู้ที่เห็น“สภาพ”นั้นได้อย่างประจักษ์สิทธิ์
เมื่ออาการ“นิโรธ”นั้นเกิดจริง ขึ้นมาในจิต ภาวะ“นิโรธ”นั้น
ก็ปรากฏให้เห็นให้แจ้งแทงทะลุชัดเจน ถ้วน ด้วย“ญาณ”
(ความรู้ขั้นพิเศษ)ของตน

และสำคัญมากที่สุดที่ต้องรู้ให้คมลึกแม่นยำประเสริฐ
ยิ่ง ก็คือ ผู้ที่รู้แจ้งนี้ แทงตลอดถึง“ภาวะที่ตั้งอยู่”

ซึ่ง“ตั้งอยู่”โดยที่ภาวะ ๒ ภาวะ ร่วมอยู่ในที่เดียวกัน

สงบสนิท รวมกันเป็นเอกภาพพิเศษมาก ทั้งๆที่เป็น..
ความขัดแย้งกัน, ประปักษ์กัน(conflict) หรือเป็นภาวะที่ตรง
กันข้ามกัน, ดำกับขาว(contrast) หรือเป็นภาวะที่สวนทาง
กัน, ต่อต้านกัน(opposite) แท้ๆ แต่กวีพิเศษที่สุดทั้ง ๒ ภาวะ

นั่นก็คือ ภาวะ“ความไม่มี” กับ ภาวะ“ความมี”

๑. การ“เกิดขึ้น”ของภาวะความไม่มี(กิเลสตายสนิท)
ก็ยังคงภาวะ“ความไม่มี”นั้นแหละอยู่ในจิตผู้บรรลธรรมนี้
แล้วอะไรล่ะ? ภาวะอันหมายถึงนี้ ที่มัน“เกิดขึ้น”

ก็“ความดับไป”ของกิเลสไป!.. ไอ้ภาวะ“ความดับ”

อันนี้แหละที่“เกิดขึ้น”ในจิตของผู้ปฏิบัติเป็น“ความไม่มี”
“กิเลส”มันได้“ดับสนิท”(นิโรธ)อยู่ใน“จิต”ของผู้
บรรลธรรมนี้ตลอดเวลาจริงๆ ซึ่งภาวะแห่งความดับไปนี้

ผู้ปฏิบัติได้ทำสำเร็จขึ้นแล้ว “ความดับ”นั้นได้“เกิดขึ้น”
(อุปชชติ)แล้วในจิตจริง กระทั่งถึงขั้นทรงไว้(ธร)เช่นนั้นๆ

ในจิตอย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยังยืน(ชฺว์ง) ตลอดกาล(สัสตัง)
ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้
(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) เป็นภาวะจิตที่“ไม่มี”
กิเลสแล้ว“ตั้งอยู่”อย่างนั้น ทั้งใน“จิต”ทั้งใน“ตน”

๒. จึงเป็นผู้“ตั้งอยู่”ไปอย่างนั้น อยู่เช่นนั้น ใน
“ภาวะที่ไม่มีกิเลสหรือภาวะกิเลสดับแล้วสนิทถาวร”(นิโรธ)ก็ยังคง
ทรงอยู่, ดำรงอยู่, เป็นอยู่(ธรติ) มีชีวิตที่จิตสะอาดจากกิเลส

แล้วนั้น ต่อไปอยู่ อย่างชีวิตปกติสามัญของคน ซึ่ง“มี”
ความดับ(นิโรธ)คือความไม่มี(กิเลส)นั้นอยู่ใน“จิต”ตลอดเวลา

“ความดับ”หรือ“นิโรธ”ของพุทธนั้นไม่ใช่จะ“มี”(นิโรธ
หรือความดับ)ได้เฉพาะขณะนั่งหลับตาอยู่ในสมาธิเท่านั้น
ออกจากสมาธินั่งหลับตาแล้ว “มี”ความดับ“ไม่ได้” หรือ
ไม่สามารถ“มี”นิโรธ ไม่สามารถ“มี”ความดับ

“นิโรธ”ที่เป็น“นิโรธ”สัมบูรณ์ของพุทธ มี“ตลอด
เวลา”นะ ! ไม่ใช่มี“นิโรธ”หรือมี“ความดับ”ได้แค่ในขณะ
นั่งสมาธิหลับตาอยู่ แม้ล้มตายนอนนิ่งนอนทำงานหรืออยู่
ในเวลาใดก็“มี”นิโรธตั้งอยู่”ตลอดไป ไม่มีขาดตอนเลย
ตลอดชีวิตปกติทุกอิริยาบถ เท่าที่ยังไม่ตายสู่“ปรินิพพาน”
ชนิดดับสิ้นหมดไม่เหลืออะไรเลยอีกแล้ว

ซึ่งเป็นการ“ตั้งอยู่”ของภาวะความไม่มี(กิเลสตายสนิท)
ก็ยังคงภาวะ“ความไม่มี”นั้นแหละอยู่ในจิตผู้บรรลธรรมนี้

เพราะผ่านพ้นหรือหลุดพ้นจาก“ความมี(กิเลส)”มาแล้ว
จึงเป็นความไม่มี(กิเลส)นั้น“ตั้งอยู่”อย่างนั้น เป็นเช่นนั้นเอง

(ตถตา)คือ หมดสิ้นหน้าที่ของกิเลสแล้ว แต่จิตก็ทำหน้าที่
เต็มที่อยู่อย่าง“สัมมา”โดยไม่มีอาการของกิเลสนั้นอยู่ในจิต

เราอีกแล้ว เพราะเราได้**ดับมันลงไปแล้ว** อย่างเป็นทางการ**“สัมมา”**

“สัมมา”คือ อย่างถูกต้อง, ถูกแท้, ถูกถ้วน

จึง**“มี”**ความ**“ไม่มี”**“ตั้งอยู่”ในจิตตลอดเวลา และจิตก็
ยังเป็น**“อุเบกขา”**ยังทำงานได้ดีเป็น**“กัมมัญญา”**ที่สละสลวย
ยิ่งขึ้นๆ คือ เหมาะควรแก่การ มีแต่คุณไม่มีโทษ เก่งยิ่งขึ้น
จะไม่ใช่**“อุเบกขา”**ที่ยิ่งเฉย ยิ่งหยุดนิ่ง ยิ่งไม่ทำงาน
หรือยิ่งไม่เอาภาระ ยิ่งเฉยเมย ไม่ยุ่งกับใคร เอาแต่ตัวเอง
แต่เป็น**“อุเบกขา”**แบบพุทธที่มีคุณสมบัติตรงกันข้าม
กับ**“อุเบกขา”**ที่ได้จากการปฏิบัติ**“มิจฉาสมาธิ-มิจฉาฌาน”**
อันเป็นฌานเป็นสมาธิ หรือเป็น**“นิโรธ”** ที่ไม่ใช่แบบพุทธ

๓. **“ความดับไป”**ที่**“สัมมา”**ครบพร้อมทั้ง**ถูกต้อง-
ถูกแท้-ถูกถ้วน**นี้ ก็คือ ภาวะ**ความไม่มี**(กิเลสตายสนิท) ที่
ยังคงภาวะ**“ความไม่มี”**นั้นแหละอยู่ในจิตผู้บรรลุธรรมนี้

“ความดับ”นั้นได้**“เกิดขึ้น”**(อุปชชติ)แล้วในจิตจริง
กระทั่งถึงขั้นทรงไว้(ตร)เช่นนั้น**ในจิต**อย่าง**เที่ยงแท้**(นิจจัง)
ยังยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(ัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น
อีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหริง)
ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง) เป็นภาวะของจิตที่**“ไม่มี”**กิเลส
นั้นแล้ว**“ตั้งอยู่”** อย่างนั้น ทั้งใน**“จิต”**ทั้งใน**“ตน”**

“ความไม่มี”ที่เกิดขึ้นใน**“จิต”**จึง**“มี”**ตั้งอยู่ใน**“จิต”**

“ความไม่มี”ก็คือ**“ความว่างจากกิเลส”**(สุญญตา)และ
คือ**“ความดับกิเลส”**(นิโรธ)นั่นเองที่ได้**“เกิดขึ้น”**(อุปชชติ)
ในจิตแล้วมีภาวะ**“การตั้งอยู่”**(ฐิต)อย่างนั้น อยู่เช่นนั้น ใน
“ภาวะที่ไม่มียกิเลสหรือภาวะกิเลสดับแล้วสนิทถาวร”ก็ยังคง
ทรงอยู่, ดำรงอยู่, เป็นอยู่(ตรติ) มี**“ชีวิตที่จิตสะอาดจากกิเลส
แล้วนั้น ต่อไปอยู่”**อย่าง**“มี”**ชีวิตปกติสามัญของคน ซึ่ง
“มี”จิตที่**“กิเลสได้”**“ดับไป”(คือความไม่มี(กิเลส)นั้น)อยู่ใน**“จิต”**
ตลอดเวลาอยู่ในชีวิตปกติทั้งหลับและตื่นสามัญตลอดเวลา

“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ทั้ง ๓ ภาวะนี้ มี**“ภาวะ”**
ที่ต่างกันอยู่ ๒ นัยสำคัญ คือ ภาวะ**“มี”**และภาวะ**“ไม่มี”**

ความเกิดขึ้นและความตั้งอยู่ คือ ภาวะ**“มี”** ส่วน
ความดับไปนั้น คือ ภาวะ**“ไม่มี”** ชัดเจนแล้ว ใช่ไหม?
แต่ทั้ง ๓ ภาวะแห่งปรมาตถ์นี้ **สำเร็จแล้วอยู่ใน“จิต”** ได้แก่
การเกิดขึ้นก็สำเร็จแล้ว **การตั้งอยู่**ก็สำเร็จแล้ว **การดับไป**
ก็สำเร็จแล้ว เป็น**“เอกภาพ”** ฌจิตใจของผู้บรรลุสัมบูรณ์

ซึ่ง**“ตั้งอยู่”**โดยที่**ภาวะ ๒ ภาวะ ร่วมอยู่ในที่เดียวกัน**
สงบสนิท รวมกันเป็น**เอกภาพ**พิเศษมาก ทั้งๆที่เป็น..
ความขัดแย้งกัน, ประกักษ์กัน(conflict) หรือเป็น**ภาวะที่ตรง
กันข้ามกัน, ต่ำกับขาว**(contrast) หรือเป็น**ภาวะที่สวนทาง
กัน, ต่อต้านกัน**(opposite) แท้ๆ แต่**ก็พิเศษที่สุดทั้ง ๒ ภาวะ**
เห็นชัดใหม่ว่า **“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”**ทั้ง ๓ นี้
มีความลึกซึ้ง ซับซ้อน ไม่ธรรมดาตามที่คนสามัญทั่วไป
คาดคะเนเอาได้ หรือ**ขบคิดด้วยตรรกะได้**(อดักการจระ)

กว่าจะได้ผลมี**“ความตั้งอยู่”**จะ**“มี”**ใน**จิต**(มนสิ) จนที่สุด
ถึงขั้น**“เที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่แปรเป็นอื่น-ไม่มีอะไร
มาหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบสัมบูรณ์”**ก็มาลองลำดับ**“ภาวะ
ประหารกิเลส-ภาวะกำจัดกิเลส”**(ปหาร, ปหระณ) ดูกันดีๆก็ได้

เมื่อเราเริ่มปฏิบัติ และได้**“ลด, ละ, ประหาร”**ด้วยวิธี
“ตทังคปหาน” ซึ่งเป็นการกำจัดได้เป็นครั้งคราวตามแบบ
พุทธโดยตรง เรียกกันว่า **วิปัสสนาวิธี**บ้าง ด้วย**“วิกขัมภน
ปหาน”** ซึ่งเป็นการกำจัดแบบสังวรระงับหรือกดข่มไว้
เรียกว่า **สมถวิธี** ซึ่งเป็นส่วนที่**อุปการะวิปัสสนาวิธี**บ้าง ก็
จะมีความสามารถขึ้นเรื่อยๆ ปฏิบัติสะสมมรรคผลกระทั่ง
เกิดผล**“ดับ”**(นิโรธ)ได้อย่างมี**“ญาณ”**รู้แจ้งเห็นจริง(วิปัสสนา)
ตาม**“สัมมาปฏิบัติ”**ที่ได้จากการปฏิบัติตาม**องค์แห่งมรรค
เจริญ “สังกัปปะ(มโนกรรม)-วาจา(วจีกรรม)-กัมมันตะ(กายกรรม
รวมทั้งวจี, มโน)-อาชีวะ(กรรมกรรมงานเลี้ยงชีพ)”**ในชีวิตประจำวัน

ซึ่งต่างจากปฏิบัติตาม**“วิธี”**ที่ไม่ใช่แบบพุทธ**“มากมาย
ซับซ้อนลึกซึ้ง “ผล”**จึงต่างกันอย่างสำคัญยิ่ง

เพราะการปฏิบัติแบบพุทธนี้จะเกิด**ฌานเกิดนิโรธ**
เกิด**สมาธิแบบพุทธ**(สัมมาสมาธิ) หากปฏิบัติ**“สัมมาทฎฐิ”**ก็
จะเป็นกุศล คือ **“อริศีลสิกขา”**จะเจริญพัฒนาอันสงฆ์ของ
ศีลขึ้นเป็น**“องค์ ๑๐”**ตามที่พระอนุสาสนีในพระไตรปิฎก
เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และ ๒๐๘ ได้แก่ **“อวิปปฏิสาร”** เป็นต้น
ที่สุดก็**“วิมุตติญาณทัสสนะ”**

“อริจิตสิกขา”จะเจริญพัฒนาอันสงฆ์ของจิตขึ้นเป็น
“ฌาน” เป็น**“นิโรธ”**หรือ**“สัมมาวิมุตติ”** เป็น**“สัมมาสมาธิ”**
ตามพระอนุสาสนีทั้งหลาย ที่มีในพระไตรปิฎกมีมากมาย
เป็นต้นว่า เล่ม ๑๔ มหาจัตตาริสกสูตร อันเป็น**“ฌาน”**
ผลของ**“ฌาน”**ก็เป็น**“นิโรธ”** เป็น**“สัมมาสมาธิ”**ที่เจริญ

อานิสงส์เป็นกุศลพร้อมไปด้วยทั้ง“สัมมาญาณและสัมมาวิมุตติ” เรียกว่า“สัมมาสมาธิ” ซึ่งแตกต่างจากที่ไม่ใช่“สมาธิ”แบบพุทธ หรือที่ชาวพุทธมีจิตกัณฐิกันอยู่

“อริปัญญาลิขิตา”ก็จะเจริญพัฒนาอานิสงส์ของปัญญาขึ้นเป็น“ญาณ” ที่สุดเป็น“วิมุตติญาณทัสสนะ” ตามพระอนุสาสีทั้งหลาย ที่มีในพระไตรปิฎกมีมากมาย เป็นต้นว่า เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ มหาจัตตาริสกสูตร

ก็จะขึ้นไปตาม“องค์”ของสัมมาทฤษฎีที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ คือ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทฤษฎี-องค์แห่งมรรค ซึ่งจะสัมพันธ์กันอย่าง เป็นปฏิสัมพันธ์[ไม่ใช่ไม่ให้จิตเกี่ยวข้องอะไรเลยตามแบบนอกพุทธ] และมีพลวัต(แรงเคลื่อนของทั้งรูปธรรมและนามธรรม) กระทั่งเป็นวิภูฏวัต(พฤติกรรมที่มีพลังครอบหุมนเป็นระบบ)

แล้วเกิดความเจริญพัฒนาขึ้นทั้งอานิสงส์ของ“อธิจิตสิกขาและอริปัญญาลิขิตา”ต่างปฏิสัมพันธ์กัน ปฏิสังเคราะห์กัน สลเลขะกันในองค์ ๗ ของสัมมาสังกัปปะ นั่นก็คือ ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ(อริปัญญา)-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา(อธิจิต)-วิจสังขาร(อภิสังขาร) แล้วผลก็ตกผลึกลงเป็นสัมมาสมาธิที่มีทั้ง“สัมมาญาณและสัมมาวิมุตติ”อยู่ในนั้น

ภาวะที่มีการสลเลขะ(การขัดเกลา)ตรงนี้แหละที่เกิดการพัฒนาอย่างสำคัญยิ่ง นั่นก็คือ ปฏิกริยาของจิตที่สัมพันธ์กันแล้วก็เลือกเอาส่วนที่ตนเห็นว่าเป็นความจริง(interactive truth = การสัมผัสกันขัดเกลาแล้วเกิดผลของสังขธรรมในจิต) ปฏิสังเคราะห์กัน(synthesis = การรวมตัวของจิตที่จับตัวกันได้เป็นจิตใหม่) อันเกิดจากธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทฤษฎี-มัคคังคะหรือ“องค์ ๗ ของมรรค” ซึ่งได้แก่ “องค์ประกอบทั้ง ๗”(ปริกขาร) ที่เป็น“เหตุ”(อุปนิสัย)ทั้ง ๗ องค์ของมรรค สัมสมเป็นญาณและเป็นวิมุตติ

ในส่วนที่ปฏิสัมพันธ์-ปฏิสังเคราะห์กันแล้วสังสมผลลงเป็น“พลังงานจลน์”(วิบัสสนา) ก็คือ ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ ส่วนที่ปฏิสัมพันธ์-ปฏิสังเคราะห์กันแล้วสังสมผลลงเป็น“พลังงานศักย์”(สมถะ)ก็คือ อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา

ส่วนที่สังสมลงเป็น“สัมมาสมาธิ”(ที่มีทั้ง“สัมมาญาณและ“สัมมาวิมุตติ”) ก็คือ ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ เรียก

ฝ่ายนี้ว่า “ปัญญาวิมุตติ” หรือ“วิมุตติญาณทัสสนะ”

ผลที่สังสมลงเป็น“นิโรธ” ก็คือ อยู่ในฝ่ายอัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา เรียกฝ่ายนี้ว่า “เจโตวิมุตติ” และส่วนนี้ก็สังสมลงเป็นหนึ่งของ“สัมมาสมาธิ”ด้วย

ที่สำเร็จการปรุงตัวเองอยู่ในจิต แล้วเป็นพลังที่จะออกมาเป็น“วชิกรรม” หรือ“กายกรรม”ต่อไป ก็คือ วิจสังขารนี่คือ“สัมมาสมาธิ”แบบพุทธที่ผู้สัมมาทฤษฎีจะพึงได้

หากทุกวันเราก็พยายาม(พยายามให้เป็นสัมมาวายามะ)

ปฏิบัติตนสังวรควบคุม“สติ”ให้ถึงขั้น“โพชฌงค์” เรียกว่า สติสัมโพชฌงค์ได้(สติที่มีคุณภาพถึงขั้นลดละกิเลส ไม่ใช่สติที่ปล่อยไปตามอารมณ์ปุณฺชนหรือสังวรได้แค่กัลยาณชนเท่านั้น) และ

“วิจย(ศึกษาวิเคราะห์ทุกอย่าง)-วิจาร(ทุกกิริยาที่มีพฤติกรรมของกาย, วาจา, ใจ)ในตนเอง” ถึงขั้น“โพชฌงค์” (องค์แห่งการตรัสรู้)ได้ เรียกว่า “ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”(จิตที่วิจยธรรมจนมีคุณภาพถึงขั้นพาทรัสรู้) ธรรมที่วิจยได้ถึงขั้นมีญาณรู้จักกิเลส และรู้

ทั้งกำจัดกิเลสได้ เป็นอริปัญญาลิขิตาเจริญ“สังจญาณ-กัจจญาณ” และทำให้เกิดปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ

ด้วยปฏิสัมพันธ์ของธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทฤษฎี-องค์แห่งมรรค ซึ่งเป็น“ธรรม องค์ ๖”แห่งสัมมาทฤษฎีที่เป็น

ประธาน เมื่อการปฏิบัติตาม“องค์แห่งมรรค” โดยมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”เป็นตัวจักร แล้วเกิด“สัมมาทฤษฎี”เจริญขึ้นไป

ตามที่ได้ปฏิบัติต้องคัมมรค จึงเป็น“วิภูฏวัต”ที่ประกอบด้วย “พลวัต”โดยมี“วตปัจจย” (ตัวแปร, เหตุที่ทำให้เกิดการเป็นไป) ทั้งมีญาณรู้-ทั้งกำจัดกิเลสได้ กระทั่งที่สุดถึงขั้น“กตญาณ”

ซึ่งไม่ใช่ธรรมที่ปล่อยไปตามวิสัยปุณฺชน หรืออย่างใดก็ได้แค่ปฏิบัติกัลยาณชนเท่านั้น แต่เป็นธรรมขั้นอาริยชน

“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”นี้จะพิจารณาทั้งภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต ซึ่งเป็นการอ่าน“ธรรมในธรรม” จาก“กายกรรม-วจีกรรม-มนสิกรรม” และปฏิบัติ ก็จะเกิด“สุดทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก” คือกรรม

ทุกกรรมที่ทำ“ผลของกรรมที่ทำดีทำชั่ว”นั้นเมื่อจริงๆ ในการอ่านนี้ ก็คือ ต้องมี“ธรรมวิจย” ให้เห็นแจ้งใน “อกุศลธรรม-กุศลธรรม”หรือให้ชัดเจนไปใน“มิจฉา ๕ ของ อาชีวะ-มิจฉา ๓ ของกัมมันตะ-มิจฉา ๔ ของวาจา-มิจฉา ๓ ของสังกัปปะ” ด้วย“วิริยะ”ที่ถึงขั้น“วิริยสัมโพชฌงค์”

(ความเพียรที่มีคุณภาพถึงขั้นอารยชน)ลดละ“มิจจา”(กรรมที่ผิดที่ชั่วต่างๆ) ได้เป็น“สัมมา”(กรรมที่ถูกต้อง) สัมมาบรรคก็ **เกิดขึ้น**(อุปัชชติ)สะสมมาเป็นลำดับๆ

แล้วสั่งสมลงเป็น“อินทรีย์ ๕-พระ ๕” ได้แก่ ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา การเกิด“อินทรีย์” ก็คือ เกิดแรง เกิดพลัง หรือเกิดความเจริญ-เกิดความสามารถของ **ภาวะนั้นๆยิ่งขึ้น**นั่นเอง ทั้งภาวะ“ความเชื่อ-ความเพียร-ความรู้ตัวทั่วพร้อม-ความตั้งมั่นของจิต-ความรอบรู้”

“อินทรีย์ ๕”มีนัยสำคัญต่างจาก“พระ ๕” คือ อินทรีย์หมายถึง **ระยะก้าวของความเจริญ ระยะก้าวความสามารถ** ในคุณสมบัติทั้ง ๕ นั้น เจริญพัฒนายิ่งขึ้นไปตามลำดับ

ส่วน..พระ หมายถึง **ความเจริญ หรือความสามารถ** ในคุณสมบัติทั้ง ๕ นั้น เจริญเป็น“ผล”บริบูรณ์เต็มสภาพ

ทั้งหมดของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ซึ่งก็คือภาคขยายอย่างมีนัยสำคัญของ“โพชฌงค์ ๗”นั่นเอง อันได้แก่ “สติปัฏฐาน ๔ -สัมมัปปธาน ๔ -อิทธิบาท ๔ -อินทรีย์ ๕ -พระ ๕” ล้วนเดินไปด้วย“โพชฌงค์ ๗” ในทางเดินคือ “มรรค ๘” แล้วเกิด“สัมมาสมาธิ” ซึ่งต่างจากการปฏิบัติ “นั่งหลับตาทำสมาธิ”ทั้ง“วิธีปฏิบัติ” และทั้ง“ผล”ที่ได้รับแทบจะอย่างสิ้นเชิงทีเดียว

นี่คือ การ“ทำทาน”แบบพุทธ เป็นการปฏิบัติด้วย “โพชฌงค์ ๗ และมรรคองค์ ๘”ในทุกเวลา ทุกอิริยาบถ ทุกสถานที่ ไม่ต้องปลีกเวลาต่างหากไปปฏิบัติ ไม่ใช่หยุดอิริยาบถหมด ไม่ใช่ต้องไปอยู่ในที่สงบๆเท่านั้นจึงจะปฏิบัติได้ “ทำทาน”แบบพุทธนั้น ปฏิบัติในขณะที่คิดให้เป็น “สัมมาสังกัปปะ” ขณะพูดให้เป็น“สัมมาวาจา” ขณะมีกายกรรม-วจีกรรม-มนโกรรมให้เป็น“สัมมากัมมันตะ” ขณะทำงานอาชีพให้เป็น“สัมมาอาชีพะ” มรรคผลก็จะสั่งสมตกผลึกลงเป็น“สัมมาสมาธิ” ที่เป็น“อธิจิตสิกขา”ที่เจริญพร้อมด้วย “สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ” ตาม“วิภูฏวัต”ของ“อธิศีลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา” จิตที่เกิดผลนั้นมน้อมไปเป็น“อธิมุตติ”ตามลำดับๆแห่งความสามารถที่“สัมมา”ทั้ง ๑๐ หรือทั้ง“สัมมัตต ๑๐”(มรรค ๘ ผล ๒)

ซึ่งมรรคผลก็จะเจริญไปตามลำดับด้วย“ปทาน ๕” ตั้งแต่ปฏิบัติ“วิกขัมภนปทาน”บ้าง “ตทังคปทาน”บ้างจน

เจริญเป็น“สมุจเฉทปทาน”อันเป็นการลดกิเลสนั้นๆได้อย่างเด็ดขาด **เกิดความดับกิเลส**นั้นขึ้น(อุปัชชติ)ในจิต(มนสิ) จิตก็เจริญขึ้นไปอย่างแท้จริง เพราะได้“ดับกิเลส”(นิโรธ)เจริญถูกตัวถูกตนของกิเลส จิตจึงชื่อว่า“เกิดขึ้น”(อุปัชชติ)เป็น**จิตใหม่** ที่สะอาดจากกิเลสนั้นๆจริงขึ้น “การเกิดทางจิตวิญญาณ”(โอปปาติกโยนิ)

ถ้าไม่่ง ไม่ติดพยัญชนะ ภาวะของพฤติกรรมต่างๆตามที่แจกแจงมานั้นก็คือ “การเข้ามาน”(อุปัชชติ)โดยแท้ กล่าวคือ ขณะที่ผู้ปฏิบัติสามารถทำให้“จิต”ไม่มีนิวรณ์ ๕ สำเร็จ ขณะนั้นจิตก็“สงบ”(ปัสสทธิ)จากกิเลส นั้น เพราะ“กิเลสดับไป”(นิโรธ) **ทั้งปัญญาญาณของผู้บรรลุธรรมก็รู้แจ้งความสงบของกิเลส**นั้น”(ปัสสทธิสัมโพชฌงค์)

กิเลสสูญสิ้นลงไป“ตัดขาดไปจากจิต”(สมุจเฉทปทาน) จึง“มีจิตสะอาด”อย่างใหม่**เกิดขึ้น**มาดีกว่าอย่างเก่า เจริญสูงขึ้นไปอีก และเป็นการ“ตั้งอยู่”ที่จะสร้างสมสะสมความแนบแน่น(อัปปนา)ไปตามลำดับยิ่งขึ้นดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓ คือ ตักกะ-วัตตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา

กล่าวคือ เมื่อได้ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔” และ“สัมมัปปธาน ๔” โดยได้“เพียรระวังปฏิบัติ”(สังวรปธาน) และ“เพียรกำจัดกิเลส”(ปทานปธาน) กระทั่ง“เพียรทำงานเจริญเกิดผลกำจัดกิเลสได้”(ภาวนापธาน) จึงเป็นการสร้าง“จิตสะอาด”หรือ**จิตที่ไม่มีกิเลสให้เกิดขึ้น**ได้แล้ว ก็ต้อง“เพียรรักษาผลนั้นไม่ให้เสื่อมไปและให้เพิ่มไพบูลย์ขึ้น”(อนุรักษนาปธาน) ด้วย“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง” เป็นการสร้างคุณสมบัติชนิดนี้“ใส่รวมกัน”(สมาหิต)ลงไปในจิตให้ยิ่งขึ้น ก็สั่งสมเป็นคุณวิเศษของจิต(อุตตริมนุสสธรรม) ตกผลึกควบแน่นลงไปๆจึงเกิดเป็น“ความตั้งมั่นของจิต”(สมาธิ)กระทั่งที่สุด“ตั้งมั่นแล้ว”(สมาหิต)สัมบูรณ์

จากจิตที่เกิดคุณสมบัติอันวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)คือ “ความตั้งมั่นของจิต”(สมาธิ)นี้ไปตามลำดับดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓ ได้แก่ จิต

ความแน่วแน่“อัปปนา”เจริญเป็นความแนบแน่น “พยัปปนา” หากเจริญขึ้นถึงขั้นสูงสุด ก็จะเป็น**จิตที่ปักมั่น** “เจตโส อภินิโรปนา” ซึ่งเป็นองค์ธรรมฝ่าย“พลังงานศักยภาพ”

(เจโตที่เป็นสมถะ)

ดังนั้น เมื่อเข้ามานได้มี“จิตสงบ”(ปัสสัทธิ)จนเป็น “สมุจเฉทปหาน”(การกำจัดกิเลสได้เด็ดขาดตามอริยมรรค) และ พากเพียรรักษาผล(อนุรักษนาปธาน)ตามหลัก“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง” นั่นก็คือ “ปฏิบัติสัทธิปหาน”หมายความว่า พากเพียรทวนทำซ้ำไปซ้ำมา(อาเสวนา)ในการปฏิบัติที่สามารถ ทำให้เกิดผล(ภาวนา)ได้สำเร็จนั้นแหละ ทำให้มากขึ้น(พหุลีกัมมัง)

เมื่อปฏิบัติสัทธิปหานมากถึงขีดสุดแห่งการสั่งสมผล ความสามารถเก่งสุดเป็น“นิสสรณปหาน” ก็สำเร็จสุดผลที่ ได้รับ(นิสสรณะ) คือการออกจาก(นิสสรณะ)สภาพที่มุ่งจะออกไปให้พ้นนั้น ซึ่งเมื่อปฏิบัติมาได้ถึงขั้นนี้ การรอดพ้น(นิสสรณะ)จากสภาพนั้นก็สำเร็จลงได้ เป็นต้นว่า ออกจากกิเลส กามนั้นๆ-กิเลสพหยาบาทนั้นๆ ออกจากความเป็นโลก โลภี้นั้น สู่โลกโลกุตระอันเป็นโลกอื่น(ปรโลก)ได้สำเร็จ

นิสสยะ(นิสัย)ก่อนที่จะปฏิบัติเรามีสภาพนี้อยู่ มีสันดาน นี้อยู่ มีกิเลสนี้อยู่ มีสุขมีทุกข์อยู่กับเหตุนี้ นั่นคือ นิสสยะ หรือนิสัยในภาษาไทย อันหมายถึง ที่พึ่ง ที่อาศัย หรือความ ประพฤติที่มีประจำสันดาน ต้องพึ่งความประพฤติแบบนั้น แต่ บัดนี้ได้ปฏิบัติมาอย่างลัสมมาทิวฐิ ถึงขั้น“นิสสรณะ”กำจัด ความประพฤติหรือโล่ที่พึ่ง

“ปหาน”(การกำจัด,การละ,การจากไป)ต่างๆที่ได้อธิบายมา นี้ ล้วนคือ“ผล”ที่เกิดกับ“จิต” ซึ่งผู้ปฏิบัติที่เป็นสัมมาทิวฐิ แบบพุทธ จะมีภาวะของ“จิต”เกิดจริงเป็นจริงตามนี้ และ จะมี“สัญญา”กำหนดรู้ เป็น“ปัญญา”รู้แจ้งเห็นจริงตาม ความเป็นจริงนั้นๆมาตลอด

แม้จะถึงขั้นปฏิบัติจนบรรลุ“ผล”เป็น“วิมุตติ”แล้ว คือ หลุดพ้นออกมาได้แล้ว หรือเป็น“นิโรธ”แล้ว คือ“ดับ”เหตุ นั้นได้สนิทแล้วก็ดี “สัญญา”ก็ทำหน้าที่“กำหนดหมายรู้”มา ตลอดสาย ไม่ได้“ดับ”สัญญาส่วนที่ทำหน้าที่กำหนดหมาย รู้นั้นแต่อย่างใดเลย มีแต่“กำหนดหมายรู้”ทุกสิ่งทุกอย่าง โนมหาจักรวาล(สมมุติสังขะ) และ“กำหนดหมายรู้”ทุกสิ่งทุกอย่าง ในจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน(ปรมัตถสังขะ)

ไม่ว่า“สัญญา ๖” ได้แก่ “รูปสัญญา” คือ การกำหนด หมายรู้“รูปธรรม”ต่างๆตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก เรื่องวัตถุ เรื่องที่เป็น“รูปธรรมและอรูปธรรม

ของสสารของพลังงาน ซึ่งไม่ใช่“จิต-เจตสิก” เพราะสัมผัส ได้ภายนอกคือ“กามภาพ”ซึ่งไม่ใช่“รูปภาพ-อรูปภาพ”ของจิต -เจตสิกภายใน อย่างนี้แหละคือ “การกำหนดหมายรู้‘รูป’ ที่เกิดจากการสัมผัสทางตา เป็นเรื่องจากภายนอก”

และมีทั้ง“สัตตสัญญา”คือ การกำหนดหมายรู้“เสียง” ต่างๆตามธรรมชาติ ซึ่งยังเป็นเรื่องทางกาย เรื่องภายนอก เรื่องวัตถุ เรื่องที่เป็น“รูปธรรมและอรูปธรรมของสสาร ของพลังงาน ซึ่งไม่ใช่“จิต-เจตสิก” เพราะสัมผัสได้ภายนอก

•••

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ ได้ตอบ ไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม เติมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่าง พัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ

“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ
นิยามกัน แค่นี้? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว
เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ชาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสพ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“กรรม” หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ
มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลัง
หรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก
หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด
พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญ
บารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบ
ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

**“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือ ว่า
เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ
แม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาล
บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้อง
สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ
สำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตาน-ผีร้าย**

**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาล
บันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์
แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่
นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวน
ว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว
ต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง
“อำนาจชาตาน”ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว

ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัตสโกมทิ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-
กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัย
ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอ
ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะถูกถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มี
ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น
ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าจะทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง
“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่
เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อาร์มภธาตุ) หากความดำริ
นั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ**“กรรม”** สั่งสม
เป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว
อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำแปลว่า**“กัมม”**ที่นำหน้า
คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมททยาโท”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธ”จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของ

ตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปฎิภาหิรีย” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิภาหิรีย”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญญสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวโคก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้นี้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆกรรมของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งๆกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ ไม่ค้าขายมัจฉาชีวะ เป็นต้น

การค้าขายมัจฉาชีวะ ๕ ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ผู้ที่เรียนรู้“โลกุตระภูมิ”และปฏิบัติบรรลุได้จริง ก็จะต้อง“ดับ”โลกที่วนอยู่ในลักษณะ ๓ ของ“โลกียะ”นั้นๆได้สนิทจริงจนเที่ยงแท้-ถาวร-ตลอดกาล-ไม่เป็นอย่างอื่น-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ อย่างเป็นจริง

ดังนั้นจึงจะต้องเรียนรู้ความเป็น“โลก”ที่มีอยู่ ๒ โลกนี้ให้รู้แจ้งเห็นจริง ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสรู้มาแล้วเอามาประกาศให้ชาวโลก ที่“วน”อยู่ใน“โลก”สามัญ ลักษณะเดียวกัน

เฉพาะอย่างยิ่ง ภาวะที่มอมเมากันด้วย“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลภียสุข” ซึ่งเป็น“โลกธรรม”ครองโลกปุถุชนมาตลอดกาลนาน และจะยังคงไปอีกชั่ววินิจนินทรสำหรับคนผู้ยัง“เมา” หรือยังตกเป็นทาสให้เขา“มอมเมา” โดยไม่รู้และคึกซาวบวมผิวกฝนตนให้หมด“อวิชชา”

ก็พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก “ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลภียสุข”นี้แหละคือ“ความเป็นโลก”ที่คนผู้มี“จิตวิญญาน”อันเป็นนามธรรมหลง“วน”อยู่ในวิญญูสงสารของคนปุถุชน

ปุถุชน คือ คนผู้หลงว่า“ความสุข”ที่เมื่อได้ลาภ-ได้ยศ-ได้สรรเสริญ-ได้กามสุข”มาบารอตน ก็เกิด“อารมณ์สุข”(สขัลลิกะ)ตามที่ชาว“โลกีย”ยังหลง(โมหะ)ยังไม่รู้(อวิชชา)ซึ่งโดยปรมาตธรรมแล้วเป็น“ความเท็จ”(อลิกะ)แท้ๆ มันไม่จริงหรืออก มันจะ“หมดไป”จากจิต(สญ) จะ“ดับไป”จากจิต(นิรช) หากได้พิสูจน์ตามพุทธศาสนาอย่าง“สัมมาทิฎฐิ”จนกระทั่งบรรลุธรรมถึงขั้นเป็น“อรหันต์”สัมบูรณ์สุด

ผู้บรรลุ“อรหันต์”หรือ“อรหัตตผล”สัมบูรณ์สุดอย่าง“สัมมาทิฎฐิ”แล้ว“อารมณ์สุขที่เคยมีรสอร่อยมีรสเพลีน”ตามที่เคยมี เคยเสพ เมื่อได้ลาภ,ได้ยศ,ได้สรรเสริญ(โลกธรรม) ได้สัมผัสรูปที่ถูกใจ-เสียงที่ถูกหู-กลิ่นที่ถูกใจ-รสที่ถูกลิ้น-สัมผัสที่ตรงกับรสนิยมตามอุปาทาน(กามคุณ ๕) ธรรมารมณ์ที่ตรงกับอุปาทาน(อัตตา) ก็จะ“หมดสิ้น-ไม่มีในจิต” นั่นคือ หมด“อัสสาทะ”(รสอร่อย,รสโลกีย,รสสุขโลกีย)สิ้นไปจากจิต เป็นภาวะ“ดับสิ้นความวน”ของสุขกับทุกข์อย่างสนิท นี้แหละคือ ความหมด“โลก”หรือหมดความเป็น“โลกีย”ลงไปจากจิต จิตไม่มี“ความวน” โลกก็หมดสิ้นไปจากจิต เพราะหมด“ความเป็นสัตว์”(ที่หลงรสโลกีย)สิ้นไปจากจิต ฉะนั้นแลโลกุตระ ซึ่งเป็นโลกที่“ดับสิ้นความวน”ของสุขกับทุกข์อย่างแบบโลกียสนิทไปจากจิต จิตไม่มี“ความวน”คือ จิตที่ต้อง“วน”สุขแล้วก็ทุกข์ แล้วก็ทุกข์ๆ..ไม่รู้แล้ว”นั้นตายหรือดับเป็นนิโรธแท้ของพุทธ ไม่มีโลก ๓ หรือ“ภพ ๓”อีกแล้ว ทั้งกาม-รูป-อรุပ္ ๒ [มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัชณ์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาขุดไว้ล่อปลา ???

การค้าเสรี (Free Trade)

ต่อจากฉบับที่ ๒๕๘

อย่างไรก็ตามผู้บริหารประเทศที่กล่าวข้างต้นและข้าทาสบริวารยังหลงใหล และพยายามนำพาประเทศไปสู่ “โลกาภิวัตน์” ด้วยความไม่รู้เท่าทัน และมีจลาทิลู โดยเฉพาะทฤษฎีที่ว่า เมื่อคนรวย ๆ ขึ้นแล้วความรวยจะไหลริน (trickle-down) ลงมาสู่คนจนนั้น ก็เป็นเรื่องลวงโลกที่ได้รับการพิสูจน์แล้วทั้งในระดับโลกและในประเทศไทย สำหรับ

ประเทศไทย สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนา (ทีดีอาร์ไอ) ระบุว่า การเพิ่มรายจ่ายของรัฐบาล ๑๐๐ บาท จะให้ประโยชน์ต่อกลุ่มคนยากจนที่สุด ๒๐ เปอร์เซ็นต์ของครัวเรือนทั้งหมดเพียง ๑.๖๐ บาทเท่านั้น หรือ การที่ผู้บริหารประเทศกลุ่มเดียวกันจำคำฝรั่งที่สนับสนุนทุนนิยมเสรีมาพูดต่อว่า เมื่อระดับน้ำสูงขึ้น (เศรษฐกิจดีขึ้น) เพราะทุนนิยมเสรี เรือทุกลำก็จะ

ลอยสูงขึ้นไปนั้น ก็ไม่เป็นความจริงอีกเหมือนกัน เพราะระดับน้ำสูงขึ้นได้ยก “เรือยอร์ช” ให้สูงขึ้น แต่กลับพาเรือเล็กเรือน้อยไปเกยตื้น หรือกระแทก หินโสโครกจนพังพินาศดังได้กล่าวมาแล้ว

เศรษฐกิจไทยล่มสลายในปี ๒๕๔๐ ก็เพราะการเปิดเสรีการเงินก่อนหน้านั้นตามการครอบงำทางปัญญาของฝรั่งตาน้ำข้าว ให้ผู้บริหารประเทศขณะนั้น “เพื่อฝัน” ว่าการเปิดเสรีจะทำให้ไทยกลายเป็นศูนย์กลางการเงินของภูมิภาค (ทั้ง ๆ ที่ไม่มีโครงสร้างและพื้นฐานรองรับ) คนไทยเลยกู้เงินนอกมาเป่า “ฟองสบู่” กันอย่างสนุกสนาน เมื่อสถานการณ์ง่อนแง่น ต่างชาติก็ซ้ำด้วย “ดาบสอง” โดยการโจมตีค่าเงินบาทและเกิดการปกป้องค่าเงินจน “เลือด” หมดตัว และต้องวิ่งไปกู้เงินจากไอเอ็มเอฟซึ่งมีเจ้าของแผน “หลอกแล้วเชือด” และพวกเขาเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ และต้องเปิดประเทศให้ห้างค้าปลีกต่างชาติเข้ามาดูต “เลือด” ต่อจนปัจจุบันทั้ง ๆ ได้ใช้หนี้หมดแล้ว!!!

ท้ายสุดนี้ ขออ้างคำพูดของไมเคิล ไรท์ อีกครั้งว่า “คนไทยเรียนฝรั่งมากแต่ไม่รู้จักฝรั่ง หากคนไทยจะเอาตัวรอดในปัจจุบันก็ต้องรีบเรียนรู้ตะวันตกอย่างแตกฉาน เห็นชัดว่าการพัฒนาประเทศตาม “สูตรสหรัฐฯ” เป็นความผิดพลาดอันใหญ่หลวงเพราะมันทำลายสังคมดี ๆ ที่มีอยู่แล้ว และสร้างเศรษฐกิจที่ไม่ยั่งยืนจนต้องล้มลุกคลุกคลานตามตลาดโลกที่มีสหรัฐฯเป็นเจ้าของและบัญชา”

๙. การครอบงำและการเอาเปรียบของคนกลุ่มน้อย

๑) ในปี ๒๕๔๑ ผู้บริหารสูงสุดของบริษัท ดิสเนย์ ได้รับค่าตอบแทนเป็นเงิน ๕๗๕.๖ ล้านดอลลาร์ หรือกว่า ๒๓,๐๐๐ ล้านบาท ในขณะที่ผลตอบแทนเฉลี่ยของพนักงานทั้งหมดที่ดิสเนย์จ้างเท่ากับ ๒๕,๒๗๐ ดอลลาร์ต่อปี หรือประมาณหนึ่งล้านบาท ซึ่งน้อยกว่าตัวเลขแรก ๒๓,๐๐๐ เท่า

๒) ในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๓) คนอเมริกันร้อยละ ๑ มีทรัพย์สินรวมกันถึงร้อยละ ๔๐ ของประเทศ และร้อยละ ๖ มีทรัพย์สินรวมกันร้อยละ ๖๐ ของประเทศ ยิ่งนานความแตกต่างยิ่งมาก

๓) ในปี ๒๕๔๔ บริษัท ๒๐๐ แห่งที่ใหญ่ที่สุดในโลก

ได้ควบคุมกิจกรรมทางเศรษฐกิจของโลกไว้ถึงร้อยละ ๒๔ แต่จ้างงานเพียงร้อยละ ๐.๒๕ ของแรงงานทั่วโลก

๑) ในปี ๒๕๔๔ นิตยสารฟอร์บส์เปิดเผยว่า จากบริษัทที่ใหญ่ที่สุดในโลก ๑,๐๐๐ บริษัท ประมาณ ๔๐๐ บริษัทเป็นของสหรัฐฯ และ ๔๐๐ บริษัทเป็นของประเทศอุตสาหกรรมอื่น ๆ ซึ่งรวมแล้วไม่เกิน ๒๐ ประเทศ ตัวเลขดังกล่าวทำให้เข้าใจได้ว่าทำไมสหรัฐฯ และพวกจึงผลักดันการค้าเสรี!!!

๒) ในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๓) คนอเมริกัน ๑ ใน ๓ มีรายได้ลดลง และเด็กร้อยละ ๔๐ อาศัยอยู่ในระดับใต้หรือใกล้เคียงเส้นแห่งความยากจน พอล ครูกแมน นักเศรษฐศาสตร์ชื่อดังชาวอเมริกันกล่าวว่า ความไม่เท่าเทียมกันได้ฝังรากลึกในสังคมอเมริกันไปแล้ว”

๓) เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๔๙ นิตยสารฟอร์บส์ของสหรัฐฯ เปิดเผยว่า คนอเมริกันที่ร่ำรวยที่สุด ๔๐๐ คนมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยคนละ ๙๔๐ ล้านดอลลาร์ระหว่างปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๒ แต่ในระยะ ๑๒ ปีที่ผ่านมาร้อยละ ๔๐ ของครัวเรือนทั้งหมดที่อยู่ล่างสุดของสังคมมีทรัพย์สินลดลงจากเดิม ๘๐%

๔) ในปี ๑๙๙๐ (๒๕๓๓) บริษัทข้ามชาติมีจำนวนเพียง ๓,๐๐๐ บริษัท และ ๖๓,๐๐๐ สาขาแต่ในปัจจุบันจำนวนเพิ่มเป็น ๔๐,๐๐๐ บริษัท และกว่า ๘๒๐,๐๐๐ สาขา หรือเพิ่มขึ้นกว่า ๑,๓๐๐ เปอร์เซ็นต์

๕) ผู้ถือหุ้นใหญ่ที่สุด ๓ คนของบริษัท ไมโครซอฟท์มีเงินมากกว่าชาวอัฟริกันจำนวน ๖๐๐ ล้านคนรวมกัน บิล เกตส์ และลอเรน บัฟเฟต ซึ่งเป็นชาวอเมริกันที่รวยที่สุด ๒ คน มีความมั่งคั่งมากกว่าชาวอเมริกันที่ยากจนที่สุด ๕๐ ล้านคนรวมกัน

๖) คนรวยที่สุดในโลก ๘๔ คน มีทรัพย์สินรวมกันมากกว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศจีนซึ่งมีพลเมืองถึง ๑,๓๐๐ ล้านคน

๗) คนรวยที่สุดในโลก ๓๕๔ คน มีทรัพย์สินรวมกันมากกว่ารายได้ต่อปีโดยรวมของประเทศที่มีพลเมืองรวมกันร้อยละ ๔๕ ของโลก

๑) ค่าตอบแทนซีอีโอกับคนงาน

ตัวอย่างค่าแรง

ต่อชั่วโมง

				ค่าตอบแทนซีอีโอ ในปี ๒๕๔๑
กัวเตมาลา	๓๗	เซ็นต์	มิลลาร์ด เด็กซ์เตอร์	๖๐๐ ล้านดอลลาร์
เอลซัลวาดอร์	๖๐	เซ็นต์	(บริษัทจีเอพี)	
นิการากัว	๒๓	เซ็นต์	ฟิล ไนท์	๓ ล้านดอลลาร์
ฮอนดูรัส	๔๓	เซ็นต์	(บริษัทไนกี้)	
ไโฮติ	๓๐	เซ็นต์	เดวิดกราช	๔๐ ล้านดอลลาร์
แม็กซิโก	๕๐	เซ็นต์	(วอลมาร์ต)	
จีน	๒๘	เซ็นต์		
อินโดนีเซีย	๒๐	เซ็นต์		
พม่า	๔	เซ็นต์		
บังคลาเทศ	๑๓ - ๒๐	เซ็นต์		
โรมาเนีย	๑๗ - ๓๗	เซ็นต์		
รัสเซีย	๑๑ - ๕๖	เซ็นต์		
โรงงานขนาดเล็กในสหรัฐฯ	๓ - ๔	ดอลลาร์		

๑) พนักงานหญิงที่มีหน้าที่เย็บผ้าในโรงงานที่รับจ้างผลิตเสื้อผ้าให้บริษัทไนกี้ในเอลซัลวาดอร์ซึ่งได้ค่าแรง ๖๐ เซนต์ต่อชั่วโมงเล่าให้ฟังว่า:

ค่าแรงต่อกะ : ๘ ชั่วโมง = ๔.๗๙ ดอลลาร์

ค่ารถประจำทางไปกลับ = ๖๙ เซนต์

ค่าอาหารกลางวัน (ข้าว, ถั่วและกาแฟ) ๘๐ เซนต์

อาหารกลางวัน (ข้าว, หัว, เนื้อไก่ชนิดหนอยและน้ำมันนวมผสมน้ำ - ไม่ใส่น้ำตาลเพราะแพง) ๑.๔๙

ค่าใช้จ่ายรวมในการไปทำงานคือ ๒.๙๘ ดอลลาร์ จึงเหลือเงินกลับบ้านเพียง ๑.๘๒ คนงานส่วนใหญ่อาศัยในห้อง ๆ เต็มและใช้ห้องน้ำกลางร่วมกับครอบครัวอื่นเธอต้องจ่ายค่าเช่าห้องเดือนละ ๓๑.๔๐ ดอลลาร์ หรือ ๑.๐๓ ดอลลาร์ต่อวัน เธอจึงเหลือเงินเพียง ๗๕ เซนต์ในแต่ละวัน ค่าอาหารเย็นที่ถูกที่สุดมีราคา ๑.๑๔ ดอลลาร์ค่าเลี้ยงลูกที่ศูนย์เลี้ยงเด็กมีราคา ๑.๑๓ ต่อวัน ค่ารองเท้าเด็กราคาคู่ละ ๘ ดอลลาร์ ช่างเย็บสตรีซึ่งเย็บเสื้อยี่ห้อไนกี้ (สหรัฐฯ) ราคาตัวละ ๗๕ ดอลลาร์ถูกบังคับให้เลี้ยงลูกด้วยกาแฟและน้ำหวานเพราะไม่มีเงินพอจะซื้อนม ในเอลซัลวาดอร์ ไม่มี

ใครสามารถอยู่ได้ด้วยเงิน ๖๐ เซนต์ต่อชั่วโมงซึ่งเป็นอัตราค่าจ้างที่สร้างความอดอยาก ถ้าจะรอดพ้นจากความอดอยากไปสู่ความยากจน คนงานต้องได้ค่าจ้างวันละ ๑.๑๘ ดอลลาร์ต่อชั่วโมง อดอยากเกิดขึ้นถ้าบริษัทไนกี้จะจ่ายค่าจ้างวันละ ๑.๑๘ ดอลลาร์ พี่จะถล่มใส่กำไรของบริษัทหรือ??? ค่าจ้าง ๖๐ เซนต์ ต่อชั่วโมงหมายถึงช่างเย็บเสื้อได้ค่าเย็บเพียง ๒๐ เซนต์ต่อเสื้อตัวละ ๗๕ ดอลลาร์หรือเพียง ๐.๒๗% ของราคาเสื้อ และถ้าค่าจ้างเพิ่มเป็น ๑.๑๘ ดอลลาร์ต่อชั่วโมง ก็หมายถึงช่างเย็บจะได้ค่าจ้างเพียง ๓๙.๕ เซนต์ต่อเสื้อ ๗๕ ดอลลาร์ ซึ่งก็ยังเป็นเพียงประมาณ ๐.๕๒ % ของราคาเสื้อเท่านั้น

คำถามคือ การกระทำเช่นนี้จะถูกปล่อยปละละเลยตลอดไปหรือ??? เปล่าเลย พวกเราต้องสู้ เราต้องปรับเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจให้ยอมรับคุณค่าของมนุษย์ เราต้องให้บริษัทข้ามชาติยอมรับความเป็นมนุษย์และสิทธิของคนงาน นี่คือการต่อสู้เพื่อให้การจ้างงานประเทศกำลังพัฒนาเป็นการจ้างที่ยุติธรรมเที่ยงธรรมและสง่างาม

๑๐ การค้าเสรีและการต่อต้าน

การค้าเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาเศรษฐกิจ แต่การค้าดังกล่าวต้องเป็นการค้าที่ไม่ทำลายความยั่งยืน อธิปไตย พันธะความรับผิดชอบและผลประโยชน์ของคนยากคนจน ฉะนั้น โลกต้องการกฎระเบียบทางการค้าที่หลีกเลี่ยงการครอบงำและยึดครองเพื่อประโยชน์ของคนจำพวกน้อยและบริษัทข้ามชาติ กฎข้อหนึ่งขององค์การค้าโลกที่ไม่เป็นที่พึงปรารถนาคือ การสกัดกั้นไม่ให้รัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ปกป้องสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ส่งเสริมการพัฒนาของเศรษฐกิจภายในประเทศ และคุ้มครองกลุ่มคนที่อ่อนแอ ฉะนั้น สิ่งที่เราต้องการคือ “**กฎระเบียบระดับโลก**” ที่ไม่สนับสนุน “**เสรีภาพอันไร้ขอบเขต**” ที่โหดร้ายของบริษัทข้ามชาติ

สินค้าบริการถูกกำหนดให้ครอบคลุมสุขภาพ การศึกษา น้ำ พลังงาน การท่องเที่ยว ธนาคาร และประกันภัย ซึ่งปกติรัฐบาลจะควบคุมกิจการประเภทนี้เพื่อเป้าหมายทางสิ่งแวดล้อมและสังคม แต่บริษัทข้ามชาติต้องการเข้าถึงงานด้านบริการ ซึ่งในปัจจุบันอยู่ในการควบคุมดูแลของรัฐบาล กำไรมหาศาลคือจุดมุ่งหมายของการลดกฎระเบียบและแปรรูปกิจการดังกล่าว แกตส์และองค์การค้าโลกคือเครื่องมือที่ถูกใช้เพื่อการบรรลುವัตถุประสงค์ของธุรกิจข้ามชาติ โดยการออกขบบัญญัติที่จะกวาดล้างกีดขวางของธุรกิจและทำให้ออกไป ขบบัญญัติขององค์การค้าโลกผลักดันประเทศต่าง ๆ ซึ่งมีพื้นฐานและความแข็งแกร่งไม่เท่าเทียมกันต้องทำทลายและแข่งขันกัน แปรรูปโครงการสุขภาพ การศึกษาและอื่น ๆ ซึ่งส่งผลให้คนยากคนจนถูกทอดทิ้ง ต้องเจ็บปวดและมีอนาคตที่มืดมน ในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) กิจการน้ำของรัฐบาลในเมือง “โคซาแอมบา” ของประเทศโบลิเวียถูกขายให้เอกชนและผู้ซื้อได้ขึ้นราคาน้ำถึง ๓ เท่าของราคาเดิม การร่อนน้ำฝนไว้ใช้และดื่มถูกห้ามเพราะบริษัทได้ต่อท่อน้ำประปาไปถึงทุกบ้านแล้ว น้ำประปากลายเป็นสิ่งที่มีราคา

สูงกว่าอาหาร ผู้คนนับหมื่น ๆ คนได้ก่อการจลาจล ในที่สุดรัฐบาลต้องยกเลิกการแปรรูปซึ่งผิดบัญญัติขององค์การค้าโลกที่มีสหรัฐฯ เป็นหัวหน้า ซึ่งต้องการเข้าถึงการบริการของประเทศต่าง ๆ เช่น สุขภาพ พลังงาน และการศึกษา องค์การค้าโลกได้ดำเนินการมาอย่างชอนเร้นหยิ่งยโสและไม่ยุติกับท้องถิ่นและชุมชนในประเทศต่าง ๆ องค์การค้าได้คุกคามสิทธิเสรีภาพของชาวโลกในการกำหนดทิศทางของสังคมที่พวกเขาต้องการจะอาศัยอยู่ ซึ่งสิทธิเสรีภาพดังกล่าวดังกล่าวก็คือหัวใจของประชาธิปไตย การที่ชาวอเมริกันจำนวน ๕๐,๐๐๐ คน ได้รวมตัวกันประท้วงการประชุมขององค์การค้าโลกที่เมืองซีแอตเติลของสหรัฐฯ เมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี ๒๕๔๒ นั้นไม่ใช่เรื่องของ “ภาชีนำเข้าและส่งออก” แต่เป็นการประท้วงในเรื่องมาตรฐานการดำรงชีวิต ความเป็นธรรมทางสังคม การปกป้องสิ่งแวดล้อมและเสรีภาพทางการเมือง “การค้าเสรี” ซึ่งเป็นวิธีการอย่างหนึ่งในทางการค้าได้ถูกมองว่าเป็นเป้าหมาย และเป็นเสมือน “ศาสนา” ที่ต้องยอมรับนับถือ และนี่เป็นเหตุให้นักวิจารณ์ส่วนใหญ่ของผู้ประท้วง ๕๐,๐๐๐ ที่เมืองซีแอตเติลอย่างดูหมิ่นดูแคลน โดยมองว่าผู้คนเหล่านั้นประท้วง “การค้า” ทั้ง ๆ ที่การโต้แย้งกันในปัจจุบันเป็นเรื่องของอธิปไตย บทบาทของชุมชนและการมีส่วนร่วมของพลเมืองมากกว่าการค้า เมื่อสหราชอาณาจักรเริ่มใช้นโยบายการค้าเสรีจนถึงปี ๒๕๒๓ นักค้าเสรียอมละเว้นกฎหมายของประเทศเพื่อการค้าเสรี นั้นรวมถึงการปกป้องธุรกิจขนาดเล็กและเกษตรกรรมท้องถิ่น มาตรฐานทางสิ่งแวดล้อม การห้ามไม่ให้คนต่างชาติเป็นเจ้าของทรัพยากรที่สำคัญ รวมทั้งการตั้งเงื่อนไขให้คนต่างชาติปฏิบัติตามความต้องการของท้องถิ่น การค้าเสรีมักเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับภาชีและส่วนใหญ่ไม่เกี่ยวกับแรงงานชั้นต่ำ ชั่วโมงการทำงานสูงสุด สิ่งแวดล้อมการดูแลสุขภาพและความเป็นธรรมทางสังคม

หลังจากปี ๒๕๒๓ คำว่าการค้าเสรีเริ่มมีความหมายที่ขยายกว้างขึ้น จนทำให้คำว่าภายในประเทศและนานาชาติเริ่มสับสนปนเป นักค้าเสรีต่างกล่าวถึงการยกเลิกอุปสรรคที่ไม่ใช่ภาษี เช่น กฎระเบียบซึ่งกีดขวางการค้าข้ามพรมแดน เดิมทีเดียวประเทศต่าง ๆ สามารถกำหนดมาตรฐานสำหรับผู้นำเข้าเช่นเดียวกับผู้ผลิตภายในประเทศ แต่เหตุการณ์เปลี่ยนไป

ในปี ๒๕๒๓ ความน่าสะพรึงกลัวได้เกิดขึ้นในยุโรปเพราะพบว่าเด็กหญิงอายุแค่ ๒-๓ ขวบเริ่มมีระดู ซึ่งหลังจากการตรวจสอบก็พบว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดจากการตีนมมวัวที่ฉีดฮอร์โมนเร่งการเจริญเติบโต ผู้บริโภคในเยอรมัน อิตาลี เนเธอร์แลนด์และเบลเยียมได้เรียกร้องให้รัฐบาลของตนห้ามใช้ฮอร์โมนวัว ในปี ๒๕๓๑ ประชาคมยุโรปได้ห้ามใช้ฮอร์โมนในยุโรป และต่อมาในปี ๒๕๓๒ ก็ห้ามการนำเข้าด้วยในทวีปเดียวกันนั่นเอง องค์การการค้าโลกก็ตัดสินว่ายุโรปไม่มีสิทธิห้ามนำเข้าดังกล่าว เพราะบทบัญญัติขององค์การการค้าโลกกำหนดว่า ประเทศต่าง ๆ 不得รับอนุญาตให้ใช้มาตรฐานเรื่องสุขภาพและความปลอดภัยเพื่อขัดขวางการค้าเสรี ถึงแม้จะเป็นการเรียกร้องของประชาชนก็ตาม ทุกประเทศถูกห้ามใช้ “วิธีการผลิต” เป็นข้อโต้แย้ง เลือเซ็ดคือ เลือเซ็ด ไม่ว่าจะถูกผลิตโดยนักโทษหรือผลิตโดยฝ่ายที่มาจากฝ่ายตัดต่อพันธุกรรมก็ตาม

เดิมทีเดียว “การค้าเสรี” มุ่งเป้าไปที่การผลิต แต่ปัจจุบันมันได้ถูกขยายให้ครอบคลุมทุกส่วนของสังคม การประชุมเรื่องการค้าเสรีที่เมืองซีแอตเติลของสหรัฐฯ นั้น เรื่องที่พูดกันคือ ทำอย่างไรจะขยายการค้าเสรีให้ครอบคลุม “ธุรกิจบริการ” เช่น การศึกษา สุขภาพและการเงิน นักกฎหมายขององค์การเฝ้าดูการค้าโลก (World Trade Watch) ที่ชื่อลอรี วอลแลค กล่าวว่า องค์การการค้าโลกมีอำนาจบังคับใช้บทบัญญัติขององค์การที่เข้มแข็งที่สุดเมื่อเทียบกับองค์การอื่น ๆ ในปัจจุบัน

เราจำเป็นต้องพิจารณาถึงคุณค่าของกฎการค้าเสรี พอล ครุกแมน ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ปากกล้าของสหรัฐฯ กล่าวว่า “การค้าเสรีเป็นเพียงสมมติฐาน ไม่ใช่ความจริงที่อนาคตทางเศรษฐกิจของประเทศหนึ่ง ๆ จะขึ้นอยู่กับความสำเร็จของตลาดโลก” เขายังประกาศอีกว่า “จากการเฝ้าติดตามสังเกตสมมติฐานในเรื่องการค้าเสรีนั้นผิดอย่างสิ้นเชิง” เพราะมาตรฐานการครองชีพของชาติหนึ่ง ๆ ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในประเทศ ฉะนั้น “คุณค่าของกฎระเบียบในเรื่องการค้าเสรีจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาใหม่”

ในทศวรรษ ๑๙๕๐ (๒๕๓๓) ๑๙๖๐ (๒๕๐๓) และ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) เศรษฐกิจของหลายประเทศเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วโดยใช้วิธีปกป้องการค้าอย่างมาก แต่หลังจากใช้ระบบการค้าเสรี ประเทศในอเมริกาใต้และอัฟริกาต่างประสบกับปรากฏการณ์ “เศรษฐกิจชะงักงัน” หรือ “ถดถอย” การส่งออกสูงขึ้น แต่การครองชีพตกต่ำลง การถกเถียงกันในเรื่องการค้าเสรีจึงไม่ใช่เกี่ยวกับเรื่องเงินทองอีกต่อไป แต่เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นและสิทธิของพลเมือง

ธนาคารโลกได้ออกรายงานจำนวนมากเพื่อกระตุ้นให้ประเทศต่าง ๆ ริเริ่มการค้าเสรี และพยากรณ์ว่า การกระทำเช่นนั้นจะเพิ่มรายได้ประชาชาติประมาณ ๓/๔ ของหนึ่งเปอร์เซ็นต์ของการค้าโลกภายในเวลา ๑๐ ปี แต่ผลปรากฏว่า ๓ ปี หลังจากการเข้าร่วมสนธิสัญญาการค้าเสรีอเมริกาเหนือ (นาฟต้า) เม็กซิโกซึ่งเคยขาดดุลการค้ากับสหรัฐฯ เพียงเล็กน้อย กลับขาดดุลเพิ่มขึ้นเป็น ๑๔,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เศรษฐกิจทรุดตัวและมาตรฐานการครองชีพตกต่ำลง การว่างงานพุ่งสูงขึ้นยาเสพติดและเหตุการณ์รุนแรงได้พัดโหมกระหน่ำอย่างหนัก สำหรับยุโรป ๑๐ ปี หลังจากการใช้ระบบการค้าเสรี การว่างงานเพิ่มสูงขึ้นถึง ๒ เท่าและอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจลดลง

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ไม่ใช่สภา

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ นิคมของเจ้าศากยยะชื่อ โขมทูลสะ ในแคว้นสักกะ เวลาเช้า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงครองจีวร แล้วอุ้มบาตรเสด็จเข้าไปบิณฑบาตในโขมทูลสะนิคม สมัยนั้น พวกพราหมณ์และคฤหบดีชาวโขมทูลสะ นิคม พากันมาประชุมอยู่ในสภา (ที่ประชุม) ด้วย ภารกิจบางอย่าง ซึ่งขณะนั้นฝนกำลังตกอยู่ประปราย พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงเสด็จเข้าไปยังสภานั้น

พวกพราหมณ์และคฤหบดีเหล่านั้น เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จเข้ามาในสภา ก็รู้สึกไม่ค่อย พอใจ จึงกล่าวจาบจ้วงออกไปอย่างไม่เคารพ

“คนพวกไหนชื่อว่า สมณะโธลิน คนพวกไหนรู้จักธรรมของสภา”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับถ้อยคำอย่างนั้น ทรงทราบเจตนาของพวกเขา จึงตรัสตอบด้วยอาการอันสงบ

“ในที่ได้ไม่มีคนสงบ (บัณฑิต, สัตบุรุษ) ที่นั้นไม่ใช่สภา (ที่ประชุม) คนเหล่าใดไม่กล่าวธรรม

คนเหล่านั้นไม่ชื่อว่า คนสงบ เพราะคนสงบละราคะ โทสะ โมหะ แล้วกล่าวธรรมอยู่”

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสอนให้เกิดปัญญาดังนี้ พวกพราหมณ์และคฤหบดีเหล่านั้นต่างก็ได้สติ จึงกราบทูลสรรเสริญพระผู้มีพระภาคเจ้า

“ข้าแต่พระสมณโคดมภากษิต (ถ้อยคำที่มีคติ) ของพระองค์แจ่มแจ้งนัก ทรงประกาศธรรมโดยอเนกปริยาย (ประการต่าง ๆ มากมาย) เหมือนหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง ส่องโคมไฟในที่มืด ด้วยตั้งใจว่า คนมีตาดีจะเห็นรูปได้

ฉะนั้น พวกข้าพระองค์เหล่านี้จึงขอถึงพระสมณโคดมผู้เจริญ ถึงพระธรรมและพระสงฆ์เป็นสรณะ (ที่พึ่ง) ขอได้โปรดทรงจำพวกข้าพระองค์ว่าเป็นอุบาสก (ชายที่ยึดถือพระพุทธ - พระธรรม - พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งอย่างมั่นคง) ถึงสรณะตลอดชีวิตเถิด นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ “โขมทูลสะสูตร” ข้อ ๗๒๔)

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ประเทศไทยเกิดขึ้นตั้งมั่นอยู่กันมาผาสกดิ์
เพราะมีสามเสาหลัก คือ
ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

เปลี่ยนสามานย์ประชาธิปไตย เป็นล้มมาประชาธิปไตย ช้าอยู่โย !

ปนกระดานข่าวที่ ร.พ.ศิริราช ไม่นานมานี้ มีแผ่นหนึ่งเขียนถึงเรื่องสำคัญมาก ๆ จนคนต้นมืออยากให้ออกต่อเนื้อความพูดถึง กล่าวคือแพทย์ผู้รับใช้ใกล้ชิดเล่าให้ฟัง จากภาพที่พอนั่งเหม่อลอยอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นเวลานานเหมือนจะร้องไห้

ณ ที่ตรงนั้นกับเวลาที่ยาวนาน พ่อพูดออกมาประโยคเดียวว่า “เราไปทำอะไรให้เขาเจ็บข้าหรือคนไทยเหล่านั้นถึงได้โกรธเกลียดเราขนาดนี้”

ผู้อยู่ใกล้ชิดพอน้ำตาไหลพรากเพราะสงสารพ่อที่ทำทุกอย่างทั้งชีวิตเพื่อคนไทยมาตลอด

ในหลวงทรงร้องให้ พระองค์ทรงท้อและตรัสเสมอว่า

“ระบบประชาธิปไตยคงจบลงตรงรัชกาลที่ ๙ ของพระองค์เอง

ปกครองไทยมา ๖๐๐ ปี แต่น่าเสียดายที่จะสิ้นสุดลงที่รัชกาลของพระองค์ เพราะคนไทยลืมน้ำที่ของตัวเอง

ลืมน้ำที่ที่ต้องทำในฐานะประชาชนคนไทยปล่อยให้อำนาจเงิน และข่าวที่ผิด ๆ มาชักจูงโดยอาศัยความเชื่อส่วนตัวเป็นตัวตัดสิน”

ประเด็นดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนก็เห็นด้วยเต็ม ๆ กับต้นข่าวซึ่งประสงค์ให้ปากบอกปากต่อปากกระจายไปทั่ว ๆ จะได้รู้ตัวเสียบ้างว่าอะไรกำลังเกิดขึ้นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันในแผ่นดิน ณ ขณะนี้..?!

กระเบื้องกลับเฟื่องฟูลอย

น้ำเต้าน้อยต้องถอยจม

สังคมเกิดวิปริตเห็นกงจักรเป็นดอกบัว ปล่อยคนชั่วครองเมือง เลือกตั้งก็มีแต่พรรคมารเต็มสภา เปลี่ยนรัฐบาลใหม่ก็ทน ได้แต่คนไม่เป็นงาน นอกจากผลาญแหก แจกประชานิยมบังหน้า เพื่อยึดอำนาจรัฐ จัดให้กูเป็นใหญ่แทน

มาถึงวันนี้ มหาปฐุชนียบุคคลอย่างในหลวง ผู้ชูธงเศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงชีพ ทรงงานนำร่อง ตัวอย่าง พิสูจน์ทางเอาแบบคนจนสวนกระแสทุนนิยมสามัญ จนเกิดผลแจ้งประจักษ์

ทั้งชีวิตที่เสียสละทุ่มเทสุดฤทธิ์ ดังพระปฐมบรมราชโองการ “เราจักปกครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

ดังนั้น พระบารมีในหลวงอันล้นฟ้า เราทำหน้าจะต้องเชิดชูบูชาเหนือเศียรเกล้ากันทุกหมู่เหล่าทั่วหัวระแหงแห่งแผ่นดินไทย ให้รับกับฐานะสมญานามราชาแห่งกษัตริย์นั้นแล

ทว่า อนิจจา ผ่าเกิดพวกอันธพาลอูฐน อูฐริ ออกโรงสิงหลอกเจ้า เขย่ามากกระทั่งให้แก่ ม.๑๑๒ หาว่าเป็นเหตุทำคนเดือดร้อนตั้ง ๔๗๘ คดีในปี ๕๓ แท้จริงคนแสหาเรื่องกลับโทษกฎหมายมีปัญหาเสียฉิบ

ธรรมดาใครดำริจะแก้อะไรให้ดีขึ้น ด้วยแนวคิดแตกต่างควรรับฟังมีใจเปิดกว้างบ้าง

แต่งงานนี้มีหัวใจตัวแสบมีจฉฉาที่ลึซน เช่น วรเจตน์ ภาศิริรัตน์ นำกลุ่มนิติราษฎร์ อันคือนิติเร็ดนั่นเอง ดังที่หาเรื่องเอาสถาบันเป็นตัวจุดชนวน ชวนก้าวกระโดดพรวดตันแผนผุด คกร.คณะ กรรมการแก้ไขรัฐธรรมนูญในทันที เขาเล่นลูกเข้าตีนแดงล้มเจ้าเป็นกระพรวนแยกกันปั่น รุมกันปั่นววน แคะอ้าปากก็เห็นลิ้นไก่ ไซ้มีราคาภาว่าผีไม่แบ่ง...

ดูกำพืด เป็นอาจารย์ท่าไหนถึงต่อต้านรัฐประหารเต็มเท่า แต่เอาด้วยกับโคตรโกงเต็มประตู เจ้าหนูไม่รู้เลยริ สวาททุนนิยมสามัญ ใช้เงินยึดอำนาจรัฐ ซ้อเสียง เข้าคอกสภาควาย ผูกขาดรัฐสภารัฐบาลกูผู้เดียว เยี่ยมเผด็จการ

ยอดเผด็จโกงโคตร ๆ พรรคนี้

นี่คือประชาธิปไตยผีบ้ามหาเปรตจอมยั๊กษ์ เป็นผลพวงปฏิวัติด้วยเงินถั่ง กระทั่งกำลังโค่นล้มประเทศไทย เป็นรัฐไทยใหม่ ใครยังทะเล่สิ่งอุ้มเผด็จการอันนี้ แล้วถล่มปฏิวัติด้วยรถถั่ง ๑๙ กันยา เขามือคตวิปลาสนาขนาดไหนบ้าง

ยิ่งย่อนดูภูมิหลังนิติราด ไม่เคยเห็นแสดงจุดยืนกรณีหรือเซะ ตากใบ ฆ่าตัดตอนยาบ้าสองพันกว่าศพ หรือแม็คดีเจ็ดตุลา อันล้วนเป็นปัญหาป่าเถื่อนของระบอบทักษิณทั้งสิ้น

เป็นอันว่า ใครเข้าข้างไหน เท่ากับจัดตัวเองเป็นเช่นคนพวกนั้น ๆ

ทางสองแพร่งแห่งประเทศไทย

ประเด็นสำคัญมันอยู่ตรงที่นักการเมืองเป็นตัวปัญหา เพราะเข้ามาทำการเมืองเพื่อถืออำนาจกับผลประโยชน์เป็นตัวตั้ง ต้องยื้อแย่งแข่งกันเอาเปรียบ ทำไปทำมาหลังจากทักษิณใช้ทุนสามัญทำประชาธิปไตยสามัญ เผด็จการรัฐสภารัฐบาลสำเร็จกูผู้เดียว ทั้งรวลันฟ้าทั้งทรงอิทธิพลคับแผ่นดิน ไม่ทันไรสะดุดตอเจอดีปฏิวัติ ๑๙ กันยา ต้องหยุดชะงักพักใหญ่ และกลายเป็นเหตุต้องแก้แค้นเพื่อเอาคืน โดยแก้ไขไม่หยุดรุกรกระทั่งทุกวันนี้

เห็นชัดริยั้งว่า ตัณหาขี้โลภของคนโคตรโกงอยากรวยไม่เสริงคือต้นเหตุใหญ่ แล้วยังมีท่านผู้ใดอีกละที่จัดเป็นอุปสรรคขวางทางป็น อาทิ ผู้มีบารมีนอกรัฐธรรมนูญ มักพาดพิงประชดถึง

เพราะฉะนั้นพึงหายสงสัยได้แล้วว่า โฉนพวกแดงถึงมุงล้มเจ้า แม้ทำไม่ได้ทันที เขาขอมฉลาดมีชั้นตอน คือ คงกษัตริย์ไว้เพียงฐานะสัญลักษณ์ เช่น ต้องสาบานตนก่อนครองราชย์ ห้ามแสดงสุนทรพจน์สดต่อสาธารณะ เป็นต้น เขาอุตริเพื่อฝืนกันปานนั้น

อนึ่ง พึงตระหนักชัดว่า ประเทศไทยเกิดขึ้นตั้งมันอยู่กันมาผาสุกติ เพราะมีสามเสาหลัก คือ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

วัฒนธรรมแต่ครั้งสุโขทัย เราปกครองกันแบบพ่อลูก ในบ้านเราต้องยกให้พ่อแม่เป็นใหญ่ ในหมู่บ้าน ลูกบ้านพึงเชื่อฟังผู้ใหญ่บ้าน

ในหมู่บ้านทุกระดับที่ต้องมีผู้นำคอยดูแลรับใช้ หมู่กลุ่ม ทุกคนย่อมมีอำนาจหน้าที่และสิทธิแตกต่างกันไปตามฐานะผู้น้อย ผู้ใหญ่ แก่ อ่อน วยวุฒิคุณวุฒิ ต่างสมควรเสมอสมานกันด้วยศีลสามัญตา ทิฏฐิสามัญตา

ประชาธิปไตยในเชิงภูมิปัญญาวัฒนธรรมตะวันออกจึงสัมพันธ์ลึกซึ้งถึงภราดรภาพด้วยน้ำใจไมตรี มีเมตตาเป็นสาระสำคัญยิ่ง

โดยเฉพาะประเด็นอันมักสำคัญผิด ใช้ประชาธิปไตยถือเสียงข้างมากลากไป แม้พวกลากลงเหวจนรกรกแล้วแต่ แบบนี้เท่ากับไม่มีหัวใจของคน ประชาธิปไตยพึงประสงค์ จึงต้องใช้ในทางสร้างสรรค์ เป็นกุศลผลบุญ เกิดคุณประโยชน์ถูกกาลเทศะประมาณต่าง ๆ

หากยังหลงเดินหน้าประชาธิปไตยต่อแหล เช่นปัจจุบัน ทักษิณานิปไตยจงเจริญ อบายมุข หวยพั่นบันเทิง นรกรบดินผุดเป็นดอกเห็ด แยกหนีบ้านหัวโตในบ้านยันภาครัฐ

นี่กำลังตกแต่งบัญญัติชุกหนี่ หาช่องกู่หนี่ สาธารณะเต็มเต็มพิกัก จะขายรัฐวิสาหกิจ ปตท. การบินไทย ให้ปันหุ้นสนุกมือ โหนจะขายน้ำมัน แก๊สอ่าวไทยอีกบานเบียง

ไม่ต้องพูดถึงสถาบัน ศาล กองทัพ องค์กรอิสระ ล้วนเข้าคิวโดนจัดหนักให้ เมื่อแก้รัฐธรรมนูญได้ ดึงใจทักษิณประกาศิต

ฉะนั้น ถ้าไม่อยากเห็นมหาโจรครองเมือง ไม่อยากเลือกสัตว์เข้าสภา พอกันทีกับประชาธิปไตย สามานย์ ต้องหันมายืนหยัดล้มมาประชาธิปไตย อันมีในหลวงทรงเป็นประมุข ดุจดั่งตัวแทน ธรรมาธิปไตยไว้คอยเป็นเสาหลักให้ประชาธิปไตยก้าวไปแบบบุญนิยม ถือเศรษฐกิจพอเพียง พึ่งตนเองเป็น เช่นนี้แหละ

อย่างไรก็ตาม เราคงต้องยืมลู่ภาวะจริง คือ ธรรมมาธรรมะสงคราม เป็นเชิงต่อสู้พรรคเทพ

กับพรรคมาร หรือฝ่ายธรรมะกับอธรรม

ครั้นนำเรื่องพระราชนิพนธ์พระมหาชนกมา เปรียบ ย่อมเห็นชัด ในหลวงท่านกำลังอุทิศสละ บำเพ็ญบารมีวิริยะ พร้อมขันติบารมียิ่งยอด สมดังปณิธานปรากฏใน ส.ค.ส.อันทรงพระราชทาน ความว่า

“ถึงจะมองไม่เห็นฝั่ง เราก็ต้องพยายามว่ายอยู่ท่ามกลางมหาสมุทร โภคะทั้งหลายมิได้สำเร็จ ด้วยเพียงคิดเท่านั้น”

การบำเพ็ญเพียรดังกล่าว เคาระห์ดีเหลือ เมื่ออยู่ในสายตาเทพิดาเมขลา คอยติดตามเฝ้าดู เป็นระยะ อุทาหรณ์นางเมขลา ก็คือมหาประชา ปวงชนนั่นเอง พ่อครูผู้รู้ท่านไซให้ฟัง

สำหรับพรรคมารเช่นเพื่อไทย ซึ่งกำลังคึก อีกเหิมกระซิบอำนาจสุด ๆ เป็นการใหญ่ ชนิดไม่เกรงใจหน้าไหน ๆ ออกพิลึกถ้านึกว่าทำทุเรศ ล้นดี มีประชานิยมกลบเกลื่อน แล้วจะเป็นใหญ่ ได้นานดังหมาย

มันไม่ใช่แน่นอน พวกเขากลับเป็นผู้เคราะห์ ร้ายมหันต์อันน่าสลดสังเวช ชวนสงสารอีกต่างหาก ทั้งไม่มีวันนำอีกฉะเลียดด้วย

และแม้ฝ่ายเทพจะลงแรงรับมือมารด้วย เพื่อช่วยมารให้ยอมจำนน กลับตัวไม่ทำชั่วเป็นภัย มโหฬารต่อเพิ่มอีก ทั้งป้องกันการสูญเสียชีวิต โดยใช่เหตุ

ดังนั้น คู่กรณีสงครามการเมือง ณ ขณะนี้ แม้นรัฐบาลเพื่อไทยเกิดสำนึกตั้งใจทำเพื่อส่วนรวม ทุกสิ่งดีวันดีคืนแน่ แต่ถ้าทำจริงโพล่ตรงข้ามต่อ คำถวายสัตย์ เสร็จลี บาปเวรไม่เข้าใครออกใคร แม้นไม่เชื่อขอให้อายุมันขวัญยืนดี ๆ มีสิทธิ์ ประจักษ์แจ้งสักวัน

ยิ่งศึกษาพาเพิ่มกิเลส ยิ่งพาประเทศลงนรก

ปัญหาวิกฤตรอบด้านสาหัสเวลานี้ ซึ่งที่ต้นเหตุ หนีไม่พ้นตัวคน เพราะคนศึกษามากกว่าสัตว์ แต่ ทำเลวร้ายได้มากกว่าสัตว์ พ่อครูท่านสอนไว้

ตกลงเมื่อคนทำบาปชั่วมากกว่าสัตว์ ก็เสีย

ชาติเกิดของคนไปหมด และเท่ากับเป็นสัตว์ในร่างคน ซึ่งถือว่าแยกว่าสัตว์ในร่างสัตว์เสียอีก พ่อครูท่านว่าไว้ให้คิด

ในวงสัตว์การเมือง เคยมีเสื่อสิงห์กระทิง แรดมานาน ตอนหลังมีเพิ่มพันธุ์ไอลิง หี้ย หมาควายเข้ามาอีก จนต้องรณรงค์โหวตโน อย่าปล่อยสัตว์เข้าสภา

ประชาชนส่วนใหญ่ ๆ ยังมีติดบอด ไม่รู้ทัน สัตว์การเมืองจัญไร เหตุสำคัญคือสื่อไม่กล้าบอกความจริง

ยิ่งนักการเมืองสวมวิญญาณสัตว์เศรษฐกิจ สามารถเข้าไปอีก เรื่องเลยไปกันใหญ่ ใครมีเงินหนาซื้ออำนาจ ใช้เงินฟาดหัวคน ชื่อเสียงเข้าสภา ไปตั้งรัฐบาลปานนั้น ครั้นกุมอำนาจรัฐ จะเอาผลประโยชน์เม็ดเงินอะไรก็กอบโกยรววยและได้เลย

ทั้งเศรษฐกิจทุนนิยมสามัญ และการเมืองระบบทุนนิยมสามัญ ล้วนก่อกรรมทำลายมนุษยชาติอย่างเลือดเย็น

ผู้คนถึงหลงทางใช้ศาสตร์เป็นศาสตร์คืออาวุธเอาเปรียบ ทำนบหนหลังคน กดขี่ยิ่งกว่ายุคทาส ผลอุบาทว์ของเศรษฐกิจทุนนิยมเสรี เริ่มมีผู้รู้ทันด้วยมนัธรรมสำนึก ดังกรณีที่มา'ลัย ฮาร์วาร์ด เมื่อ พ.ย.๕๔ ที่ผ่านมานักศึกษาราว ๓๐ คนพากันประท้วง ไม่เข้าเรียนเศรษฐศาสตร์ด้วยเหตุผล คือ อยากเรียนเศรษฐศาสตร์ในลักษณะ เชื่อมโยงถึงภาครัฐ นโยบายสาธารณะ ทั้งวิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม และอื่น ๆ

แทนที่จะร่ำเรียนเจาะจงจำกัดวิชาคับแคบ พอจบออกไปล้วนเป็นซีอีโอรับใช้ระบบทุนการเงิน เพิ่มปัญหาช่องว่างไม่ยุติธรรม กระทั่งก่อวิกฤตและช่วงห้าปีที่ผ่านมา รัฐบาลดีแต่กู้เงินมาอุ้มต่อ

หลังจากนั้นหลายคณะเคลื่อนไหวยึดครอง ฮาร์วาร์ด กล่าวโทษมหา'ลัยให้โอกาสคนส่วนน้อย ๑ เปอร์เซนต์ไปฉวยผลประโยชน์บนการเอาเปรียบคนส่วนใหญ่ ๙๙ เปอร์เซนต์ พวกเขาจึงเรียกร้องมหา'ลัยเพื่อคน ๙๙ เปอร์เซนต์

แม้แต่บิลเกตยังวิพากษ์ฮาร์วาร์ดว่า สามารถสร้างคนเก่ง มีฝีมือทำเทคโนโลยีเยี่ยมยุทธ์ ทว่าไม่ได้พาเรียนสอนให้ตระหนักปัญหาไม่เสมอภาคและยากจน

ปฏิภิกิริยาจากขบวนการขบถต่อวิชา เศรษฐศาสตร์ทุนนิยมเสรี นำพาให้เกิดข้อเรียกร้องเศรษฐศาสตร์สูตรใหม่ อันมุ่งมั่นเพื่อมวลมนุษยชาติเป็นอยู่สุข แทนที่จะยึดแต่เศรษฐกิจกระแสหลัก ปักมั่นตัวผลผลิตและกำไร สูงสุดชั่วแล่น อีกทั้งยังประสงค์ให้เศรษฐศาสตร์ เป็นไปเพื่อคุ้มครองโลก ตลอดอนาคตมนุษยชาติที่ยั่งยืน

นับเป็นเรื่องน่าเศร้าสลด เมื่อมหา'ลัยลือชื่อ ด้านเศรษฐศาสตร์อันดับโลก กลายเป็นแหล่ง สร้างคนมิฉฉาธิฐิ ไปเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ มานานปีติดัก

นักเศรษฐกิจไทยผู้ใหญ่โตทางธุรกิจธนาคาร การเงินทั้งหลายแหล่ง ต่างไปเรียนวิชามหาภัย ทุนนิยมเสรีจากฝรั่งทั้งนั้น ถึงวันนี้จะต้องคิดทวน กระแสหลัก ออกนอกกรอบกะลาครอบทุนนิยมบ้าง ดังที่ในหลวงทรงพระปรีชาญาณ ให้คนไทย เราหันมาหาเศรษฐกิจยังชีพพอเพียง เลี้ยงตน พึ่งตนเองมาตั้งหลายสิบปีแล้ว เสียตายรัฐบาล นักวิชาการยังมีติดบอดตามฝรั่งอวิชชาอยู่ต่อไป

โดยเฉพาะระบบทุนนิยม อันครอบงำจิตใจให้ คนเห็นแก่ตัว วิชาการเมืองแทนที่จะนิยามว่าต้อง เสียสละ เพื่อทำประโยชน์สุขมหาชน เปล่า กลับ เข้าใจยึดถือว่าเป็นเรื่องอำนาจและผลประโยชน์ อันต้องยื้อแย่งยิ่งกว่าหมากลางตลาด

นี้หรือประชาธิปไตยกลายเป็นเครื่องมือ ให้นักการเมืองใช้เสียงข้างมาก จากคนถ้อยเถื่อน ไม่สำคัญเพียงเพื่อไปกุมอำนาจรัฐ คดโกง ถูกกฎหมายแบบหัวหมอครีธณูชัย โดยขาดจิตสำนึกบาปบุญคุณโทษเทียมชั้นเดรัจฉาน

ดังนั้นประชาธิปไตยอันขาดธรรมาธิปไตย เป็นเหตุนำการเมืองไทยสารเลว ชาติชั่ว จม ปลักดักดานไม่มีวันเปลี่ยนแปลงสักที ! ๒

เรื่องสั้น

● จิตต์สุริย์

ผมดูข่าวที่ทำให้ผมไม่สามารถไปฉลองปีใหม่กับใครได้
มันมาหลังจากหมดข่าวน้ำท่วม มันมีมาก มากขึ้น
แม้ผมจะตั้งใจไปฉลองปีใหม่ ก็คงหาความสุขไม่ได้แน่
เมื่อข่าวนี้ยาวมาจนเข้าปีใหม่ว่า
นักวิชาเกินจะแก้ ม.๑๑๒ เพื่อ ?

ปีใหม่ เปลี่ยนใหม่ ?

ปีใหม่แล้ว ผมดูข่าวได้รับรู้ว่าที่ต่าง ๆ เติบโต
ด้วยผู้คนต่างออกจากบ้านไปเฉลิมฉลองกัน
บนท้องถนนที่เป็นเส้นทางหลักเชื่อมโยงภาคต่าง ๆ
กับกรุงเทพฯ ก็เติบโตด้วยรถยนต์

สำหรับผม ปีใหม่นี้ไม่ได้ไปไหนอยู่กับบ้าน นึก
แปลกใจตัวเองอยู่เหมือนกันว่า ทำไมที่ผ่านปีใหม่
มาทุก ๆ ปีถึงมีความรู้สึกร่วม มีเรี่ยวมีแรงไป
เฉลิมฉลองกับเขาได้ทุกปี ไม่เคยมีปีไหนเลยที่ได้
อยู่กับบ้าน เรียกว่าต้องหาเรื่องไปจนได้นั้นแหละ
ไม่ไปไหนก็ไม่ได้ ไปมันทั่วทั้งอีสาน ตะวันออก
ตะวันตก สารพัดที่ที่เข้ามาทางประสาธล้มผัว
มีของกินอร่อย อากาศดี วิวสวย หรือบางทีก็ไป
แบบไม่ต้องมีประสาธล้มผัวบอกว่าดี แต่ไปเพียง
เพราะไม่เคยไปเท่านั้น

ผมมีความรู้สึกสนุกกับการได้ไปเที่ยว ไปกิน
ไปดู ไปใช้เงิน แทบทุกครั้งที่มีเทศกาลหยุด
หลายวัน โดยเฉพาะปีใหม่ละก็เป็นพิเศษกว่า
ทุกวันหยุด อาจจะเป็นเพราะการเปลี่ยนผ่านของ
ปีที่เกิดขึ้น ผมน่าจะคาดหวังอยู่ในใจลึก ๆ ว่า
ชีวิตของผมคงจะดีกว่านี้ก็ได้ ทั้ง ๆ ที่ก็ไม่รู้ว่าถ้า
จะดีกว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ มันจะเป็นแบบไหน
เพราะผมเองก็มีครอบครัวที่ดี แม่บ้านก็ดูแลผม
ดูแลการบ้านการเรือนดี ไม่มีอะไรให้ไม่สบายใจ
ลูกเต้าเขาก็โตกันหมด ต่างก็มีครอบครัวที่ผาสุก
กันตามอัธยาศัย ไม่ได้ทำให้ผมต้องห่วงกังวลอะไร
เงินทองก็มีใช้ แม้จะไม่ได้มากมายเหมือนกับ
บางคน แต่ผมก็อยู่อย่างสบาย ๆ เพราะ
ครอบครัวผมไม่มีอบายมุข ไม่ว่าจะไปเที่ยว
กลางคืน เล่นการพนัน ดื่มเหล้า สูบบุหรี่

จะมีก็แต่เรื่องเที่ยวปีใหม่นี้กระมัง ถ้าจะว่า
จะเป็นอบายมุขของผม เพราะแต่ละปีผมหมด
เงินไปกับเทศกาลนี้มาก ๆ ทั้งค่าน้ำมันรถ ค่า
อาหาร ค่าที่พัก ที่บางครั้งจะแพงกว่าปกติมาก
จริง ๆ หรือบางทีก็เป็นค่าเครื่องบินที่ผมเองก็
จ่ายไปทั้ง ๆ ที่ไม่อยากจ่าย เพราะบางปีผมก็เกิด
ความกลัวอุบัติเหตุทางรถยนต์ ที่ทางฝ่ายเก็บ
สถิติเปิดเผยตัวเลขออกมาแล้ว มันเกิดขึ้นมาก

กว่าชีวิตปกติ ๆ ที่เราดำเนินไปอยู่ ชนิดที่ลองนั่ง
คิดดูแล้วก็จะเกิดความรู้สึกได้ว่า **คนเรานี้มันบ้า
กับปีใหม่มากได้ขนาดนี้เชียวหรือ** เพราะถ้าออก
จากบ้านในเทศกาลปีใหม่นั้น มีโอกาสที่จะตาย
หรือพิการได้เกินพอดีน่ากลัว แต่ไอ้ความ
รู้สึกอยากฉลองปีใหม่กับชาวบ้านชาวเมืองเขานี้
แหละ มันทำให้ผมยอมจ่ายค่าเครื่องบินหลาย
ครั้งที่ความรู้สึกกลัวมันยกระดับเหนือความรู้สึก
เสียดายเงินของผม

อันที่จริงเกือบทุกครั้งที่ผมกลับจากไปฉลอง
**ปีใหม่มาถึงบ้าน เจ้าความสุขที่ผมออกไป
แสวงหามานั้น มันก็ไม่เห็นตามผมกลับมาที่
บ้านสักที** ผมก็อยากจะนอนพักให้สบาย ๆ ไม่
อยากทำอะไรเลยอีกสักวันสองวัน เป็นอย่างนี้
ประจำ เพราะผมรู้สึกเหนื่อยกับการต้องเดินทาง
ไปโน่นมานี่ในแต่ละวันที่เที่ยว เทศกาลปีใหม่ก็
ต้องทนหนาวในทุก ๆ เช้าที่ต้องตื่น เทศกาล
สงกรานต์ก็ต้องทนแดดที่แผดเผา ซ้ำยังจำนนกับ
ประเพณีสาดน้ำใส่กันให้ได้เปียกโดยไม่เข้าท่าเข้า
ทาง และไม่เต็มใจจะเปียกอย่างหงุดหงิดใจว่า
เมื่อไหร่คนไทยจะเปลี่ยนแปลงไปเป็นดูแล ช่วย
เหลือกันเป็นพิเศษ มากกว่าจะเอาหน้าที่หาหยากใน
หน้าแล้งมาทำความเดือดร้อนให้คนอื่น

ตอนนี้มันเหมือนกับว่า ผมใช้ชีวิตที่คิดว่าไป
เที่ยวน่าจะสบายดีกว่าอยู่บ้านพักผ่อนนั้น จะเป็น
เรื่องที่ผมถูกหลอกมาอย่างนั้นแหละ

ใครกันนะที่ใส่ข้อมูลนี้ในคอมพิวเตอร์ชีวิต
ของผม

ถ้าผมรู้เมื่อไหร่ละก็

ผมจะทำอะไรกับเขาดี

ในเมื่อมันก็ไม่ใช่ว่าความผิดของเขาทั้งหมด มัน
น่าจะเป็นความผิดของผมด้วยที่ไปเชื่อข้อมูลที่
เขาใส่ให้ เพราะคิดไปคิดมาถ้าผมจะมาเขาให้
ตายฐานหลอกหลวงผม ก็คงไม่ได้ทำให้โลกนี้
เปลี่ยนแปลงอะไรนักหรอก ในเมื่อผู้คนในโลกใบ
นี้ต่างก็เชื่อเขากันไปจนเกือบหมดแล้ว ไม่เชื่อ
ผมให้ดูง่าย ๆ จากงานนับถอยหลังต้อนรับปีใหม่

ที่เรียกกันว่า คำพิพากษาอะไรนั่นแหละที่ยังจัดก็
ยังแน่น โดยเฉพาะที่ที่โฆษณามากๆ ดูจะไม่มีใคร
สนใจเลยว่าใครเป็นคนให้ข้อมูลพวกนี้แก่พวกเขา

ฉะนั้นเขาจะมีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้หรือไม่ ก็ไม่
มีประโยชน์กับเรื่องที่ยาวปีใหม่แล้ว ว่าไปเขาก็คง
ตายไปหลายชั่วอายุคนแล้วละ ใครเป็นทายาท
ช่วยไปบอกเขาตอนเช่นไหว้ด้วยว่า ผมอโหสิให้

ปีใหม่นี้ผมได้พักผ่อนจริงๆ หลังจากทำงาน
เหน็ดเหนื่อยมาแทบทั้งปี ว่าไปแล้วผมเองก็ไม่ได้
เข้าใจเรื่องการสูญเสียเงินทองกับการไปเที่ยวปี
ใหม่มากนักหรอก เพราะผมยังรู้สึกคุ้มกับเงินที่
เสียไปอยู่เมื่อมันทำให้ผมได้ไปพบเห็นสิ่งต่าง ๆ
ที่ผมยังไม่ได้เห็น มันได้เปลี่ยนแปลงความซ้ำซาก

จำเจอกับวงจรชีวิตที่ผมมีอยู่ ส่งผลให้ผมมีชีวิตอยู่
อย่างมีสีสัน สนุกสนาน ร่าเริงบนโลกที่เต็มไปด้วย
ด้วยคนที่มุ่งแต่จะแย่งชิงเอาลาภ ยศ สรรเสริญ
สุขกันอย่างพอไปไม่บ้า ๆ บอ ๆ ไปกับเขา
ทั้งหมด รวมทั้งไม่ต้องอยู่กับบ้านเฉาะสอง
ตายายเท่านั้น

แม้ผมยังพอมีเงินที่จะจ่ายไปกับปีใหม่นี้ได้
อย่างไม่เสียดาย

ปีเก่า ผมดูข่าวที่ทำให้ผมไม่สามารถไปฉลอง
ปีใหม่กับใครได้ มันมาหลังจากหมดข่าวน้ำท่วม
มันมีมาก มากขึ้น แม้ผมจะตั้งใจไปฉลองปีใหม่ ก็
คงหาความสุขไม่ได้แน่ เมื่อข่าวนี้ยาวมาจนเข้า
ปีใหม่ว่า นักวิชาเกินจะแก้ ม.๑๑๒ เพื่อ ? **๓**

● นักเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก

ธงชาติและเพลงชาติ.... เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นไทย....

เราจงร่วมใจยืนตรงเคารพธงชาติ.... เพื่อความภาคภูมิใจในเอกราช....

และความเสียสละของบรรพบุรุษไทย....

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

โดย สุรวรัชต์ วีรวรรณ

๒๖ มกราคม ๒๕๕๕

ผู้จัดการออนไลน์

● ภาพอินเทอร์เนต

ถึงเกษียรรูดกพีนิติราษฎร์

ผมอ่านบทสัมภาษณ์ของด็อกเตอร์เกษียร เตชะพีระ แห่งคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แล้วซาดี จงผมไม่อาจละเลยที่จะบันทึกความเห็นต่อบทสัมภาษณ์นี้ของตัวเองไปได้ แม้การกระทำเช่นนี้จะถูกกล่าวหาด้วยข้อหาเดิม ๆ ว่า ไม่ยอมรับความเห็นต่าง ซึ่งไม่รู้แปลว่าอะไร เพราะการโต้ตอบกับความเห็นต่างด้วยเหตุและผลนั้นน่าจะเป็นวัฒนธรรมและจารีตที่ดีของมนุษย์

นี่ยังเป็นเกษียร เตชะพีระ เกียรตินิยมอันดับ ๑ ของคณะรัฐศาสตร์ ปริญญาโทและเอกจาก มหาวิทยาลัยคอร์เนล ด้วยแล้ว การไปต่อแยกกับเกษียรก็เหมือนเอาคอตตัวเองไปไว้ในปากจระเข้ปานั้น

อย่างไรก็ตาม ผมก็ไม่อาจอดรันทนได้เมื่ออ่านบทสัมภาษณ์ของท่านด็อกเตอร์จากคอร์เนล แล้วก็เพราะว่าตรรกะของท่านอลหม่านเหลือเกิน

เกษียรพยายามอธิบายว่า คนที่ออกมาปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์อยู่ทุกวันนี้เป็นคนที่กำลังทำลายสถาบันพระมหากษัตริย์ แต่พวกเกษียรและนิติราษฎร์กำลังทำให้สถาบันพระมหากษัตริย์ดำรงอยู่ได้ใน ระบอบประชาธิปไตย

นี่ก็คือ พวกปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์ตอนนี้ต่างหากที่ “ล้มเจ้า” แต่พวกเกษียรและนิติราษฎร์ต่างหากที่ “ปกป้องเจ้า”

เกษียรพยายามอธิบายว่าสิ่งที่พวกเขากระทำอยู่นั้นกระทำด้วยความรักและความปรารถนาดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์เพื่อให้พระมหากษัตริย์ดำรงอยู่ได้บนระเบียบการเมืองที่ชอบธรรมในโลกปัจจุบัน คือ การเลือกตั้งรัฐธรรมนูญ ประชาธิปไตย

ส่วนพวกที่กำลังปกป้องสถาบันพระมหา-

กษัตริย์นั้น กำลังหยิบฉวยและใช้สถาบันพระมหากษัตริย์ไปข่มขู่คุกคามทำให้คนอื่นกลัว

เกษียรบอกว่า องค์ประกอบของระเบียบการเมืองที่ชอบธรรมในโลกปัจจุบันคือการเลือกตั้งรัฐธรรมนูญ ประชาธิปไตย “เวลาคุณทำรัฐประหารคือคุณล้มทั้ง ๓ อย่าง ที่แยคือคุณบอกว่าล้มทั้ง ๓ อย่างนี้ เพื่อพระมหากษัตริย์ การอธิบายแบบนี้ได้เท่ากับยกเอาสถาบันพระมหากษัตริย์ ไปตั้งไว้ตรงข้าม ในจุดที่แยกต่างหาก และตรงข้ามรัฐธรรมนูญ ประชาธิปไตย และการเลือกตั้ง อันนี้ไม่เป็นผลดีเลยต่อความมั่นคงสถาบันกษัตริย์ในระบอบประชาธิปไตย”

สิ่งที่เกษียรอ้างคือ **“ระเบียบการเมืองในโลกปัจจุบัน”**

ประเด็นก็คือว่า “ระเบียบการเมืองที่ชอบธรรมในโลกปัจจุบัน” ของเกษียรคืออะไรและใครเป็นผู้กำหนดความชอบธรรมนี้ เกษียรก็อาจบอกว่าประชาชนใจ ระบอบประชาธิปไตยเสียงของประชาชนต้องเป็นใหญ่ แต่ผมถามเกษียรที่เป็นอาจารย์รัฐศาสตร์ว่า ทุกประเทศในโลกนี้ ย่อยลงไปเป็นทุกสังคม ทุกครอบครัว มีพื้นฐานที่แตกต่างกันไหม แล้ว “ระเบียบการเมืองที่ชอบธรรมในโลกปัจจุบัน” คืออะไร มีอะไรเป็นเครื่องชี้วัดแล้วมันสามารถนำมาครอบใช้ได้ทุกสังคมจริงหรือ

ผมคิดว่า “ระเบียบการเมืองที่ชอบธรรมในโลกปัจจุบัน” ของเกษียรนั้น คงมิได้หมายถึงความดีความงามความถูกต้องซึ่งเป็นความหมายในเชิง “ธรรมะ” แน่เพราะธรรมะนั้นอยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน นั่นเพราะเกษียรกำกับ “ระเบียบการเมืองที่ชอบธรรมในโลกปัจจุบัน” ไว้ด้วยว่า คือการเลือกตั้ง รัฐธรรมนูญ และประชาธิปไตย ซึ่งตีความได้ว่าเป็นแบบที่เขานิยามกันนั่นเอง

ถ้าเราเชื่อว่าทุกประเทศในโลกนี้มีพื้นฐานที่

แตกต่างกัน ถ้าเกษียรอ้างว่า **“ระเบียบการเมืองที่ชอบธรรมในโลกปัจจุบัน คือ การเลือกตั้งรัฐธรรมนูญ ประชาธิปไตย”** แต่เราจะพูดกับเกษียรได้บ้างไหมว่า **“ระเบียบการเมืองที่ชอบธรรมของไทย คือ การเลือกตั้ง รัฐธรรมนูญ ประชาธิปไตย และพระมหากษัตริย์”** ซึ่งนี่เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่คนไทยซึ่งยึดมั่นในระบอบการเมืองแบบนี้ ต้องออกมาปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์

ผมพยายามดูเหตุผลที่เกษียรและพวกอ้างว่าต้องปรับปรุงแก้ไขหรือยกเลิกมาตรา ๑๑๒ นอกจากเหตุผลเรื่องปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์แล้ว เหตุผลหนึ่งที่เกษียรและแก๊งนำมาอ้างคือ มีการใช้สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นเครื่องมือทำลายล้างทางการเมือง และต้องยกเลิกมาตรา ๑๑๒ เพื่อไม่ให้ทหารเอามาเป็นข้ออ้างในการทำรัฐประหาร

ถ้าใครได้อ่านเนื้อหาของมาตรา ๑๑๒ ในประมวลกฎหมายอาญาแล้วคงซาพิลึก

“มาตรา ๑๑๒ ผู้ใดหมิ่นประมาท ดูหมิ่นหรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาทหรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี”

เนื้อหาและเหตุผลของมาตรา ๑๑๒ ไม่มีอะไรที่โยงโยไปสู่อ้างอิงของเกษียรได้เลย นอกจากเหตุผลเรื่องหมาปากกับลูกแกะ

เกษียรและพวกพยายามกล่าวอ้างว่า มาตรา ๑๑๒ เปิดกว้างให้ใครก็ได้สามารถนำไปฟ้องร้องกล่าวหากันได้ง่าย แต่คำถามก็คือว่า เกษียรเชื่อไหมว่าสังคมไทยนั้นมีกระบวนการยุติธรรมที่เป็นอารยะหรือกระบวนการยุติธรรมที่ชอบธรรมในโลกปัจจุบันหรือไม่

เอาเถอะเกษียรอาจจะเชื่อหรือไม่เชื่อมั่นใน

กระบวนการยุติธรรมของไทยก็ได้ แต่ประเด็นมันคืออะไรล่ะ คนทำผิดเยอะเพราะมีคนเขียนกฎหมายลักษณะความผิดนี้เอาไว้ ดังนั้นต้องยกเลิกเพื่อไม่ให้มีคนกระทำผิดเช่นนั้นหรือ หรือถ้าเกษียรไม่เชื่อมั่นขั้นต้นของกระบวนการยุติธรรมปัญหามันอยู่ที่ กฎหมายผิด คนผิดหรือกระบวนการมันผิด แล้วเราควรจะต้องลบทิ้งกฎหมายหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขกระบวนการทำงาน

และเมื่อไม่นานมานี้มีคนที่ถูกดำเนินคดีในมาตรา ๑๑๒ ที่ศาลสั่งยกฟ้อง

เกษียรพยายามอ้างว่า พระมหากษัตริย์ในระบอบประชาธิปไตยต้องวิจารณ์ได้ เกษียรเองก็ยกพระราชดำรัสของในหลวงที่บอกว่าพระมหากษัตริย์ก็เป็นคนสามารถ วิจารณ์ได้มาอ้างอิง แล้วมีเนื้อหาส่วนไหนในมาตรา ๑๑๒ ที่ทำให้เกษียรมีปัญหาเล่า ถ้าหากเกษียรและพวกไม่มีเจตนาเปิดให้หมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาทหรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

แล้วถามว่าการป้องกันการหมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายต่อบุคคลอื่นนั้นเป็นการทำลายเสรีภาพ และสิทธิในระบอบประชาธิปไตยไหม

เกษียรบอกว่ามีการใช้พระมหากษัตริย์ในการทำลายล้างฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง แต่เกษียรเองก็ให้สัมภาษณ์ว่ามี การ “ฉวยใช้พระองค์ล้มรัฐบาล ฉวยใช้อ้างว่าทำในนามพระองค์ไปยึดทำเนียบฯ อ้างว่าทำในนามพระองค์ไปยึดสนามบิน อ้างว่าทำในนามพระองค์ ไปเที่ยวตรึงพันแทงกัน รีมถนนวนรณแคมจนผู้คนบาดเจ็บล้มตายกันเยอะแยะ”

ผมก็ไม่รู้ว่าวาทะของเกษียรนี้ตีความได้ว่า

เป็นการนำเอาสถาบันพระมหากษัตริย์มาเป็นเครื่องมือทำลายล้างทางการเมืองหรือไม่ เพราะสิ่งที่กล่าวหาพันธมิตรฯ นี้เป็นจินตนาการที่เกษียรคิดเอาเอง

น่าเสียดายที่นักประชาธิปไตย ผู้ยึดมั่นใน “ระเบียบการเมืองที่ชอบธรรมในโลกปัจจุบัน” อย่างเกษียรถึงมองไม่เห็นถึงสิทธิของประชาชนในการขับไล่รัฐบาลที่ไม่ชอบธรรม พันมิตรฯ ออกมาขับไล่ “ระบอบทักษิณ” ซึ่งจะนิยามที่เกษียรตั้งขึ้นหมายถึงกลุ่มทุนที่เข้ามาใช้ฐานการเมืองกอบโกย ผลประโยชน์ ถ้าการยึดทำเนียบฯ หรือสนามบินเพื่อขับไล่รัฐบาลที่ฉ้อฉลไม่ชอบธรรม ทำไมเกษียรถึงให้ท้ายพวกเสื้อแดงที่ปิดล้อมทุกทางเข้าออกทำเนียบฯ บุกกระทรวงมหาดไทย บุกล้อมประชุมอาเซียน และติดอาวุธต่อสู้กับรัฐ หรือพวกเขามีความชอบธรรมถ้าอ้างว่าทำในนามของพระเจ้ามูลเมือง

ผมถามเกษียรว่า ใคร “ไปเที่ยวตรึงพันแทงกัน รีมถนนวนรณแคมจนผู้คนบาดเจ็บล้มตายกันเยอะแยะ” ถ้ามีใครกล่าวหากับเกษียรแบบนี้ในเหตุการณ์ ๖ ตุลาโดยมีน้ำเสียงโยนความชอบธรรมให้กับอำนาจรัฐแบบนี้บ้างเกษียรจะว่าอย่างไร เกษียรไม่ได้อ่านข่าวเลยหรือว่า ฝ่ายไหนที่ไปไล่ทุบตีและไล่ยิงพันธมิตรฯ ในสถานที่ชุมนุมต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดจนบาดเจ็บและตายจำนวนมาก

แม้เกษียรและพวกจะไม่กล้าพูดถึงเหตุผลใดๆ ที่ซ่อนอยู่ในใจก็ช่วยหาเหตุผลที่ดี ๆ มาหนอย และทำอะไรต้องเรียนรู้ที่จะ handle with care คนอื่นบ้าง

สำหรับผมทุกอย่างในโลกนี้เปลี่ยนแปลงได้เสมอครับ ถ้าถึงเวลาและมีความชอบธรรมเพียงพอ

เมื่อจับประเด็นปัญหาได้แล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา และพิจารณาเปรียบเทียบทางเลือกต่าง ๆ ว่าควรแก้ที่ “เหตุ” ตรงทางเลือกไหน จึงจักสามารถนำไปสู่ “ผล” ที่ดี ที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ได้มากที่สุด

• แพ้บ้านราชเมืองเรือ

บ้านไม้เมืองหิน บ้านดินเมืองน้ำ

การเรียนรู้ร่วมกัน

แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี

เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

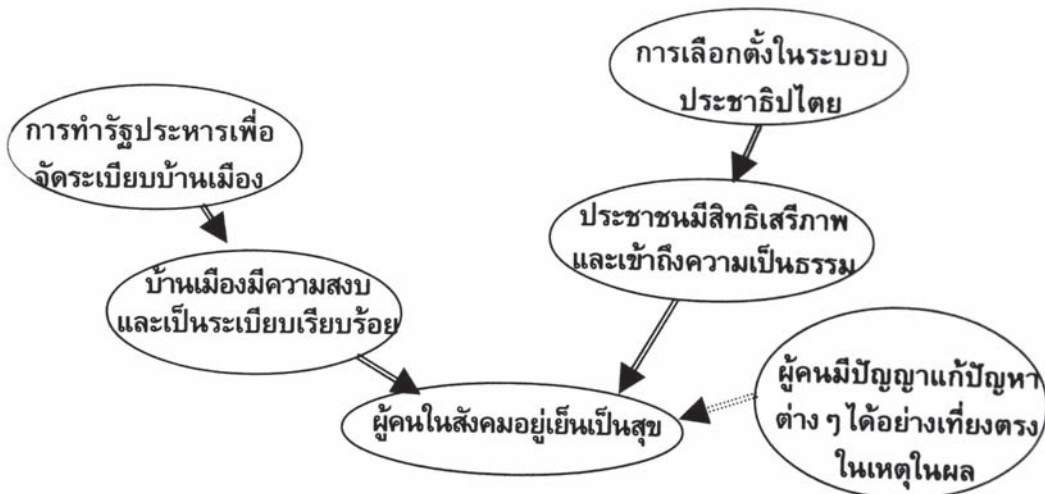
ส่วนคนที่ติดอยู่กับกรอบความคิดที่มองเรื่องของ “สิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรม” ในสังคมเป็นหลัก ก็จะมองไปที่มิติการพัฒนาทางการเมืองและเศรษฐกิจเป็นเป้าหมาย แล้วคิดว่าในภาวะซึ่งบ้านเมืองอยู่อย่างโดดเดี่ยวจากประชาคมโลกไม่ได้ การเลือกตั้งตามระบอบ

ประชาธิปไตย ที่ประชาคมโลกยอมรับ คือหนทางสำคัญที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว และมองฝ่ายทหารที่ทำรัฐประหาร ในฐานะเป็นกลุ่มคนที่มีความคิดล้าหลัง จุดความเจริญของบ้านเมือง เนื่องจากกลัวจะสูญเสียผลประโยชน์ที่เคยมีเคยเป็น จึงหาเรื่องทำรัฐประหาร

แล้วสุดท้ายคนที่มีความคิด ๒ แบบแตกต่างกันนี้ก็ทะเลาะกัน จนระบบการเมืองไทยต้องติดปลั๊ก อยู่กับการทำรัฐประหาร ร่างรัฐธรรมนูญ แล้วก็เลือกตั้ง... ทำรัฐประหาร ร่างรัฐธรรมนูญ แล้วก็เลือกตั้ง... วงไปวนมา โดยหาทางออกไม่พบอยู่เช่นนี้แล้ว ๆ เล่า ๆ

อันที่จริงถ้ามองเป้าหมายถัดไปอีกบรรทัดหนึ่งที่เป็น “บรรทัดสุดท้าย” ของผลที่พึงปรารถนา ก็ จะเห็นได้ว่าทั้งความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ตลอดจนสิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรมในสังคม ทำย ที่สุดก็เพื่อต้องการช่วยให้ผู้คนในสังคมอยู่เย็นเป็นสุขนั่นเอง หากจับประเด็นปัญหาได้เช่นนี้ ผู้คนที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกันสองฝ่ายดังกล่าว ก็อาจมองเห็นเป้าหมายร่วม ที่ตรงกันได้ และค้นพบทาง เลือกใหม่ ๆ ที่จะสามารถนำพาให้ “ผู้คนในสังคมอยู่เย็นเป็นสุข” เช่นหันมาทุ่มเทกับการพัฒนาเพื่อช่วยให้ ผู้คนมี “ปัญญา” ที่จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่าง “เที่ยงตรงในเหตุในผล” ตามแนวทางแห่งปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียงดังที่ได้กล่าวมา เป็นต้น โดยไม่จำเป็นต้องไปติดอยู่เพียงแค่ทางเลือกของการแก้ ปัญหาบ้านเมืองด้วยการทำรัฐประหาร หรือด้วยการแข่งขันเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตยแบบไทย ๆ เท่านั้น จนทำให้ผู้คนรู้สึกสิ้นหวังกับทางเลือกของบ้านเมืองที่มีอยู่ เพราะเห็นถึงทางตันของทางเลือก ทั้ง ๒ นี้

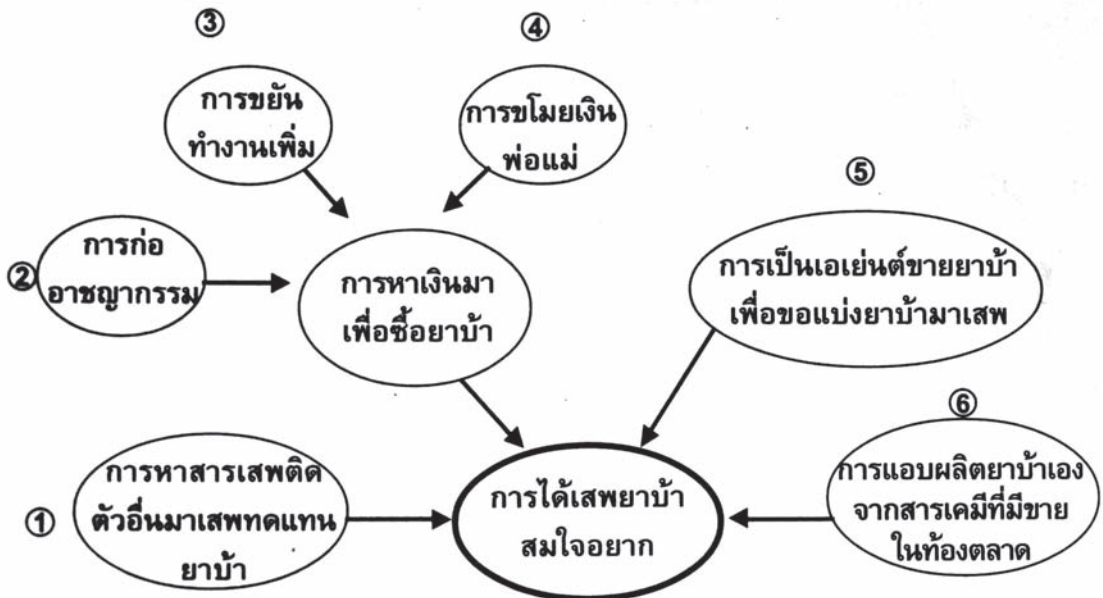
กล่าวโดยสรุป การรู้จักจับประเด็นปัญหาให้ได้ และสามารถ “ตั้งคำถาม” ที่จะนำไปสู่การ “หาคำตอบ” ได้อย่างถูกต้อง ก็คือบันไดขั้นแรกที่มีความสำคัญยิ่ง อันจะช่วยทำให้ไม่ต้องเสียทั้งเวลา แรงงาน เงินทอง สติปัญญา ไปกับการแก้ปัญหาผิดทางอย่างเปล่าประโยชน์

๓.๒ การวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา

เมื่อจับประเด็นปัญหาได้แล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา และพิจารณาเปรียบเทียบทางเลือกต่าง ๆ ว่าควรแก้ที่ “เหตุ” ตรงทางเลือกไหน จึงจะสามารถนำไปสู่ “ผล” ที่ดีที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ได้มากที่สุดในการรวมระยะยาว

ทั้งนี้ถ้าสามารถวิเคราะห์จนเข้าถึงแก่นแท้แห่งปัญหาที่เป็น “บรรทัดสุดท้าย” ของเป้าหมายในชีวิต อันคือ การเป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ ก็จะสามารถช่วยให้มองเห็น “สาเหตุสุดท้าย” ที่เป็นกุญแจสำคัญ ซึ่งจะช่วยให้เปิดประตูสู่เส้นทางที่จะนำไปให้ถึงบรรทัดสุดท้ายของเป้าหมายดังกล่าวด้วยการ “ลดความต้องการส่วนเกิน ความพอเพียง” ในชีวิตให้น้อยลง ๆ นั่นเอง

ตัวอย่างเช่น คนที่กำลังมีปัญหาถูกบีบคั้นให้เป็นทุกข์จากความต้องการเสพยาบ้า ถ้ามองการได้เสพยาบ้าสมใจอยากเป็นเป้าหมายของชีวิต คนผู้นั้นก็จะมุ่งไปวิเคราะห์ที่ “เหตุ” ว่าทำอย่างไรถึงจะสามารถบรรลุ “ผล” อันคือการได้เสพยาบ้าสมใจอยาก แล้วก็จะทุ่มเทเวลา เงินทอง แรงงาน สติปัญญา ให้กับการแก้ปัญหาจากทางเลือกต่าง ๆ เท่าที่มีอยู่ อาทิ

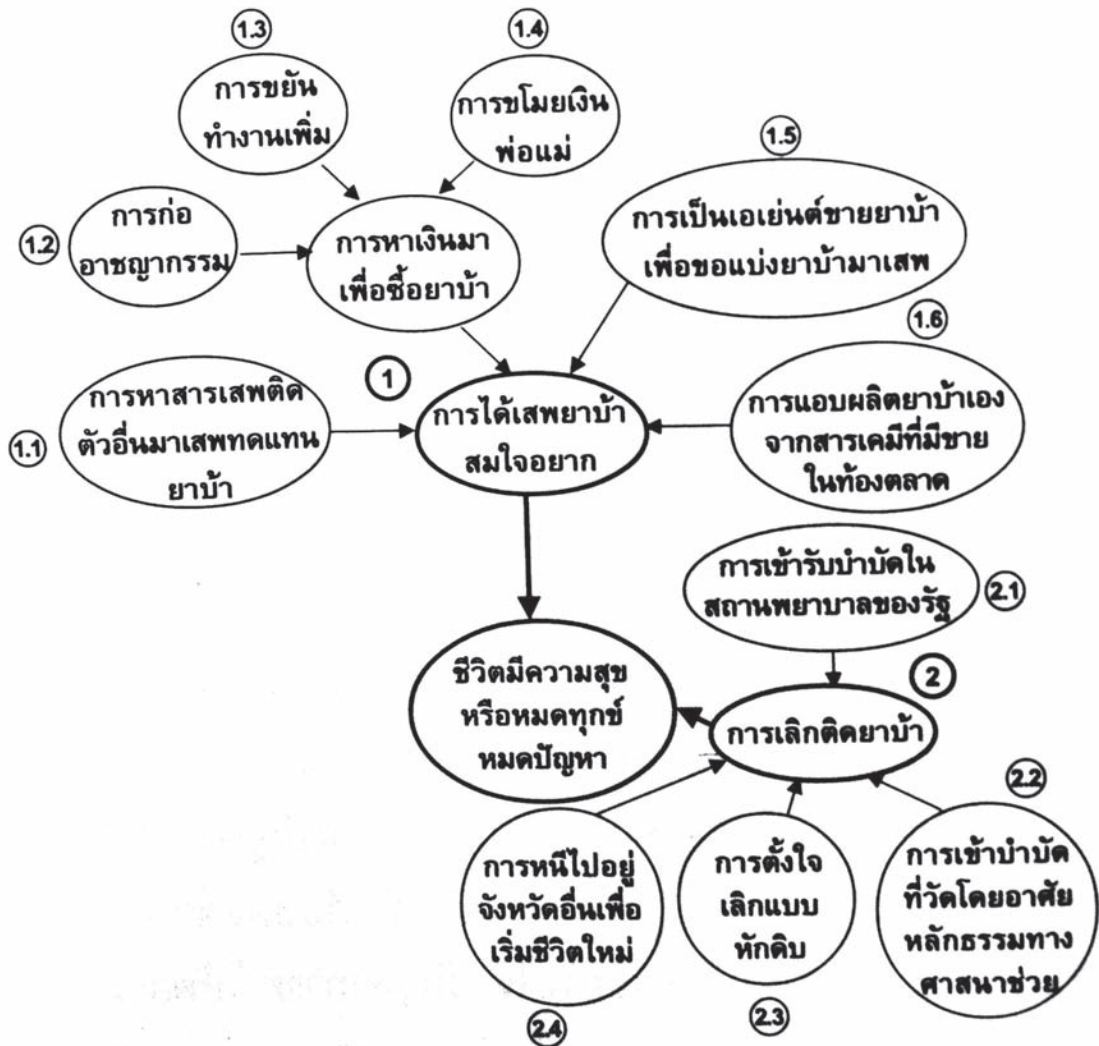

ในตัวอย่างของทางเลือก ๖ ทางข้างต้น สำหรับคนที่ติดอยู่กับกรอบเป้าหมายในการมุ่งหายาบ้ามาเสพเพื่อ “แก้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์” จากความทรมานทรมานเพราะอาการลงแดงอยากเสพยาบ้า ก็จะใช้เวลา เงินทอง แรงงาน สติปัญญา ให้หมดไปกับการแก้ปัญหาตรงทางเลือก ซึ่งตนคิดว่าดีที่สุดเท่าที่มีให้เลือกเหล่านี้

ครั้นได้ยาบ้ามาเสพสมใจอยาก ก็รู้สึกเสมือนได้เข้าถึง “ความสุข” (ชั่วคราว) แต่พอหมดฤทธิ์ยาบ้า ก็เกิด “ความทุกข์” บีบคั้นให้ต้องดิ้นรนหายาบ้ามาเสพเพื่อแก้ปัญหาใหม่ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ไม่รู้จบ พร้อมกับปัญหาอื่นที่ขยาย

ตัวกว้างออกไปเพราะการแก้ปัญหาผิดทิศผิดทาง ไม่ว่าจะปัญหาสุขภาพที่ทรุดโทรมลง ปัญหาเครดิตความน่าเชื่อถือของตัวเองที่ถูกทำลายจนอยู่ในสังคมที่เคยอยู่ไม่ได้ ปัญหาการทำให้พ่อแม่ญาติพี่น้องต้องพลอยเดือดร้อนเป็นทุกข์ไปด้วยกับเรา ตลอดจนปัญหาการถูกตำรวจจับติดคุกติดตะรางเป็นต้น

แต่ถ้าสามารถจับประเด็นปัญหาที่เป็น**“บรรทัดสุดท้าย”** ของความต้องการในชีวิตได้ และสามารถมองเห็นถึง**“สาเหตุสุดท้าย”** ของปัญหาที่ปรกติเรามากจะมองข้ามไป คนผู้นั้นก็อาจเริ่มเห็นถึงทางเลือกใหม่ ๆ ที่เป็นทางออกของชีวิตที่ดีกว่าเดิม อาทิ

จะเห็นได้ว่าเมื่อคนผู้นั้นจับประเด็นที่เป็น**“บรรทัดสุดท้าย”** ของเป้าหมายความต้องการในชีวิตได้ ว่าอยู่ที่**“ความพ้นทุกข์”** จากการเลิกติดยาบ้า ไม่ใช่อยู่ที่**“การมีความสุข”** จากการได้เสพยาบ้าสมใจอยาก จนประจักษ์ถึง**“สาเหตุสุดท้าย”** ของปัญหาในชีวิตได้ว่า เกิดจากการติดยาบ้า อันเป็น**“ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง”** ของชีวิต (เพราะถึงจะไม่มียาบ้าเลยชีวิตก็มี**“ความพอเพียง”** ที่จะดำรงอยู่ได้อย่างมีความสุข การเสพยาบ้าจึงเป็นสิ่งเกินความจำเป็นในชีวิต) **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

ปีใหม่.. เพิ่มพูนกรรมดีใหม่

น กมากมายหลากหลายสายพันธุ์ มีทั้งตัวเล็ก กระฉิริดตัวยาว ๕-๖ เซนติเมตร ไปจนถึงนก ขนาดสายพันธุ์ใหญ่ระดับเจ้าเวหา คือพญาอินทรี ที่มีกรงเล็บพร้อมจะงอยปากอันแหลมคม ทั้งมี นิสัยโหดร้ายไม่ชอบคบหาสมาคมกับสัตว์สาย พันธุ์อื่น มีอยู่อย่างเดียวคือคอยจ้องโฉบจิกนำมา เป็นอาหารเท่านั้น

แม้จะมีนกหลายสายพันธุ์ แต่เรื่องการทำรัง เพื่อวางไข่นั้นก็เป็นที่ไปตามธรรมชาติสืบทอดกัน มาไม่ผิดเพี้ยน รังนกจะมีรูปร่างแบบสามลักษณะ คือ นกกลุ่มหนึ่งจะนิยมทำรังแบบง่าย ๆ โดยเอาเศษ หน่วกิ่งไม้ใบตองมาทำเป็นรังตามพงหญ้าในพื้นที่ รียบแล้วก็วางไข่ได้เลย

นกกกลุ่มที่สอง ชอบทำรังตามโพรงไม้หรือ ตามคาบคกิ่งไม้ โดยจะคาบเส้นหญ้าขึ้นไปถัก สานในรูปแบบกะลามะพร้าว บินเข้าออกสะดวก

สบายวางไข่ กกไข่อยู่ในระดับสูง

แต่มีนกอีกชนิดหนึ่งคือพวกนกกระจาบ จะ ต้องทำรังในรูปแบบที่ยึดสืบสานในแนวเดิมตลอด มา ไม่ผิดเพี้ยนไปในแนวอื่น มันจะทุ่มเทสร้างรัง อย่างเต็มที่ โดยจะคาบเส้นหญ้าไปพาดกับกิ่งไม้ แล้วก็เอาเส้นหญ้าถักสานห้อยลงมาเป็นรวงรัง อย่างประณีต แล้วยังถักสานเป็นทางเข้าออกรูป ทรงกลมห้อยหย่อนลงมา การทำรังยุ่งยากมาก กว่าแมนกจะได้วางไข่

นกมีปีกบินได้ในฟ้ากว้าง มีชีวิตเสรี มีความ สะดวกสบายเกินกว่าพวกสัตว์ตัว ๆ ไป บางคน ถึงกับรู้สึกอยากมีเสรีแบบนกบ้าง แต่หากคิดตามคำ สอนของพระศาสดาที่ว่า สัตว์โลกย่อมเป็นไป ตามกรรม กรรมจำแนกสัตว์แล้ว ก็นับว่าสัตว์ ทั้งปวงล้วนน่าเวทนา เช่น

นกมีปีกบินอย่างเสรี แต่ก็มียกที่ถูกจับนำมา

กักขังเพื่อขายให้คนซื้อไปปล่อย โดยผู้เลี้ยงจะให้ อาหารที่ผสมยาเสพติดเพื่อให้คนบิณกลับมาเพื่อ จะขายได้หลายรอบ

หมา มันต้องผจญกับตัวหมัดตัวเห็บที่เกาะ แขนงดูดเลือดยามหิว ทุกสิบหรือยี่สิบนาที่มันต้อง เอาปากขยี้ ๆ ตามลำตัวหรือเอาอุ้งตีนขวิดข่วน ไปทั้งตัว เพราะความเจ็บคัน ๆ จากฤทธิ์ตัวหมัด มันต้องตกอยู่ในสภาพทุกข์ทรมานตลอดวันคืน

หมูต้องกินอาหารสกปรกอยู่ในสถานที่สกปรก สูดท้ายก็ถูกฆ่า เป็นเนื้อขายตามเขียงในตลาด

ไก่ ถูกเลี้ยงเพื่อความสนุกสนาน เพื่อการพนัน เช่น ไก่ชน หรือถูกเลี้ยงเพื่อฆ่า บางเมนูนำเวทนามาก เช่น ไก่กระบอก ไก่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี ภายในกระบอกไม้ไผ่ขนาดพอตัวด้วยหัวกะทิ เข้มข้น เมื่อลูกไก่มีขนาดโตขึ้นก็เปลี่ยนกระบอก ไปเรื่อย ๆ เมื่อครบ ๓ เดือนจึงถือว่าสิ้นสุดการ เลี้ยง เมื่อนำไก่ออกจากกระบอก ไก่จะไม่สามารถเดินได้ มีขนน้อยมาก ตัวโตอ้วน มีปีกนุ่ม เนื้อก็จะนุ่ม มัน หนังไม่เหนียว กระดูกอ่อน สามารถเคี้ยวได้

ปลา แหวกว่ายในน้ำใสไหลเย็น แต่แล้ว วันหนึ่งก็กลายมาเป็นปลาสองรส หรือปลาสอง แผ่นดิน ในเมืองไทยนิยมกันมากที่จังหวัดแห่ง หนึ่งทางภาคตะวันออก โดยจะนำปลาเป็น ๆ มา ขอดเกล็ด มีดบังตามลำตัว จากนั้นจะนำมา หย่อนในน้ำมันร้อน ๆ ทอดแค่ครึ่งตัว ซีกที่โดน พื้นกระทะจะสุกเกรียม ส่วนดิบอยู่ด้านบนถือว่าเป็นส่วนโอชะ เพราะปลายังไม่ตาย นอนอ้าปาก พะงาบ ๆ เนื้อสด ๆ ของปลาเคราะห์ร้ายถูกล้อม แคะจิ้มเข้าปากทีละน้อยจนตาย

พญาโคตะลุยเพลิงหรือวัววนรก โดยนำวัวที่ โตพอประมาณ มามัดขาทั้ง ๔ ไว้ด้วยกันกับหลัก ยึดจนขยับเขยื้อนไม่ได้ ก่อนจะนำเหล้าบรรจุใน เข็มฉีดยา แล้วฉีดเข้าไปในลำตัว บ้างก็จับกรอก ปากวัวให้เมาและออกอาการเคลิ้ม สะลึมสะลือ จากนั้นจะจับตัววัวมาเผา อย่างสด ๆ แอลกอฮอล์ ที่อยู่ในตัววัวจะติดไฟไปด้วย วัวจะดิ้นทุรนทุราย

ผู้ย่างยิ้มอย่างดีใจเพราะจะได้อาหารอันโอชะ บางครั้งถึงกับแกล้งเนื้อวัวขณะที่มันยังไม่ตาย โดย เชื่อว่าจะได้เนื้อที่มีความสดและอร่อย แล้งจน เหลือแต่กระดูก แล้ววัวจะขาดใจตายไปเอง

เกิดเป็นสัตว์ไม่ว่าจะตัวใหญ่ตัวเล็ก ล้วนนำ สงสาร...พระพุทธรเจ้าตรัสว่า เมื่อเธอทั้งหลาย เกิดเป็นโค ซึ่งถูกตัดศีรษะตลอดกาลนาน โลहित ที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า ส่วนน้ำใน มหาสมุทรทั้ง ๔ ไม่มากกว่าเลย เมื่อเธอทั้งหลาย เกิดเป็นกระบือ ซึ่งถูกตัดศีรษะตลอดกาลนาน โลहितที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า... เมื่อเธอ ทั้งหลายเกิดเป็นแกะ... เกิดเป็นแพะ...เกิดเป็นเนื้อ ...เกิดเป็นสุกร... เกิดเป็นไก่... เมื่อพวกเขาถูกจับ ตัดศีรษะโดยข้อหาว่าเป็นโจรฆ่าชาวบ้านตลอด กาลนาน โลहितที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า ...ถูกจับตัดศีรษะโดยข้อหาว่าเป็นโจรคิดปล้น...ถูก จับตัดศีรษะโดยข้อหาว่าเป็นโจรประพฤติผิดใน ภรรยาของผู้อื่นตลอดกาลนาน โลहितที่หลังไหล ออกนั้นแหละมากกว่า น้ำในมหาสมุทรทั้ง ๔ ไม่มากกว่าเลย ข้อนี้เพราะเหตุไร เพราะ ว่า สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้...

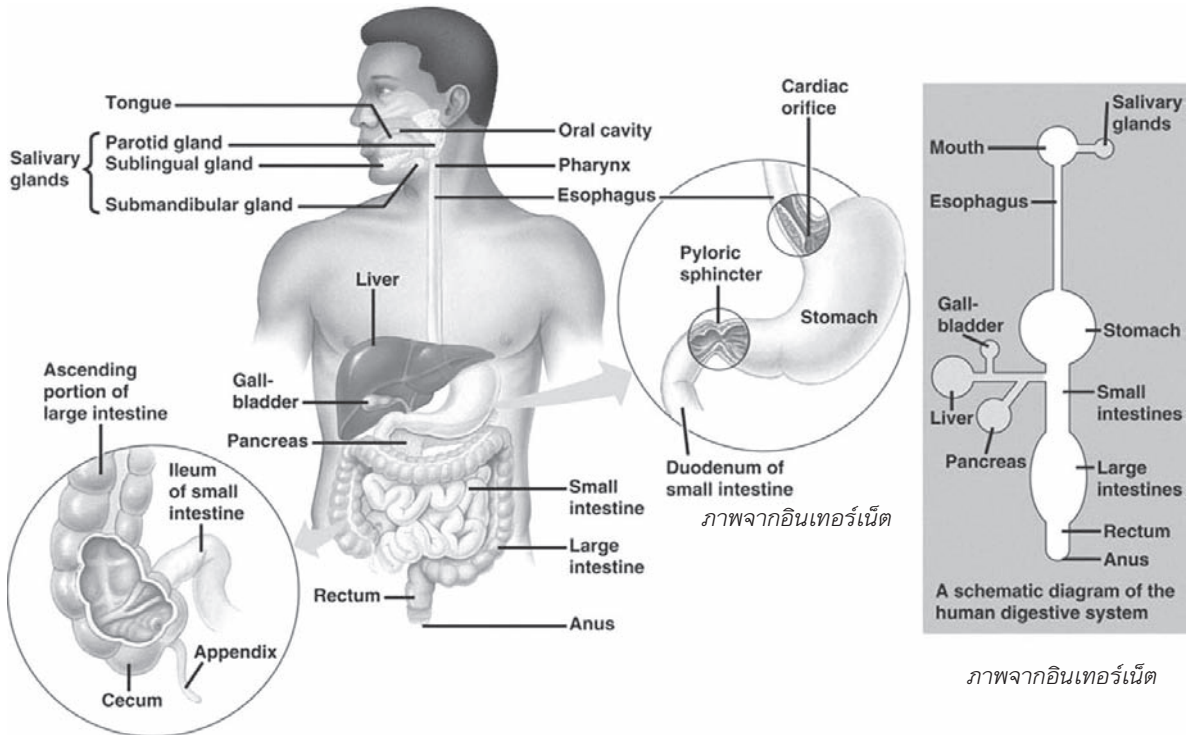
ดังนั้น การเกิดมาเป็นคนก็นับว่ามีโชคดีจริง ๆ เพราะคนรู้จักการเพาะปลูกผลิตอาหาร มีกินมีใช้ อยู่ได้ตลอดทั้งปี รู้จักทอเสื้อผ้าเอามาผูกหมัด บังร่างกาย ให้ความอบอุ่นได้ รู้จักการสร้างที่อยู่ อาศัยอย่างเหมาะสมได้ และรู้จักการรักษาตนเองเมื่อมีการเจ็บป่วยด้วยหยูกยาที่พอหาได้อยู่ เสมอ และยิ่งโชคดีมหาศาลถ้าคนผู้นั้นฝึกหัด ฝึกฝนลดละจางคลายกิเลสได้ และสร้างคุณงาม ความดีช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมได้ คุณค่าเหล่านี้ ทุก ๆ คนทำได้หากมุ่งมั่นอย่างแท้จริง

แต่น่าเศร้าใจที่คนมากมายเมินเฉยไม่ใส่ใจ ไม่สนใจ ไม่ให้ความสำคัญในการสร้างคุณธรรม ความดีเพิ่มขึ้น แต่กลับมุ่งสร้างกรรมเลวใหม่ เพิ่มขึ้น ๆ อยู่ทุกวัน...

ปีใหม่แล้ว เริ่มต้นชีวิตใหม่ เพิ่มพูนกรรมดี ใหม่ ดีกว่า **๒๒**

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๒๖)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

นฤขภูมิพยาจธาตุ

หยิน - หยาง จะควบคุมและเป็นส่วนประกอบของสรรพสิ่งในจักรวาล สรรพสิ่งยังประกอบด้วยธาตุทั้งห้า คือ ไม้ ไฟ ดิน ทอง และน้ำ มนุษย์เราเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล จึงมีลักษณะของธาตุทั้งห้าอยู่ในร่างกายอย่างมีกฎเกณฑ์แน่นอน

ธาตุไม้ (Liv, Gb) มีลักษณะพิเศษ คือ เกิดใหม่ได้

เจริญเติบโตได้ และอ่อนนุ่ม ได้แก่ ดับ ถุงน้ำดี

ธาตุไฟ (H, Si) มีลักษณะพิเศษ คือ ร้อน ได้แก่ หัวใจ ลำไส้เล็ก

ธาตุดิน (SP, St) มีลักษณะพิเศษ คือ ให้กำเนิดแก่สรรพสิ่ง ได้แก่ ม้าม กระเพาะอาหาร

ธาตุโลหะ (Lu, Li) มีลักษณะพิเศษ คือ

สะอาด บริสุทธิ์ แข็ง และมีความสามารถ ในการดูดซับ ได้แก่ ปอด ลำไส้ใหญ่

ธาตุน้ำ (K, Ub) มีลักษณะพิเศษ คือ ทำให้ เกิดความชื้นชื้น ไทลดลงที่ต่ำ ได้แก่ ไตและ กระเพาะปัสสาวะ

นอกจาก ธาตุทั้งห้า จะมีอยู่ในอวัยวะของ ร่างกายแล้ว ยังมีอยู่ ในทวารต่าง ๆ เนื้อเยื่อ เสี่ยง อารมณ์ สี กลิ่น รส และสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ฤดูกาล อากาศและทิศทางเป็นต้น ตามการแสดงตาราง ดังนี้

ธรรมชาติ				ปัจจัย-ธาตุ	ร่างกายมนุษย์				
รสชาติ	สี	อากาศ	ฤดูกาล		อวัยวะต้น	อวัยวะกลาง	อวัยวะรับรู้	เนื้อเยื่อ	อารมณ์
เปรี้ยว	เขียว	ลม	ใบไม้ผลิ	ธาตุไม้	ตับ	ถุงน้ำดี	ตา	เอ็น	โกรธ
ขม	แดง	ร้อน	ร้อน	ธาตุไฟ	หัวใจ	ลำไส้เล็ก	ลิ้น	หลอดเลือด	ดีใจ
หวาน	เหลือง	ชื้น	ปลายร้อน	ธาตุดิน	ม้าม	กระเพาะอาหาร	ปาก	กล้ามเนื้อ	กังวล
เผ็ด	ขาว	แห้ง	ใบไม้ร่วง	ธาตุทอง (โลหะ)	ปอด	ลำไส้ใหญ่	จมูก	ผิวหนังขน	เศร้า
เค็ม	ดำ	เย็น	หนาว	ธาตุน้ำ	ไต	กระเพาะปัสสาวะ	หู	กระดูก	กลัว

ธาตุทั้งห้า จะมีความสัมพันธ์ต่อกันใน ๒ ลักษณะ คือ การสร้าง และการข่ม

การสร้าง หมายถึงการหมุนเนื่องให้มีการเกิดและการพัฒนา ธาตุที่เป็นตัวสร้างถือเป็นธาตุ “แม่” ส่วนธาตุที่ถูกสร้างถือว่าเป็นธาตุ “ลูก” ตัวอย่างเช่น น้ำ สร้างไม้ น้ำจึงเป็นแม่ของไม้ และไม้เป็นลูกของน้ำ แต่ไฟสร้างไฟ ไม้จึงเป็นแม่ของไฟและไฟเป็นลูกของไม้ ดังนี้
 ไม้ สร้างไฟ (ตับ เป็นที่เก็บสะสมเลือด ส่งไปเลี้ยงที่ หัวใจ)
 ไฟ สร้างดิน (หัวใจ ช่วยสูบฉีดเลือดไปเลี้ยงที่ ม้าม)
 ดิน สร้างทอง (ม้ามทำหน้าที่สร้างเลือดและลมปราณไปหล่อเลี้ยง ปอด)
 ทอง สร้างน้ำ (ปอด มีลมปราณจากปอดกระจายลงไปช่วยการทำงานของ ไต)

น้ำ สร้างไม้ (ไต มีสารจำเป็นที่สะสมอยู่ในไตสามารถเปลี่ยนเป็นเลือดและไปสะสมอยู่ที่ ตับ)

การข่ม หมายถึงการคุม หรือกดกันไว้ ซึ่งมีลักษณะดังนี้

ไม้ข่มดิน (ลมปราณ ตับ มักแผ่ข่าน สามารถกระจายลมปราณ ม้าม ที่ติดขัดได้)
 ดินข่มน้ำ (ม้าม ดูดซึมอาหารและน้ำ ป้องกันน้ำของ ไต ไม่ให้สะสมมากเกินไป)
 น้ำข่มไฟ (น้ำจาก ไต ขึ้นไปควบคุม หัวใจ ไม่ให้ร้อนแรงเกินไป)
 ไฟข่มทอง (ไฟหยางของ หัวใจ สามารถควบคุมไม่ให้ลมปราณจาก ปอด กระจายลงมากเกินไป)
 ทองข่มไม้ (ลมปราณจาก ปอด กระจายลงป้องกันหยางของ ตับ ไม่ให้เพิ่มมากเกินไป)
 การสร้างและการข่ม จะดำเนินควบคู่สัมพันธ์กันในลักษณะสมดุล เพื่อทำให้สิ่งทั้งหลาย

เกิดขึ้น เจริญเติบโต ทรงตัวอยู่ได้ และตายไป หากสมดุลงูกทำลาย ความผิดปกติจะเกิดขึ้น

ทฤษฎีปัญจธาตุนี้ นำมาประยุกต์อธิบายในการ**จำแนกโรค** และใช้เป็นแนวทาง**การรักษา** เช่น ‘โรคตับ’ (ธาตุไม้) อาจถ่ายทอดไปยัง ‘หัวใจ’ ได้ (ธาตุไฟ) เพราะ**ธาตุไม้สร้างธาตุไฟ** หรือแม่ป่วยแล้วลูกป่วยตาม โดยอาจจะย้อนกลับไปหาธาตุน้ำได้ คือป่วยเป็นโรคไตได้อีก เพราะ**ธาตุน้ำสร้างธาตุไม้** ดังนั้น **การรักษาต้องติดตามไปถึงอวัยวะที่เป็นแม่ และอวัยวะที่เป็นลูกของอวัยวะที่เป็นโรคด้วยเสมอ**

นอกจากการสร้างและการข่มแล้ว ยังมี **ปรากฏการณ์อีก ๒ ลักษณะ** คือ **การข่มเกิน** และ**การข่มกลับ**

การข่มเกิน หมายถึง การฉวยโอกาสที่ตน แข็งแกร่งขึ้น หรืออีกฝ่ายอ่อนแอลง **ข่มอีกฝ่ายมากเกินไปจนกว่าเคยข่มในภาวะปกติ**

การข่มกลับ หมายถึง ปรากฏการณ์ที่ธาตุหนึ่งเคยเป็นฝ่ายถูกข่ม แต่กลับมีความแกร่งมากขึ้น **มากจนสามารถข่มกลับธาตุเดิมได้** เช่น ปกติธาตุทองข่มธาตุไม้ และธาตุไม้ข่มธาตุดิน หากมีภาวะใดที่ธาตุไม้แกร่งขึ้นมาก จะมีการข่มเกินต่อธาตุดิน และสามารถที่จะข่มกลับธาตุทองได้ **“การข่มเกินและข่มกลับมีกฎเกณฑ์แน่นอน” ธาตุที่สามารถข่มเกินธาตุอื่นได้ต้องแกร่งกว่า ส่วนธาตุที่ถูกข่มกลับต้องเป็นธาตุที่พร่อง**

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บุญ คือ การล้างทุกข์จิตเรา

- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ (๔ ม.ค. ๕๕)

แบ่งปัน สรรสาระ

ความสกปรก
ของร้านขายของกิน
หน้าโรงภาพยนตร์

เป็นเรื่องเล่าของงานเก่าที่ผมทำเป็นพาร์ทไทม์ที่โรงหนังแห่งหนึ่งในห้าง โดยรับหน้าที่เป็นพนักงานขายของกิน (คอร์น) หน้าโรงหนัง

วันแรกที่ผม เขาจะสอนวิธีการต่าง ๆ ในการป้อนข้าวโพด การขายน้ำ การลงเครื่อง การนับของ

การนับของนี้แหละครับที่ทำให้ผมรับรู้ได้เลยว่าของที่เรากินอยู่มีความสกปรกแค่ไหน

ในตู้ใส่ถังข้าวโพด แก้วน้ำ พอผมเปิดออกมาแทบช็อค **แมลงสาบนับร้อย**วิ่งเล่นอย่างสนุกสนาน ผมอึ้งไปสักพักแล้วก็นับของให้เสร็จ จากนั้นก็ต้องไปล้างตู้ใส่น้ำแข็งตรงตู้กดน้ำอัตโนมัติ ผมก้มลงไปรับรู้ได้ถึงกลิ่นสาบของแมลงสาบ

และไปล้างเกิดรูระบายน้ำที่เป็นรูเล็ก ๆ ในตู้ ที่นั่นฝูงแมลงสาบตัวเล็ก ๆ ร้อยกว่าตัวชุกกันอยู่ในท่อ

พูดถึงเรื่อง**ไส้กรอก** ก็ต้องพยายามขายไส้กรอกที่เริ่มเหี่ยว เริ่มค้างหลายวันให้ลูกค้าก่อน เพราะถ้าเกิดเสียคนขายต้องเป็นคนจ่ายเงินเอง ตกประมาณขึ้นละสามสิบบาท (ค้างงานชั่วโมงละยี่สิบแปดบาท)

บางครั้งทำตกพื้นจะทิ้งก็ไม่ได้อีกต้องหยิบมาใส่กล่องเข้าตู้เย็นไว้เหมือนเดิม แน่แน่นอนถ้าขายไม่หมดก็ต้องเก็บเอาไว้ครับ

วันหนึ่งผมต้องรับหน้าที่ไปเปลี่ยนแพ็คน้ำอัดลมทั้งหมด

ขออธิบายว่าน้ำอัดลมที่กดตรงตู้จะเชื่อมไปตามสายที่อยู่ใต้ดินครับ โดยสายนั้นจะต่อกับแพ็คน้ำอัดลมขนาดบรรจุยี่สิบลิตร ตรงบริเวณสายต่อหัวนี้แหละครับที่เหล่าแมลงสาบจะไปรวมดูดน้ำหวานที่ซึมออกมาเป็นหยด ๆ (พูดแล้วสยอง)

นี่คือประสบการณ์ของผู้อยู่เบื้องหลังการทำงาน นี่คือนิสัยที่เราจ่ายเงินแพง ๆ เพื่อบริโภค

อยากให้เป็นอุทาหรณ์ หรือปรับปรุงความสะอาดให้เหมาะสมกับราคาสินค้าและความไว้วางใจด้วยครับ

● ขอบพระคุณ FW manuwadee@yahoo.com

คดีอาญาประเภทใดก็ตามที่แม้จะมีโทษเล็กน้อยเพียงใด
 ถ้ากฎหมายมิได้บัญญัติให้เป็นคดีความผิด
 อันยอมความกันได้
 ทหาอาจยอมความกันได้ไม่

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

(ตอนที่ ๔)

ความรู้เกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท

หลักทั่วไปในการประนอมข้อพิพาท

ประเภทคดีที่ประนอมข้อพิพาทกันได้

คดีแพ่งทุกประเภท

คดีแพ่งคือคดีที่กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน โดยเฉพาะส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความสามารถ บุคคล ทรัพย์สิน นิติกรรม สัญญา หนี้สิน ครอบครัว มรดก คดีแพ่งเหล่านี้ไม่กระทบกระเทือนต่อสาธารณชน กฎหมายจึงยินยอมให้ประนีประนอมยอมความกันได้เสมอ

คดีอาญาประเภทความผิดที่ยอมความกันได้

คดีอาญาประเภทนี้กฎหมายบัญญัติไว้ โดยเฉพาะให้เป็นคดีความผิดอันยอมความกันได้ คดีอาญาประเภทใดก็ตามที่แม้จะมีโทษเล็กน้อยเพียงใด ถ้ากฎหมายมิได้บัญญัติให้เป็นคดีความผิดอันยอมความกันได้ ทหาอาจยอมความกันได้ไม่ คดีอาญาประเภทความผิดที่ยอมความกันได้ โดยปกติกระทบกระเทือนต่อสิทธิส่วนบุคคลมิได้กระทบกระเทือนต่อสาธารณชน กฎหมายจึงยินยอมให้ถอนคำร้องทุกข์หรือยอมความกันได้

คดีอาญาประเภทความผิดที่ยอมความกันได้ตามประมวลกฎหมายอาญา ได้แก่

๑. ความผิดฐานเอาชื่อหรือยี่ห้อในทางการค้าของผู้อื่นมาใช้ (มาตรา ๒๗๒)
๒. ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา (มาตรา ๒๗๖ วรรค ๑)
๓. ความผิดฐานกระทำอนาจารธรรมดา (มาตรา ๒๗๘)
๔. ความผิดฐานพาบุคคลไปเพื่อการอนาจาร (มาตรา ๒๘๔)
๕. ความผิดฐานทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพ (มาตรา ๓๐๙ วรรค ๑)
๖. ความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น (มาตรา ๓๑๐ วรรค ๑)
๗. ความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นโดยประมาท (มาตรา ๓๑๑ วรรค ๑)
๘. ความผิดฐานเปิดเผยความลับในจดหมาย (มาตรา ๓๒๒)
๙. ความผิดฐานเปิดเผยความลับของผู้อื่นที่รู้มาโดยหน้าที่ (มาตรา ๓๒๓)
๑๐. ความผิดฐานเปิดเผยความลับในทางอุตสาหกรรมหรือวิทยาศาสตร์ (มาตรา ๓๒๔)
๑๑. ความผิดฐานหมิ่นประมาทคนเป็น (มาตรา ๓๒๖)
๑๒. ความผิดฐานหมิ่นประมาทความตาม (มาตรา ๓๒๗)
๑๓. ความผิดฐานหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา

(มาตรา ๒๓๘)

๑๔. ความผิดฐานฉ้อโกงธรรมดา (มาตรา ๒๔๑)

๑๕. ความผิดฐานฉ้อโกงประกอบด้วยเหตุพิเศษ (มาตรา ๓๔๒)

๑๖. ความผิดฐานหลอกลวงคนให้ไปทำงาน (มาตรา ๓๔๔)

๑๗. ความผิดฐานล้งซื้ออาหารหรือเข้าอยู่ในโรงแรมโดยไม่มีเงิน (มาตรา ๓๔๖)

๑๘. ความผิดฐานชักจูงให้เด็กเบาปัญญาขายของโดยเสียเปรียบ (มาตรา ๓๔๖)

๑๙. ความผิดฐานฉ้อโกงในเรื่องประกันวินาศภัย (มาตรา ๓๔๗)

๒๐. ความผิดฐานฉ้อโกงเจ้าหนี้จำนำ (มาตรา ๓๔๙)

๒๑. ความผิดฐานฉ้อโกงเจ้าหนี้ธรรมดา (มาตรา ๓๕๐)

๒๒. ความผิดฐานยกยอกทรัพย์ตามธรรมดา (มาตรา ๓๕๒)

๒๓. ความผิดฐานยกยอกทรัพย์ในฐานะเป็นผู้จัดการมรดกแทนเขา (มาตรา ๓๕๓)

๒๔. ความผิดฐานยกยอกทรัพย์ในฐานะเป็นผู้จัดการทรัพย์ตามคำสั่งศาล (มาตรา ๓๕๔)

๒๕. ความผิดฐานยกยอกทรัพย์เก็บของตก (มาตรา ๓๕๕)

๒๖. ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามธรรมดา (มาตรา ๓๕๘)

๒๗. ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ชนิดพิเศษ (มาตรา ๓๕๙)

๒๘. ความผิดฐานบุกรุกตามธรรมดา (มาตรา ๓๖๒)

๒๙. ความผิดฐานบุกรุกโดยย้ายเครื่องหมายอสังหาริมทรัพย์ (มาตรา ๓๖๓)

๓๐. ความผิดฐานเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในอาคารของคนอื่น (มาตรา ๓๖๔)

ความผิดที่กฎหมายให้เป็นความผิดอันยอมความได้ นอกเหนือจากลำดับ ๑ - ๓๐ เมื่อผู้เสียหายและผู้ต้องหาเป็นญาติกันตามมาตรา ๗๑

๑. ความผิดฐานลักทรัพย์ธรรมดา (มาตรา ๓๓๔)

๒. ความผิดฐานลักทรัพย์ประกอบด้วยเหตุพิเศษ (เหตุฉกรรจ์) (มาตรา ๓๓๕)

๓. ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามธรรมดา (มาตรา ๓๓๖ วรรค ๑)

๔. ความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน (มาตรา ๓๔๓)

๕. ความผิดฐานรับของโจร (มาตรา ๓๕๗)

๖. ความผิดฐานทำให้ทรัพย์ที่มีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์เสียหาย (มาตรา ๓๖๐) หมายเหตุ ความผิดดังระบุไว้ ๖ ลำดับหลังคือ มาตรา ๓๓๔, ๓๓๕, ๓๓๖ วรรคแรก ๓๔๓, ๓๕๗ และ ๓๖๐ นี้ เป็นความผิดที่นอกเหนือจากลำดับ ๑ - ๓๐ จึงได้นำมาแยกไว้เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก ซึ่งจะยอมความกันได้ก็แต่ในเฉพาะกรณีและผู้เสียหายและผู้ต้องหาเป็นญาติกันเท่านั้น

ประมวลกฎหมายหมายอาญา มาตรา ๗๑ ได้บัญญัติถึงความผิดตามมาตราอื่น ๆ นอกเหนือจาก ๖ ลำดับหลังนี้ไว้ด้วย แต่เหตุที่มีได้นำเอาเลขมาตรามารวมไว้ในส่วนนี้ก็เพราะเห็นว่าความผิดดังกล่าวนั้นตามธรรมดาก็เป็นความผิดอันยอมความได้อยู่ในตัวแล้ว

ไม่ว่าผู้เสียหายและผู้ต้องหาจะเป็นญาติกันหรือไม่ก็ตาม อนึ่ง นอกจากความผิดอันยอมความได้ตามประมวลกฎหมายหมายอาญามาตราต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ยังมีความผิดตามกฎหมายอื่นที่เป็นความผิดอันยอมความได้อยู่อีก เช่น พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๔ พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๔๘ เป็นต้น

ความหมายของสัญญาประนีประนอมยอมความ
บทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยสัญญาประนีประนอมยอมความอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๓ ว่าด้วยเอกเทศสัญญา ซึ่งในมาตรา ๔๕๐ ให้บทนิยามของสัญญาประนีประนอมยอมความไว้ว่า “อันว่าประนีประนอมยอมความ คือ สัญญาซึ่งผู้เป็นคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายระงับข้อพิพาทอันใดอันหนึ่งซึ่งมีอยู่ หรือจะมีขึ้นนั้นให้เสร็จไปด้วยต่างยอมผ่อนผันให้แก่กัน”

จากบทนิยามดังกล่าว อาจแยกอธิบายหลักเกณฑ์ของสัญญาประนีประนอมยอมความได้ ดังนี้ คือ

๑. เป็นสัญญาต่างตอบแทนที่มีคู่สัญญาสองฝ่าย
๒. คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายได้ทำสัญญาระงับข้อ

พิพาทซึ่งมีอยู่ หรือจะมีขึ้นให้เสร็จไป

๓. คู่สัญญาต่างยอมผ่อนผันให้แก่กัน

๔. ก่อให้เกิดสิทธิขึ้นใหม่ในระหว่างคู่สัญญา

๕.๑ เป็นสัญญาต่างตอบแทนที่มีคู่สัญญาสองฝ่าย ความหมายก็คือ ประนีประนอมยอมความต้องทำเป็นสัญญา เมื่อเป็นสัญญาจึงต้องนำหลักเกณฑ์การก่อให้เกิดสัญญามาใช้ คือ

ก. ต้องมีคู่สัญญา

ข. วัตถุประสงค์ของสัญญาต้องชอบด้วยกฎหมาย

ค. คู่สัญญาต้องมีความสามารถในการทำสัญญา

ง. ไม่บกพร่องในเรื่องการแสดงเจตนา

ก. ต้องมีคู่สัญญา ตามหลักเรื่องสัญญาต้องมีคู่สัญญา ๒ ฝ่ายขึ้นไปตกลงยินยอมกันโดยฝ่ายหนึ่งแสดงเจตนาเป็นคำเสนอ และมีอีกฝ่ายหนึ่งแสดงเจตนาเป็นคำสนอง ถูกต้องตรงกับคำเสนอ เมื่อคู่สัญญาตกลงกันได้แล้วก็เกิดสัญญาขึ้น คู่สัญญา ๒ ฝ่ายนี้แต่ละฝ่ายจะมีที่คนก็ได้

ข. วัตถุประสงค์ของสัญญาต้องชอบด้วยกฎหมาย คือ วัตถุประสงค์ของสัญญาต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน และต้องไม่เป็นการพันวิสัยจึงจะทำให้สัญญานั้นสมบูรณ์

ค. คู่สัญญาต้องมีความสามารถในการทำสัญญา ความสามารถเป็นตามที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายในเรื่องความสามารถของบุคคลในการทำนิติกรรมต่าง ๆ เช่น ผู้เยาว์ ผู้ไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ เพราะถ้าคู่สัญญาไม่มีความสามารถในการทำสัญญา สัญญานั้นก็เป็นโมฆียะ หรือเป็นโมฆะไปเมื่อถูกบอกล้าง

สำหรับในเรื่องสัญญาประนีประนอมยอมความนี้ กฎหมายได้ให้ความสำคัญเรื่องความสามารถของบุคคลไว้โดยเฉพาะ เช่น ในเรื่องผู้เสมือนไร้ความสามารถในมาตรา ๓๕ (๕) ที่ทำให้ผู้เสมือนไร้ความสามารถต้องได้รับความยินยอมจากผู้พิทักษ์ก่อนจึงจะทำให้สัญญาประนีประนอมยอมความได้ และในเรื่องผู้เยาว์ มาตรา ๑๕๓๔ (๘) ที่ให้ผู้ใช้อำนาจปกครองต้องได้รับความยินยอมจากศาลเสียก่อนจึงจะทำให้สัญญาประนีประนอมยอมความได้ และหากผู้ใช้อำนาจปกครองได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความ

เกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์มิได้รับอนุญาตจากศาล ย่อมไม่ผูกพันผู้เยาว์ ดังเช่น

ง. คู่สัญญาไม่บกพร่องเรื่องการแสดงเจตนา คือ สัญญาประนีประนอมยอมความที่คู่สัญญาได้ทำขึ้นจะต้องไม่เกิดฉ้อฉล ลำคัญผิด หรือเหตุเสื่อมเสียอย่างอื่น มิฉะนั้นสัญญาไม่สมบูรณ์ อาจตกเป็นโมฆะหรือโมฆียะ

๕.๒ คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายได้ทำสัญญาระงับข้อพิพาทซึ่งมีอยู่ หรือจะมีขึ้นให้เสร็จไป

ข้อพิพาทคือข้อโต้แย้ง หรือโต้เถียงที่ไม่ยอมรับกันในเรื่องข้อพิพาท ซึ่งแยกได้เป็น ๒ กรณี คือ

ก. ระงับข้อพิพาทที่มีอยู่ให้เสร็จไป

ข. ระงับข้อพิพาทที่จะมีขึ้นให้เสร็จไป

ก. ระงับข้อพิพาทที่มีอยู่ให้เสร็จไป คือ ข้อพิพาทนั้นมีอยู่แล้ว แต่คู่สัญญาได้ตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความให้ข้อพิพาทที่มีอยู่ระงับไป เช่น

นายขาวและนายเขียวต่างอ้างกรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงหนึ่ง ภายหลังจากได้ตกลงทำสัญญากันที่อำเภอว่า นายเขียวขอให้ที่นาตกเป็นกรรมสิทธิ์แก่นายขาว แต่นายขาวต้องให้ข้าวเปลือกแก่นายเขียวเป็นรายปี เป็นสัญญาประนีประนอมยอมความเพื่อระงับข้อพิพาทเรื่องกรรมสิทธิ์ที่นาให้เสร็จไป โดยนายเขียวยอมให้ที่ดินตนเป็นของนายขาว แต่นายขาวต้องส่งข้าวเปลือกให้นายเขียวเป็นรายปี

หรือ นายเพชร ได้ขับรถยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้นายพลอยเสียหาย อันเป็นการละเมิด นายเพชรตกลงชดเชยค่าเสียหายให้นายพลอย โดยทำความตกลงเป็นหนังสือว่า ยินดีจะซ่อมบ้านที่เสียหายให้อยู่ในสภาพเดิม นายพลอยยินยอมตามที่นายเพชรตกลง ข้อตกลงที่นายเพชรทำไว้ว่ายินดีซ่อมบ้านให้และนายพลอยตกลง เป็นสัญญาประนีประนอมยอมความที่ระงับข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายของบ้าน

ข. สัญญาระงับข้อพิพาทที่จะมีขึ้นให้เสร็จไป คือ ข้อพิพาทนั้นยังไม่เกิดขึ้น แต่อาจจะเกิดขึ้นในภายหน้า คู่สัญญาก็อาจตกลงกันทำสัญญาประนีประนอมยอมความ ระงับข้อพิพาทไว้ล่วงหน้าก็ได้ คือ มีมูลหนี้แล้วแต่ยังไม่มีการพิพาท และคู่กรณีได้ตกลงกันไว้ที่จะระงับข้อพิพาทในอนาคต

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

มิตินรากับนิตินรภาพ ภาษาแฝดกัน

★ "ลม เปลี่ยนทิศ"... หนักก็ทุกคนต้องชำระ น. 5 / "กู-แวนอลิษา" เผยวิพากษ์ปลายปีบอกพ่อแม่แล้วรอ 2 บ้านเจรจา น. 35

‘บิกคิว’จะนิตินรภาพกันแก่น.112

นิตินรภาพเจตนา
นิตินรภาพ 01
ตะเพิดให้ทบทวน
ชี้พฤติกรรมเด็กนักเรียนบาง
คนได้รับทุน-สิ่งของพิเศษ
จากมูลนิธิที่ผิดให้จัดการ

นิตินรภาพ
ออกไป!!

นิตินรภาพ
อย่าหนีคดี
ทรยศต่อแผ่นดินเกิด
บนแผ่นดินบ้านแม่ 112
แม่พัน-ศัลกั้วเจตน

“หากสยามยังอยู่ยัง ยินยง
เราก้เหมือนอยู่คง ชีพด้วย
หากสยามพินาศลง เราอยู่ ได้ฤ
เราก้เหมือนมอดม้วย หมดสิ้นสกุลไทย”
อธิปไตยคงคู่ฟ้า สถาพร
พิทักษ์ประชากร สุขถ้วน
อุดมทั่วนาคร ปวงพสก ไทยเฮย
มิละเลือกเสมอล้วน เสมอหน้านานปี
พระบารมีปกเกล้า ปวงชน
เย็นชุ่มปานสายฝน ฉ่ำชื่น
ควรลบหลู่กตบ เทียมเทียบ ควรฤ
บังอาจคิดเฟิ่นตื่น บอดใบปัญญา
ปัญหาเหตุเนื่องด้วย อันใด
ปลุกปั่นกระพือไฟ ต่อต้าน
จงเกลียดม้นชังโฉน จงแจก แจงนา
ประจักษ์ชัดทุกด้าน พรั่งพร้อมประเดิน
หากมองเห็นต่างด้าน วิถี
ก็ยอมมีสิทธิเสรี ต่างได้
คิดการก่ออภัยร้ย ลวงโลก ยิงนอ
หนักแผ่นดินไทยไร้ คำสิ้นคุณคน